

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci

Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás.
Jan 15,12

Máme věřit:

hlavou – víra má být rozumná, ne slepá;

srdcem – víra má být laskavá, ne studená;

rukama – víra má být činná, ne lenošná.

P. Gerhard M. Walder

Obsah:

Obsah: třicáté deváté číslo

- 3 Život po porodu
- 5 Proč je nenechat na pokoji?
- 6 Zázrak trvajících tři století (Siena, Itálie)
- 13 Mám věřit jen tomu, co vidím?
- 15 Ořech
- 16 Umírat žízni na břehu řeky?
- 18 Tajná evangelia?
- 23 Slovo Boží a lidská slova – rozdíl, který udeří do oka
- 26 K branám Damašku Východní Afrikou aneb Dobrodružná cesta k víře
- 34 Moravou s knihami na zádech (Šebestián Kubínek)
- 40 Tiskový apoštolát A.M.I.M.S.
- 41 Objednávkový kupon A.M.I.M.S.
- 43 Doprovázení do Boží náruče
- 45 Příběhy k zamyšlení: Tři brány / Oceán / Kázání
- 46 Nechtěná Svatá Otýlie
- 49 Řekli ti, kteří vytrvali až do cíle...
- 51 Akrobat
- 52 Jak jsem se stal knězem
- 54 Ať se ti život povede!
- 56 Nechtěla jsem se smířit s tím, že syn zemře
- 59 Hrubcián
- 60 Společenství čistých srdcí: Kontrasty
- 63 Časopis „Milujte se!“ nyní již ve 22 jazycích

Milovaní čtenáři!

Matka Tereza z Kalkaty řekla: „Svatost není výsadou vyvolených, ale povinností každého křesťana.“ Různých cest vedoucích ke svatosti je přitom tolik, kolik je lidí. Každý má svou cestu... Může to být v manželství, v duchovním povolání, prostě v každém životním stavu a situaci. Mě zaujala životní cesta moravského rodáka Šebestiána Kubínka. Kromě setkávání s lidmi, rozhovorů a modlitby používal jako velmi účinný prostředek apoštolátu šíření dobrých knih. Jeho působení zasáhlo a ovlivnilo celou Moravu a část Čech. Znali ho v každém městě i vesnici. Přestože mu naše země za mnoho vděčí, většina lidí o něm dnes vůbec neví. Věřím, že článek o Šebestiánu Kubínkovi (viz str. 34) nejen připomene jeho život, ale možná i mnohé inspiruje...

Také my se snažíme o apoštolát prostřednictvím tisku: časopis, knihy, brožurky... Díky štědrým darům některých z vás bylo možné, aby **toto číslo časopisu s přiloženou knihou „Dějiny, jak je možná neznáte“ mohlo být zasláno i do více než 6000 knihoven v celé naší zemi. Pán Bůh zaplať za vaši podporu!** Knihu zasíláme i vám po jednom kuse na každou adresu. Budete-li mít zájem o další výtisky, můžete je v jakémkoliv množství objednat na www.amims.net nebo pomocí kuponu na str. 41. Doporučený příspěvek na tisk knihy se 128 stranami je 30 Kč + obyčejné poštovné. Je to kniha, která u nás již dlouho chyběla! Její podtitul je výmluvný: **10 mýtů o křesťanství ve světle historických faktů.** Zaujme každého – věřícího i nevěřícího. Pomozte, prosím, s jejím rozšířením. Můžete ji věnovat třeba jako dárek...

V Kristu P. Marek Dunda

Podpořte Milujte se! – objednejte si jej

Máme velkou radost, že se k vám dostává další číslo časopisu *Milujte se!*, který u nás začal vycházet díky iniciativě sester Matky Terezy. Vydávání dalších čísel se však neobejde bez vaší pomoci. Prosíme vás o modlitby – za nás, kteří časopis připravujeme, za všechny čtenáře a za ty, kteří časopis šíří dále k těm, kteří by se k němu jinak nedostali a nemohli si jej objednat. Jsme však raději, můžeme-li zasílat časopis čtenářům přímo domů, a nikoli jej pouze anonymně distribuovat.

Časopis posíláme všem zájemcům zdarma (je distribuován pouze v ČR). Náklady na výrobu a distribuci jednoho výtisku, které činí přibližně 20 Kč, jsou hrazeny výhradně z darů čtenářů. Dary na podporu časopisu *Milujte se!* můžete posílat na účet 2400089111/2010, specifický symbol 7777 a jako variabilní symbol použijte údaj ze složenky, která je součástí zásilky. Dary jsou potvrzovány a lze je uplatnit při snížení základu daně.

Časopis *Milujte se!* můžete objednat sobě nebo svým přátelům e-mailem na redakce@milujte.se nebo poštou na adrese redakce. Jen na vás záleží, zda časopis bude i nadále vycházet. Děkujeme za vaši podporu.

redakce

Jsme velmi šťastné, že časopis *Milujte se!* šíří pravdu a učení Církve a že prospěšnost a vzdělávací vliv je vidět ve svědectvích ze života lidí. Podporujeme a modlíme se za všechny, kteří se podílejí na vzniku tohoto časopisu.

Sestry Matky Terezy v ČR

Milujte se!

Časopis pro novou evangelizaci
39/2016, X. ročník, vydáno 18. listopadu 2016

Vychází s církevním schválením Biskupství brněnského
č. j.: Ep/1379/08 ze dne 25. 1. 2008

Koordinátor: P.ThLic. Marek Dunda, Th.D.
Šéfredaktor: P.ThLic. Pavel Zahradníček, Th.D.
Překlady: Terezie Eisnerová OP
Jazyková a grafická úprava: Ondřej P. Vaněček

Adresa redakce: Časopis *Milujte se!*, 671 03 Vranov nad Dyjí 20
e-mail: redakce@milujte.se, www.milujte.se

Vydavatel: Res Claritatis, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha 5, <http://rcmonitor.cz>,
číslo účtu pro zasílání darů: 2400089111/2010, specifický symbol: 7777

ISSN 1802-4327, MK ČR E 17470

Katolický časopis *Milujte se!* je zaměřen na osvětu a vzdělávání široké veřejnosti jako prevence náboženské nesnášenlivosti a xenofobie. Časopis vychází pod záštitou sester Matky Terezy a je vydáván ve spolupráci s Hnutím Pro život ČR.

Objednávky: Časopis je neprodejný a distribuován zdarma. Lze jej v požadovaném počtu výtisků objednat na adrese redakce. Jeho vydávání je možné jedině díky zasláním darům, neboť časopis nemá předplatně či státní a církevní dotace. Zaslání dary lze podle §15 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb. uplatnit pro snížení základu daně.

Redakce si vyhrazuje právo zveřejněné texty krátiť, případně upravovat.
Fotografie lidí umístěné u svědectví a článků jsou pouze ilustrační.

Znění licencí Creative Commons (CC) naleznete na <http://creativecommons.org/licenses>.

Foto na titulní straně: Pixabay, jools-sh (CCO)

Život po porodu

V břiše těhotné ženy byla dvojčátka. Jedno z nich bylo malý věřící, druhé malý skeptik.

Malý skeptik se zeptal: „Věříš vlastně v život po porodu?“

Jeho bratr odpovídá: „Ano, samozřejmě, je přece zcela zjevné, že život po porodu existuje. Náš život tady tu je jenom proto, abychom rostli a připravili se na život po porodu, abychom byli dost silní na to, co nás čeká.“

„To je blbost, žádný život po porodu přece neexistuje. Jak by měl vlastně takový život vůbec vypadat?“ ▷

***Vždyť se ještě
nikdy nikdo zpoza
porodu nevrátil.
Porodem prostě
život končí!***

*Někdy,
když jsme
úplně zticha,
můžeš zaslechnout,
jak zpívá. Nebo cítit,
jak hladí náš svět.*

„Ani já to nevím přesně. Ale určitě tam bude mnohem víc světla než tady. A možná, že dokonce budeme běhat a jíst ústy.“

„To je úplný nesmysl. Běhat – to přece nejde. A jíst ústy, to je úplně směšná představa. Máme přece pupeční šňůru, která nás živí. A mimoto je nemožné, aby existoval život po porodu, protože pupeční šňůra je krátká už teď.“

„Určitě je to možné. Jen bude všechno kolem trochu jinak, než jak jsme tady zvyklí.“

„Vždyť se ještě nikdy nikdo zpoza porodu nevrátil. Porodem prostě život končí! A vůbec, život je jedno velké trápení v temnu.“

„Připouštím, že přesně nevím, jak bude

život po porodu vypadat..., ale v každém případě pak uvidíme maminku a ona se o nás postará.“

„Máma?!? Ty věříš na mámu? A kde má jako být?“

„Vždyť je tu všude kolem nás. Jsme a žijeme v ní, prostřednictvím ní. Bez ní vůbec nemůžeme existovat.“

„To je mi pěkná hloupost! Z nějaké mámy jsem neviděl ještě ani kousíček, takže je jasné, že nemůže existovat.“

„Někdy, když jsme úplně zticha, můžeš zaslechnout, jak zpívá. Nebo cítit, jak hladí náš svět. Pevně věřím tomu, že náš skutečný život začne až potom!“

*Z internetu (text podle webu Biskupství
brněnského www.biskupstvi.cz) ■*

*„Věřím v Boha, Otce všemohoucího ...
vzkříšení těla a život věčný.“
z nicejsko-cařihradského vyznání víry*

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Apoštolské vyznání víry

(Nazývá se tak proto, že zachycuje křesťanskou víru tak, jak nám ji předali apoštolové; vzniklo spojením tří křesťanských otázek – tedy otázek, na které odpovídali již v nejstarších křesťanských dobách katechumeni svým „Věřím“ těsně před tím, než byli pokřtěni – pozn. redakce)

Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země.

I v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho; jenž se počal z Ducha Svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontiem Pilátem, ukřižován umřel i pohřben jest; sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých; vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce všemohoucího, odtud přijde soudit živé i mrtvé.

Věřím v Ducha Svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla a život věčný.

Amen.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

Jak vznikla vyznání víry?

Vyznání víry sahají až k Ježíšovi, který své učedníky pověřil posláním křtít. Apoštolové přitom měli od lidí vyžadovat vyznání konkrétní víry, a sice víru v Otce, Syna a Ducha Svatého.

Základem všech pozdějších formulí vyznání víry je vyznání Ježíše Krista jako Pána a jeho misijního pověření. To zní: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Ducha Svatého“ (Mt 28,19). Všechny formule vyznání víry v církvi jsou rozvinutím víry v trojjediného Boha. Vždycky začínají vyznáním Otce, který stvořil a udržuje svět, dále se vztahují k Synu, v němž jsme byli my sami i svět zachráněni, a ústí ve vyznání Ducha Svatého, který představuje Boží přítomnost v Církvi i ve světě.

Srov. „Youcat – Katechismus katolické církve pro mladé“, Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

Proč je nenechat na pokoji?

Jestliže jsme přesvědčeni a ověřili jsme si, že bez Krista je život neúplný, že mu chybí realita...

Někdo namítne:

„Proč je nenechat na pokoji? Oni mají svou pravdu, a my také svou. Snažme se žít v pokoji, nechť každý takového, jaký je, aby se realizoval nejlepším způsobem své vlastní totožnosti.“

Jenže jestliže jsme přesvědčeni a ověřili jsme si, že bez Krista je život neúplný, že mu chybí realita – a to dokonce základní realita –, musíme být také přesvědčeni, že nikomu nekřivdíme, jestliže mu představíme Krista a umožníme mu nalézt tímto způsobem také pravou totožnost, radost, že jsme našli život.

Zajisté, musíme to udělat, je to naše povinnost, nabídnout všem tuto možnost, jak dosáhnout věčného života.

Z homilie Benedikta XVI. v chrámě sv. Pavla v Luandě 21. března 2009 ■

... musíme to udělat, je to naše povinnost, nabídnout všem tuto možnost, jak dosáhnout věčného života.

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Proč předáváme víru dalším lidem?

Víru předáváme proto, že nám to ukládá Ježíš: „Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy.“ (Mt 28,19)

Žádný skutečný křesťan nepřenechá předávání víry výlučně odborníkům (učitelům, kněžím, misionářům). Křesťanem se člověk stává pro druhé lidi. To znamená, že každý skutečný křesťan si přeje, aby Bůh přišel i k druhým lidem. Proto si uvědomujeme: Pán mě potřebuje! Jsem pokřtěný, biřmovaný a zodpovědný za to, aby se lidé v mém okolí dověděli o Bohu a aby dospěli „k poznání pravdy“ (1 Tim 2,4b).

Matka Tereza měla po ruce výstižné přirovnání: „Často vidíš podél cest natažené dráty elektrického vedení. Dokud jimi nezačne protékat proud, není světlo. Ten drát, to jsi ty a já! Proudem je Bůh! Máme moc dovolit proud, aby námi protékal a přinášel světlo: JEŽÍŠE – nebo můžeme odmítnout dát se použít, a tím připouštíme, aby se šířila temnota.“

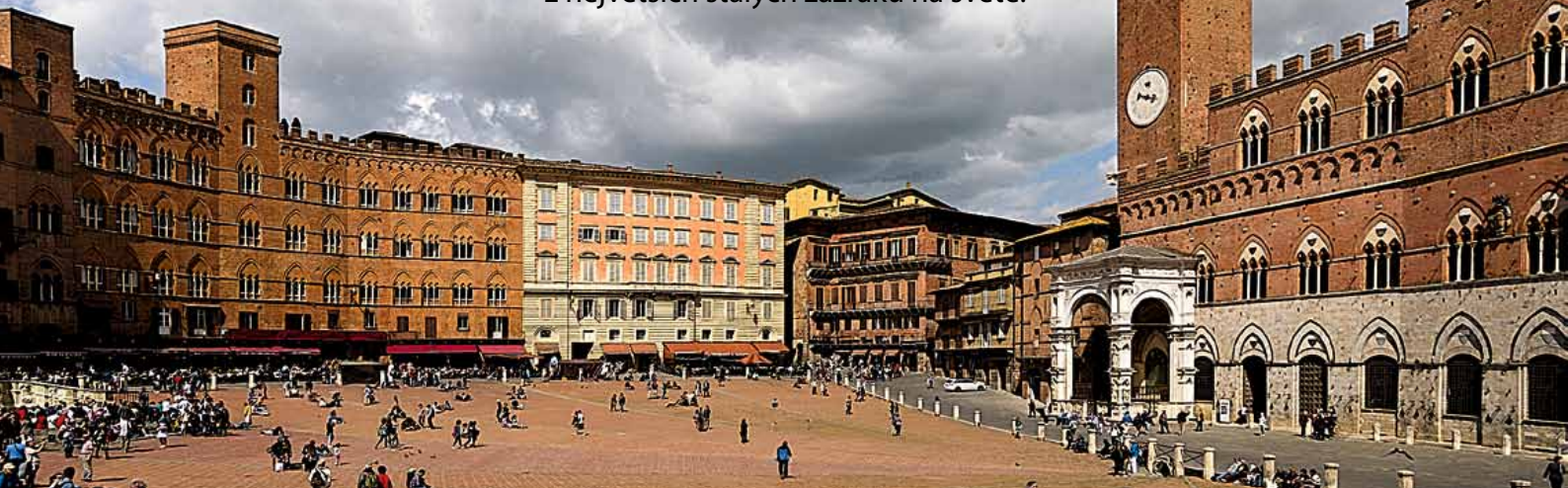
Srov. „Youcat – Katechismus katolické církve pro mladé“, Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.

„Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtěte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

Ježíš Kristus (Mt 28,18–20)

Zázrak trvající tři století

Italské město Siena, ležící v Toskánsku na třech malebných výšinách, je známé na celém světě nejen skvělou středověkou architekturou Piazza del Campo a díky svaté Kateřině Sienské, ale také kvůli eucharistickému zázraku, který neustále trvá již od roku 1730. Celkem 223 hostií, které byly konsekrovány 14. srpna roku 1730, si navzdory všem fyzikálním a chemickým zákonitostem uchovává do dneška překvapivou čerstvost – není na nich patrný ani minimální stupeň rozkladu. Na katolictví obrácený dánský spisovatel G. Joergensen napsal v roce 1914, že je to jeden z největších stálých zázraků na světě.

Siena, Piazza del Campo

Foto: Flickr, Jaap-Verbeek (CC BY-NC-ND 2.0)

Svatokrádež v roce 1730

Historie tohoto zázraku má svůj počátek 14. srpna 1730 o vigílii slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. V předvečer slavnosti se téměř všichni obyvatelé Sieny shromáždili v katedrále, aby slavili sváteční nešpory. Jiné kostely ve městě byly v tu dobu zavřené. Zloději využili této příležitosti a vloupali se do baziliky svatého Františka. Když hledali drahocenné věci, vytrhli dvířka svatostánku a vzali s sebou stříbrné ciborium plné konsekrovaných hostií (hostií, které byly předtím při mši svaté proměněny v Tělo Pána Ježíše, tj. konsekrovány – pozn. red.).

Františkáni, kteří baziliku svatého Františka spravovali, zjistili teprve ráno, že v noci došlo ke krádeži.

Nález v pokladničce

Zpráva o svatokrádeži se rychle rozšířila mezi obyvatelstvem. Město se pohrou-

žilo do smutku. Úřady se snažily zloděje za každou cenu dopadnout. Jeden obyvatel našel víko ukradeného ciboria. O dva dny později upozoroval klerik Paolo Schiavii, který se účastnil mše svaté v kostele Santa Maria di Provenzano v Sieně, že chrámová pokladnička je plná

Italské město Siena je známé skvělou středověkou architekturou Piazza del Campo, ale i kvůli eucharistickému zázraku.

Kostel sv. Františka z Assisi, odkud bylo odcizeno ciborium s konsekrovanými hostiemi

14. srpna 1730 zloději vytrhli dvířka svatostánku a ukradli ciborium plné konsekrovaných hostií.

bílých hostií. Po mši svaté okamžitě uvědomil místního faráře dona Bozzegoliho. Když pokladničku otevřeli, našli v ní 351 pošpiněných hostií. Všechny pak byly pečlivě očištěny a o nález byl informován místní arcibiskup, který neprodleně

přijel na místo nálezů. Byli přivoláni také otcové františkáni, kteří spravovali kostel svatého Františka, ze kterého byly hostie nedávno ukradeny. Důkladné ohledání potvrdilo předpoklad, že byly nalezeny hledané hostie (hostie byly vyráběny ▶

Zázračné hostie ze Sieny v ostensoriu

Foto: archiv MSI

Zázrak neustále trvá již od roku 1730.

Vybrané eucharistické zázraky v dějinách Církve

Scete (Egypt), **3. až 5. stol.** (tuto nejstarší zprávu o eucharistickém zázraku obsahují tzv. *Apophthegmata Patrum – Výroky otců*): Jeden z otců žijících v poušti pochyboval o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii a vykládal ji pouze symbolicky. Jeho spolubratři mu vyprosili znamení. Po proměňování se místo hostie objevil

chlapeček Ježíš, byl proboden, do kalicha vytekla skutečná krev. Poté se vše vrátilo do původní podoby Eucharistie.

Sv. Marie Egyptská, Palestina, kolem roku **400** (zapsáno jeruzalémským biskupem, patriarchou Sofroniem): Marie, dřívější hříšnice, která konala pokání v pustině u řeky Jordánu, požehnala jeho vody znamením kříže a pak po nich přešla, „jako by to byla pevná země“, aby se dostala na druhý břeh k otci Zosimovi, který jí přinesl svaté přijímání.

Lanciano

Lanciano (Itálie), **750**: Kněz pochyboval o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii. Po vyslovení konsekračních slov se hostie přeměnila

na maso a víno v krev. Uchovávané relikvie byly v roce 1970–1971 podrobeny ▶

Foto: Flickr, Il Tesoro di Siena (CC BY-ND 2.0)

Sienský kostel Santa Maria di Provenzano, kde byly proměněné hostie nalezeny v pokladničce na milodary

ručně, většinou pro každý kostel zvlášť – pozn. redakce). Bylo jich přesně 348 celých hostií a 6 rozlomených půlek.

Zástupy se přicházejí klanět zneuctěnému Bohu

Následujícího dne přenesl arcibiskup A. Londadari nalezené hostie do baziliky sv. Františka ve slavnostním procesí, kterého se účastnilo přibližně 3000 obyvatel s pochodněmi a kajčnickými kříži. Příliv věřících z okolních městeček a vesniček byl tak velký, že hostie musely být po celé dny vystaveny k veřejné adoraci. Lidé s velkou vírou a láskou uctívali svaté hostie a snažili se tímto způsobem zadošťučinít Bohu za svatokrádež. Více než 100 nalezených hostií bylo rozděleno věřícím během svatého přijímání. Čím víc času

uběhlo od této události, tím víc byli františkáni i ostatní lidé přesvědčeni, že nalezené hostie se již nemají nikomu podávat, ale mají se uchovat k veřejné adoraci.

Něco zcela mimořádného

Jak plynuly měsíce a roky, všichni s velkým údivem konstatovali, že hostie – nekvašené chlebové oplatky proměněné při mši svaté v Tělo Pána Ježíše – nejenže

nevykazují nejmenší známky stárnutí, ale stále si zachovávají udivující čerstvost a příjemnou vůni.

Názor, že hostie jsou zázračné, vyslovil jako první otec Carlo Vipera, generál řádu františkánů, dne 14. dubna 1780. V dekretu napsal: „Skutečnost, že si svaté hostie uchovávají absolutní čerstvost 50 let, jsme posoudili jako skutečný zázrak.“

Zpráva arcibiskupa Borghese

Další takový názor vyjádřil 9. února 1789 arcibiskup Tiberi Borghese. Ve své zprávě napsal: „Stejně jako já, tak i osoby, které mne doprovázejí, s pomocí lupy pečlivě ohledaly hostie, které byly rozloženy na dvou patenách. Potvrdili jsme jejich mimořádnou čerstvost a neporušený charakter.“ Arcibiskup učinil pokus a zanechal na 10 roků nekonekrované hostie v zapečetěném ciboriu hned vedle konekrovaných hostií – byly tedy vystaveny stejné vlhkosti a teplotním změnám. Když bylo za deset let toto ciborium za přítomnosti komise otevřeno, ukázalo se, že z nekonekrovaných hostií zůstal jen tmavozlutý prášek. Komise pod vedením biskupa konstatovala, že tato skutečnost potvrzuje neustále trvající zázrak, že hostie konekrované v roce 1730 si uchovávají dokonalou čerstvost.

Další zkoumání

Dne 15. června 1815 sienský arcibiskup povolil, aby speciální komise složená z teologů a lékařů opět svaté hostie pro-

Plynuly roky a hostie – nekvašené chlebové oplatky proměněné při mši svaté v Tělo Pána Ježíše – nevykazovaly nejmenší známky stárnutí.

velmi rozsáhlému vědeckému výzkumu – celkem asi 500 různým testům, které potvrdily, že jde o skutečné lidské maso (srdeční tkáň) a krev (skupina AB) a že stav, v jakém se po více než 12 stoletích nacházejí (tj. čerstvost zkoumané tkáně a vzorků krve), je z vědeckého hlediska zcela nevysvětlitelný.

Trani (Itálie), kolem roku **1000**: Hostie ukradená z kostela nějakou ženou začala v jejím domě velmi intenzivně krváčet.

Itálie, 1050 (svědkem zázraku byl sv. Petr Damiani, učitel Církve; popisuje ho ve svém díle *Opuscul. XXXIV; Patrol. Lat., tom. CXLV. col. 573*): Kněz přistihl ženu, která po Svatém přijímání schovala Eucharistii do kousku plátna, aby ji použila pro čarodějnické obřady. Když plátno rozbalila, polovina hostie byla proměněná v maso, druhá polovina měla původní vzhled Eucharistie.

Bettbrunn (Německo), **1125**: Zbožný rolník chtěl mít doma Eucharistii, a proto si ji

donesl (přesněji řečeno ukradl) po Svatém přijímání tajně domů. Nosil ji ukrytou v holi. Znesvěcenou hostií, která mu upadla na zem, nemohl zvednout ani on, ani přivolaný kněz, ani biskup Hartwich z Regensburgu, dokud se biskup nezavázal slibem, že na tom místě postaví kapli k uctění Eucharistie, ve které bude hostie uložena (1330 byla kaple zničena požárem, později obnovena).

Ferrara (Itálie) **1171**: O slavnosti Zmrtvýchvstání 28. března při mši,

Foto: Flickr, Aletela Image Partners (CC BY-SA 2.0)

zkoumala. Po důkladných ohledáních komise potvrdila jejich čerstvost, která je zcela nevysvětlitelná přirozeným způsobem.

Podobných zkoumání a výzkumů bylo v historii ještě mnoho. Nejdůležitější se uskutečnily v roce 1914 na příkaz papeže Pia X. Výzkum byl svěřen skupině vynikajících vědců a profesorů ze Sieny a Pisy. Rozbor prokázal, že hostie byly upečeny z nekvašené pšeničné mouky a jsou uchovány v dokonalém stavu. Testy ukázaly normální obsah škrobu. Komise konstatovala, že nekvašený chléb by mohl být delší čas přechováván v takovém stavu jen tehdy, kdyby byl připraven za steril-

„Lidské vědění zůstává v mlčení před tajemstvím tohoto zázraku zmnohonásobeného 223krát, který trvá...“

Enrico Medi, italský fyzik

ních podmínek a byl uložen v antiseptické nádobě. Ale hostie byly upečeny tradičním způsobem a byly uchovávány v normálních podmínkách, a tedy byly vystaveny účinkům ovzduší a různým mikroorganismům: musely by tedy

již dávno podlehnout rozkladu. Chemik prof. Siro Grimaldi ve svém prohlášení napsal kromě jiného: „Dokonale zachované svaté částičky nekvašeného chleba jsou výjimečným jevem. (...) Tento fakt je něčím mimořádným v archivech vědy.“ ▷

Augsburg

kteřou sloužil otec Petr z Verony, začala z proměněné hostie stříkat krev až na strop krypty, ve které se mše svatá konala. Stopy krve na stropě krypty, nad kterou je

vystavěna bazilika Santa Maria in Vado, jsou dosud viditelné.

Augsburg (Německo), 1194–1199: Hostie, kterou si jedna žena v roce 1194 odnesla tajně domů, se proměnila, jak se ukázalo v roce 1199, v maso. Po jejím přenesení do kostela se děly další mimořádné úkazy, dosvědčené mnoha svědky.

San Juan de las Abadesas (Španělsko, východní Pyreneje), 1251: Do dutiny

San Juan de las Abadesas

v Kristově čele na dřevěném sousoší Snímání z kříže, umístěném nad oltářem v klášterním kostele, byla uložena

hostie a časem zapomenuta. V roce 1426 byla dutina znovu objevena – se zcela neporušenou, v plátně zabalenou hostií, ▷

Foto: © Tony Fric, <http://tonyfric.photoshelter.com>

„Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den.“

Ježíš Kristus (Jan 6,54)

Další zkoumání bylo provedeno 3. června 1922 při příležitosti přenesení svatých hostií do nového ostensoria (jiný výraz pro monstranci či relikviář – pozn. red.). Výsledky těchto zkoumání byly identické s předchozími: bylo potvrzeno, že hostie se uchovaly v dokonalém stavu.

Znovu pokušením pro zloděje...

V roce 1950 bylo zhotoveno nové, drahocenné ostensorium, do kterého byly zázračné hostie umístěny. Bohužel, stalo se velkým pokušením pro zloděje, kteří ho v noci z 5. na 6. srpna 1951 ukradli a svaté chleby rozsypali na dno svatostánku.

Arcibiskup, který byl spraven o krádeži, osobně spočítal hostie. Byly všechny: 223 celých a dvě poloviny.

Do dneška si hostie uložené v Sieně zachovávají příjemnou vůni nekvašeného chleba, zůstávají neporušené a lesklé, jako by byly upечeny před několika dny – a přitom byly konsekrovány v roce 1730!

Zázračné svědectví o pravdivosti velkého Božího slibu

Jaký je význam tohoto mimořádného jevu? Tímto zázračným znamením chce Ježíš Kristus připomenout všem lidem, že Eucharistie je On sám, pravý Bůh, který se

proměněnou v roce 1251. Od té doby je dutina s hostií přepletovaná stříbrem.

Bolsena (Itálie), 1263: Kněz Petr z Prahy, který putoval do Říma, pochyboval o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii; po konsekračních slovech začala z proměněné hostie skapávat na plátno (korporál) krev. Zázrak prověřoval papež Urban IV., který byl tehdy v nedalekém městě Orvieto. Zázrak byl jedním z podnětů k zavedení slavnosti Těla a Krve Páně o rok

Bolsena (Orvieto)

později (hymny ke slavnosti na žádost Urbana IV. složil sv. Tomáš Akvinský).

Krví potřísněný korporál je uchováván v katedrále v Orvietu.

Paříž, 1290: Muž ukradl o Velikonocích hostii a chtěl ji znesvětit – po probodění nožem začala hostie krváčet, po vhození do nádoby s vroucí vodou vystoupila nad nádobu. Na místě jeho domu byla vystavěna kaple, ve které byla uctívána Eucharistie. Hostie-relikvie se ztratila za francouzské revoluce. Událost je doložena řadou písemných pramenů.

před dvěma tisíciletími stal pravým člověkem, žil náš život, zemřel za nás na kříži a jako první z nás vstal z mrtvých. On sám, skutečně přítomný v proměněném chlebu! Připomenout, že je pravda to, co prohlásil při první mši svaté v jeruzalémském večeradle, když při poslední večeři vzal do rukou nekvašený chléb a řekl: „Vezměte a jezte, toto je moje Tělo.“ A pak dodal, potom, co apoštolům podobně podal kalich s vínem proměněným v jeho Krev: „Toto je smlouva nová a věčná, to konejte na mou památku.“ A Církev po dva tisíce let podle jeho příkazu toto dále dělá při každé mši svaté. A věří, že i když očima žádnou proměnu nevidíme, neviditelným způsobem se z chleba a vína stává Tělo a Krev Ježíše Krista, tak jak on sám to řekl a slíbil.

Další Boží slib – související s tím prvním

Musíme z celého srdce děkovat Bohu za tento neobvyklý jev, který nám dává pro posílení naší víry ve skutečnou přítomnost zmrtvýchvstalého Ježíše Krista v Eucharistii. A současně si připomínáme jeho slova, tak jak je pro nás zapsal evangelista svatý Jan: „Kdo jí mé Tělo a pije mou Krev, má věčný život a já ho vzkřísím v poslední den.“ (Jan 6,54)

V roce 2014 proběhlo zatím poslední prozkoumání zázračně dochovaných hostií v Sieně

Foto: 3x Arcidiocesi di Siena Colle di Val d'Elsa Montalcino

(Pozn. redakce: Eucharistii, pokrm, který je dle Božího slibu zárukou vzkříšení k věčnému životu, mohou přijmout jen ti, kteří jsou pokřtěni a věří ve skuteč-

nou přítomnost Pána Ježíše v Eucharistii, tj. v chlebu proměněném v jeho Tělo a vínu proměněném v jeho Krev. Mimo to nesmí mít žádný neodpuštěný těžký >

Glutowo (Polsko), 1290: V době nájezdů Litevců někdo ukryl před znesvěcením stříbrné pozlacené ciborium. Zakopal ho na poli. Zůstala v něm (snad nedopatřením) proměněná hostie. Litevci zcela zničili vesnici i kostel. O schovaném ciboriu nikdo nevěděl. Neporušená hostie se našla až o mnoho let později podle zvláštního chování zvířat při orbě.

Santarém (Portugalsko), 13. stol.: Hostie, kterou ukradla nějaká žena na pokyn

čarodějnice, začala krváčet a krvácela ještě i po vrácení do kostela. Zázrak pak pokračoval v roce 1340, kdy se původní relikviář z vosku při otevření svatostánku rozpadl na kousky.

Herkenrode a Hasselt (Belgie), 25. 7. 1317: Při návštěvě kněze u nemocného se na hostii objevily stopy krve, když se jí kdosi z rodiny ze zvědavosti dotkl. Kněz nesl zkrvavenou hostii do opatství Herkenrode a během >

Důvod, proč věříme ve skutečnou přítomnost Ježíše Krista v Eucharistii, nejsou eucharistické zázraky, ale Ježíšova slova...

hřích – proto je nutné smíření s Bohem a lidmi skrze přijetí svátosti smíření, svatě zpovědi. Svátost smíření souvisí podobně jako Eucharistie s mocí, kterou dal Ježíš Kristus apoštolům a jejich nástupcům. Tak jako jim řekl v souvislosti s Eucharistií při poslední večeři před svou smrtí: „Toto je smlouva nová a věčná, to konejte na mou památku,“ tak jim také řekl po svém zmrtvýchvstání: „Přijměte Ducha Svatého. Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny. Komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ – srov. 20. kapitola Janova evangelia.)

Zázračné hostie v Sieně dnes

Zázračné hostie jsou vystavovány k adoraci věřících sedmnáctého dne každého měsíce na výročí jejich nalezení po krádeži v roce 1730. Každý rok při slavení Božího Těla (jde o pohyblivou slavnost, jejíž datum závisí na datu Velikonoc – pozn. redakce) jsou nesený v procesí ulicemi Sieny. Procesí se účastní tisíce věřících.

„Zde je přítomnost!“

Světově proslulý italský fyzik Enrico Medi po zkoumání zázračně zachovalých hostií napsal: „Historie potvrzuje absolutní pokračování zázraku: jsou to tytéž hostie ze 14. srpna 1730. Lidské vědění zůstává v mlčení před tajemstvím tohoto zázraku, zmnohonásobeného 223krát, který trvá...“

Aby vzdali čest eucharistickému zázraku, putovali do Sieny mnozí svatí i papežové. Svatý Jan Bosko, sv. Pius X., bl. Benedikt XV., Pius XI., Pius XII., bl. Jan XXIII., Pavel VI.

Svatý otec Jan Pavel II. během pobytu v Sieně 14. září 1980 dlouho adoroval Ježíše přítomného v zázračných hostiích. Na konec adorace zvolal plný obdivu: „Zde je přítomnost!“

P. Mieczyslaw Piotrowski TChr ■

cesty 1. 8. 1317 se na ní před mnoha svědky objevila Kristova tvář. Dnes je hostie uchovávána v katedrále sv. Quintina v Hasseltu.

Waldürn (Německo), **1330**: Kněz rozlil z nepozornosti víno proměněné v Kristovu Krev na korporál a ta na něm vytvořila obraz ukřižovaného Krista obklopeného jedenácti stejnými obrazy jeho tváře. Obraz je možno dodnes vidět pomocí fotografie pořízené v ultrafialové části spektra

Poznáte pravdu a pravda vás osvobodí. Jan 8,32

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve¹⁾

V Eucharistii je skutečně, reálně a podstatně přítomno Tělo a Krev Ježíše Krista.^[De fide]

Kristus se v Eucharistii stává přítomným skrze proměnu celé podstaty chleba ve své Tělo a celé podstaty vína ve svou Krev.^[De fide]

Způsoby (fyzikální vlastnosti jako vzhled, vůně... – pozn. red.) chleba a vína zůstávají i po proměnění podstaty.^[De fide]

Svátostné způsoby si i po proměně podstaty ponechávají svou fyzickou realitu.^[Sent. cert.]

V Eucharistii je přítomný celý Kristus – jeho Tělo a Krev, jeho (lidská – pozn. red.) duše a jeho božství.^[De fide]

Pod každou způsobou (tedy jak pod způsobou chleba, tak pod způsobou vína – pozn. red.) je přítomný celý Kristus.^[De fide]

V každé části obou způsobů je i po rozdělení přítomný celý Kristus.^[De fide]

Tělo a Krev Kristovy jsou v Eucharistii po konsekraci přítomny trvale (dokud trvají způsoby chleba a vína – pozn. red.).^[De fide]

Srov. *Dogmatika*. Olomouc; *Matice cyrilometodějská*, 1994.

¹⁾ Dogmata jsou mimořádným projevem učitelského úřadu Církve zpravidla v oblastech, u kterých došlo v minulosti ke sporům. Vyhlášená dogmata se vzájemně doplňují, proto není možné některé z nich ignorovat. Zde uvedená dogmata nevyjadřují celou nauku Církve k danému tématu, ale pouze zdůrazňují některé oblasti. Uvádíme stručné formulace, které je třeba chápat v kontextu, v jakém byla dogmata vyhlášena, a v souvislosti s dalším učením Církve.

Poznámka: **De fide** – pravda víry; **Sent. cert.** – logický závěr vyvozený z pravdy víry; **Sent. comm.** – všeobecné rozšířené mínění teologů; **Sent. fidei prox.** – pravda považovaná za zjevenou Bohem, kterou však Církev definitivním způsobem neprohlásila za pravdu víry.

Co říká katechismus

Jak máme správně uctívat Pána Ježíše přítomného ve chlebu a víně?

Protože Bůh je přítomen v konsekrovaných způsobech chleba a vína, musíme tyto svaté dary chovat v největší úctě a klanět se v nich našemu nejsvětějšímu Pánu a Vykupiteli. Pokud po skončení mše svaté ještě zbudou konsekrované hostie, jsou uchovávány v posvátných nádobách ve svatostánku. Protože je v něm přítomen „Nejsvětější“, je svatostánek tím nejčestnějším místem každého kostela. Před každým svatostánkem poklekáme (pokud je v něm uchovávána Nejsvětější svátost oltářní, což „signalizuje“ červené světlo, tzv. věčné světlo, v jeho blízkosti – pozn. red.). Ten, kdo skutečně následuje Ježíše Krista, dozajista ho poznává v těch nejubožejších a slouží mu v nich. Ale také si najde pár tichých chvil před svatostánkem, aby tu vyznal svou lásku svátostnému Pánu.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve*. Kostelní Vydří; *Karmelitánské nakladatelství*, 2006.

Do Sieny putovali mnozí svatí i papežové.

Papež Jan Pavel II. 14. září 1980 při adoraci Nejsvětější svátosti – konsekrovaných hostií zázračně dochovaných v Sieně po tři století

Foto: archiv MŠJ

(podrobněji v článku Svatá Krev ve Waldürnu, *Milujte se!* č. 12/2010, str. 14–16, on-line v archivu dosud vydaných čísel na www.milujte.se).

Stiphout (Nizozemí), **1342**: Výjimečným způsobem byly před plameny zachráněny proměněné hostie ve svatostánku při požáru kostela. Více než dvě století pak byly uchovávány zcela neporušené – až do roku 1557, kdy se jejich stopy ztráčí

v době nepokojů spojených s nastupujícím protestantismem.

Ludbreg (Chorvatsko), **1411**: Kněz pochyboval o reálné přítomnosti Krista v Eucharistii; během mše svaté se víno po proměňování přeměnilo v krev. Papež

Mám věřit jen tomu, co vidím?

Iluzivní malba na vozovce a chodníku

Foto: Flickr, jensjepp (CC BY-NC-SA 2.0)

Mnoho lidí stále ještě říká: „Věřím jen tomu, co vidím, na co si mohu sáhnout!“ A mají pocit, že díky tomu se drží jen toho, co je opravdu spolehlivé. Ale stačilo by udělat krok dál. A už další stupeň poznání – poznání rozumové – by je usvědčilo, jak velmi se mýlí. Existuje však něco – nějaký další stupeň poznání –, který převyšuje jak smyslové, tak i rozumové poznání?

Smyslové poznání – nejméně spolehlivé

Na první pohled se může zdát, že když něco vidím a nebo si na to mohu třeba i sáhnout, tak to musí být přece pravda. Ale stačí si prohlédnout pár takzvaných optických klamů a hned vidíme, jak nás naše oči dokážou klamat. A to nemluvím o umění velkých iluzionistů – třeba takového Davida Copperfielda, který dokázal před očima obyvatel New Yorku a milionů televizních diváků nechat zmizet a zase se objevit Sochu svobody nebo levitovat nad Grand Canyonem, projít skrz Velkou čínskou zeď a mnoho dalšího... A nejen oči, ale i další naše smysly

Stačí pár hříček s optickými klamy a hned vidíme, jak jsou naše smysly nespolehlivé.

nás dokážou pěkně mást. Potravináři umějí vytvořit třeba iluzi chuti ovoce a na internetu se to hemží videi s různými žertíky, kdy se lidé něčeho dotýkají a mají hádat, co to je. ▷

Lev X. vydal roku 1513 bulu, která schvaluje veřejné uctívání relikviáře s Kristovou krví. Od roku 1994 je relikviář se

zachovalou Kristovou krví uchovávan v nově vybudované svatyni.

Bagno di Romagna (Itálie), 1412: Převor Lazzaro da Verona z baziliky Panny Marie Nanebevzaté v Bagno di Romagna pochyboval při proměňování o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii. Když pronášel slova proměňování nad kalichem s vínem, víno se před jeho očima proměnilo v krev, kalich přetekl a vylil se na korporál, který nasákl krví.

Zaragoza (Španělsko), 1427: Hostie ukradená pro čarodějnické obřady

(výrobu nápoje lásky) se změnila v malé zářící dítě, které bylo v procesí nesené biskupem do katedrály za doprovodu celého města. V katedrále se proměnilo zpět v hostii. Zápis o události je uchovávan na radnici v Zaragoze, v katedrále se nachází vyobrazení události.

Asti (Itálie), 1535: Při mši svaté 25. července 1535 v kostele San Secondo začala z hostie téct krev, když ji kněz sloužící mši svatou rozlomil. O zázraku a s ním spojených ▷

Ve skutečnosti nás smysly velmi často klamou. Smyslové poznání je navíc velmi omezené. Je řada skutečností, které jsou sice naprosto reálné, ale smysly zcela nepostřehnutelné.

Rozumové poznání – o krok dál

Naštěstí má člověk i schopnost dalšího způsobu poznání. Dokáže poznávat nejen

skrze své smysly, ale i svým rozumem. Rozumové poznání dokáže korigovat četné omyly smyslů. A hlavně se dostane dál a hlouběji: až tam, kam naše smysly nedosáhnou. Například silou svého rozumu dokáže člověk „nahlížet“ do těch míst vesmíru, kam by svými očima nikdy nedohlédl. Ale především skrze rozumové poznání dokážeme „dohlédnout až pod povrch“ vnímatelné skutečnosti – napří-

klad vidět její řád a hlubší zákonitosti, kterými se řídí. Díky rozumu dokážeme také poznávat hlubší souvislosti a klást si otázku: „Jaký má všechno to, co poznávám, celkový smysl, původ a cíl?“ Díky rozumovému poznání dokáže člověk klást otázky, a zároveň poznávat, že pouhým rozumem na některé z nich není schopen najít spolehlivou odpověď.

Paradoxně tak díky rozumovému poznání můžeme vidět, jak je naše rozumové poznání omezené, nejisté, časné – a jak často se mýlí. Astronomové s úsměvem říkávají: během posledních šedesáti let vesmír omládl o 40 miliard let – v polovině minulého století se totiž stáří vesmíru udávalo 50 miliard let, dnes 13,7 miliardy let...

A co víra?

Existuje ještě nějaký další způsob, jak kromě smyslů a rozumu poznávat skutečnost? Existuje. Je to víra. A jak je tento způsob spolehlivý? Jeho spolehlivost záleží na spolehlivosti toho, komu jsme uvěřili.

Když u dveří zazvoní podomní obchodník, mluví o tom, že jste vyhráli sto tisíc, které do týdne v hotovosti dostanete, a vy mu uvěříte, že jedinou podmínkou pro získání výhry je koupit si od něj nyní za sedm tisíc tento úžasný hrnec – zjistíte nejpozději do týdne, že jste neuvěřili tomu pravému...

(Pozn. red.: Poznání skrze víru je ve skutečnosti určitou formou rozumového poznání – jen rozumem nepoznáváme přímo danou skutečnost, ale poznáváme rozumem, že je odůvodněné někomu věřit. Např. Ježíši Kristu věříme, že je pravý Bůh, pro jeho zázraky, pro jeho zmrtvýchvstání, pro svědectví, která o něm vydávali starozákonní Boží proroci, když předpovídali jeho příchod a která byla zapsána mnoho století předtím, než se narodil ...)

Foto: Wikimedia Commons, NIMH Image Library

obráceních se dochovaly četné písemné dokumenty a ještě v roce 1535 papež Pavel III. udělil svým apoštolským listem plnomocné odpustky těm, kteří v den výročí události navštíví toto místo.

Řím, 1610: Na kamenných oltářních stupních jedné z kaplí v kostele Santa Pudenziana v Římě je dodnes vidět otisk proměněné hostie, která na ně upadla knězi, který sloužil mši svatou a přitom pochyboval o skutečné přítomnosti Krista v Eucharistii.

Řím

Scala (Itálie), 1732: Při adoracích Nejsvětější Svátosti v klášteře Nejsvětějšího Spasitele

Pressac (Francie), 1643: Při požáru se roztavila téměř celá nádoba, ve které byla uchovávána proměněná hostie, která však zůstala ohněm nedotčena.

ve Scala se podle četných svědectví (k očitým svědkům patřil i biskup ze Scaly a také učitel církve sv. Alfons Maria Liguori) na hostii vystavené v monstranci po tři měsíce objevovala znamení Kristova umučení.

Onil (Španělsko), 1824: Ze svatostánku ukradená velká hostie byla po několika dnech nalezena na poli. Přesto, že to bylo v listopadu, byla zcela neporušena vlhkostí a dalšími povětrnostními vlivy. V tomto

Ořech

Slyšel jsem, jak jeden učitel duchovního života vysvětloval, jaké jsou stupně našeho poznání: smyslové, rozumové a skrze dar víry. Vzal do ruky ořech, který ještě nebyl vyloupený ze své zelené slupky, a řekl:

„Může se stát, že někdo zůstane jen na povrchu – u toho, co mu zprostředkovávají smysly. Je jako člověk, který vidí zelenou slupku. Ta rozhodně nevypadá nějak lákavě. Kousne do ní – je hořká. A hlouběji se nedostane.“

Učitel pak pokračoval: „Jiný člověk jde hlouběji. Nožičkem nebo nehty sloupne slupku a dostane se až k pevné skořápce. Dostal se až ke skořápce. Dostal se o vrstvu hlouběji než ten první. To je obraz toho, kdo nezůstal jen na povrchu u smyslových vjemů a snaží se dostat s pomocí svého rozumu pod jejich povrch.“ Pak ale učitel smutně dodal: „Pokud by se zde člověk zastavil, stejně by si moc nepomohl. Ani z hořké slupky, ani z tvrdé skořápky se žít nedá. A bylo by směšné, kdyby se ten, který se dostal až ke skořápce, pyšně vyvyšoval nad toho, který poznal jen slupku na povrchu...“

Učitel pak ořech rozlouskl. „Sladké jádro je ještě o vrstvu hlouběji. Je pod slupkou i pod skořápkou. K jádru se dostane

Foto: Pixabay, utroja0 (CC0)

člověk jen vírou. Uchopit ořech ve slupce a dostat se ke skořápce bylo důležité. Ale přál bych vám, abyste u toho neskončili. Ty předchozí kroky byly totiž jen přípravou.“

P. Pavel Zahradníček ■

Uvěřit tomu, který se nemůže mýlit ani lhát

Když věříme, že při mši svaté se chléb a víno proměňují v Tělo a Krev Ježíše Krista, nemůžeme si tuto skutečnost ověřit svými smysly – obojí vypadá stále stejně.

Nemůže si ji ověřit ani „silou rozumu“. I kdybychom proměněné hostie poslali na analýzu do té nejšpičkovější vědecké laboratoře, nezjistí změnu. (Přítom však jsou lidé, kteří mají schopnost, když se před ně na korporál, bílý ubrousek, na který se kladou při mši svaté posvátné nádoby s Tělem a Krví Ježíše Krista, položí několik neproměněných

Víra v božství Ježíše je pro křesťana klíčová. Od ní se odvíjí vše ostatní, co jsme mu uvěřili.

hostií a pak jedna proměněná, bezpečně ukázat, která to je, a rozeznat: toto je Tělo Pána Ježíše a toto jen chlebové oplatky – pozn. red.).

Důvod, proč věříme ve skutečnou přítomnost Ježíše v proměněném chlebu a vínu, je, že věříme Ježíši Kristu a jeho slovu. Věříme, že je pravým Bohem, který se stal pravým člověkem. A že jako Bůh se nemůže mýlit ani lhát. Proto mu také

věříme, když nám říká, že jeho Tělo a Krev je pokrmem pro věčný život. A také mu věříme, že je zdrojem síly pro náš pozemský život. Řekl totiž: „Kdo jí mne, bude žít ze mne.“ (Jan 6,58)

Víra v božství Ježíše je pro křesťana klíčová. Od ní se odvíjí vše ostatní, co jsme mu uvěřili.

P. Pavel Zahradníček ■

stavu nedotčeném stárnutím a vnějšími vlivy zůstala až dodnes.

Saint-André (ostrov La Réunion v Indickém oceánu), **1902**: Při pozdvihování se na hostii objevila Kristova tvář. Tvář na hostii vystavené v monstranci pak mohly po dobu několika hodin spatřit tisíce svědků.

Chirattakonam, Trivandrum (Indie), **2001**: Na hostii umístěné v monstranci se ukázala lidská tvář. Postupné objevování tváře je

Chirattakonam

zdokumentované řadou fotografií.

Sokółka (Polsko), **2008**: Část hostie se proměnila ve svalovou tkáň. Expertiza prokázala,

že „se jedná o lidský srdeční sval. Při výzkumu jsme pozorovali vlastnosti výrazně stupňující se segmentace vláken a fragmentace. Takové změny vzniknou pouze na vláčkách živých

Foto: archív MSI

Sokółka

(ne nekrotických) a ilustrují rychlé kontrakce srdečního svalu v předsmrtelné chvíli, tzn. agonii.“

Připravila Hana Jahodová (upraveno) ■

Pramen: catholicdoors.com/misc/eucharisticmiracles.htm

Umírat žízni na břehu

Ars je malá vesnice ve Francii. A přece tam přicházely statisíce lidí, aby si poslechly kázání tamního faráře. Mluvil k nim zcela jednoduše a přitom velmi jasně. Bez nějakých velkých příkras říkal to podstatné, co člověk potřebuje vědět pro život na této zemi a pro to, aby získal věčný život. O Eucharistii svatý farář arský Jan Maria Vianney († 1859) říkal, že když nepřijímáme Pána Ježíše ve Svatém přijímání, podobáme se člověku, který umírá žízni u řeky. A stačilo by mu jen tak málo: ponořit ústa do vody a pít. A dodává: „Jsme jako člověk, který vedle pokladů zůstává chudý, a přece by mu stačilo pouze natáhnout ruku k tomu pokladu.“

Naše „spižírna“

V každém domě je místo, kde se ukládají zásoby potravin pro rodinu, to je spižírna. Kostel je domem duší. Tento dům patří nám, křesťanům. To znamená, že i v tomto domě je spižírna. Vidíte tamhle svatostánek? Kdybych se otázal duší křesťanů, co to je, mohla by jejich odpověď znít: „To je naše spižírna.“

sv. Jan Maria Vianney (z promluvy „O častém svatém přijímání“)

*„Člověče, jak jsi veliký! Býváš živen a napájen Tělem a Krví Boha!“
sv. Jan Maria Vianney*

Neseš si s sebou nebe

Když jsme byli u svatého přijímání, mohli bychom odpovědět tomu, kdo by se nás tázal: „Co si teď neseš domů?“ – „Nesu si do svého domu nebe.“ Jeden světec řekl: „Jsme nositeli Boha.“ To je úplná pravda, ale my nemáme dost víry, nechápeme svou důstojnost. Když odcházíme od svatého stolu, jsme stejně šťastní, jako by byli šťastní Tři králové, kdyby bývali mohli s sebou odnést dítě Ježíše.

sv. Jan Maria Vianney (z promluvy „O svatém přijímání“)

„Jako mne poslal živý Otec a já žiji z Otce, tak i ten, kdo jí mne, bude žít ze mne.“ *Ježíš Kristus (Jan 6,57)*

řeky?

*Přijdeme k němu
a On přijde
k nám, dá se nám
poznat. Vše, o co
ho budeme prosit,
nám dá.*

Dá se nám poznat a dá nám všechno

Když setrváváme před velebnou svátostí, zavřeme své oči a svá ústa místo nějakého rozhlížení kolem sebe; otevřeme však své srdce a pak také otevře dobrý Bůh své srdce. Přijdeme k němu a on přijde k nám, dá se nám poznat. Vše, o co ho budeme prosit, nám dá. Jak šťastni bychom se cítili, kdybychom úplně zapomněli na sebe proto, abychom milovali pouze Boha! Svatí nemávali jiné záměry, než vidět pouze Boha, jen pro něj pracovat. Zapomínali na všechno stvořené, jen aby jej našli. To je také pravá cesta, jak přijít do nebe.

sv. Jan Maria Vianney (z promluvy „O opravdové přítomnosti“)

Bůh na tebe pohlédne a vidí svého Syna...

Milé děti, lidé, kteří přijímají svaté přijímání v hodině smrti, jsou velmi šťastní. Při soukromém soudu, který se koná hned po smrti, v nich Bůh Otec vidí svého Syna a nemůže je zavrhnout do pekla, skutečně nemůže. Hleďte tedy, milé děti, jak je nadevše ostatní prospěšné přijmout v poslední chvíli svaté svátosti.

*sv. Jan Maria Vianney
(z promluvy „O častém svatém
přijímání“)*

Foto: Pixabay, Unsplash (CCO)

*Lidé, kteří přijímají
svaté přijímání
v hodině smrti,
jsou velmi šťastní.*

Připravil P. Pavel Zahradníček ■
(podle publikací, které vydal A.M.I.M.S. –
viz upoutávka na této straně; on-line jsou
všechna dosud vydaná kázání svatého
Jana Marie Vianneye dostupná
na www.amims.net a www.fatym.com)

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského
úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Jak často by se měl katolický křesťan účastnit mše svaté?

O všech nedělích a zasvěcených svátcích je katolický křesťan zavázán účastí na mši svaté. Avšak ten, kdo skutečně vyhledává Ježíšovo přátelství, následuje Ježíšovo pozvání ke stolu, kdykoliv má k tomu možnost.

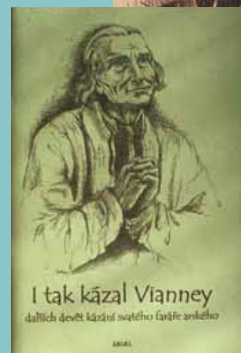
„Nedělní povinnost“ je pro skutečného křesťana pojmem stejně nevhodným, jako by byla pro zamilovaného „povinnost líbat“. Nikdo nemůže žít ve skutečně živém vztahu s Ježíšem, pokud nezajde tam, kde na nás čeká Pán. Proto je mše svatá pro křesťana odedávna „srdcem neděle“ a nej důležitějším bodem týdenního programu.

*Srov. „Youcat – Katechismus katolické církve pro mladé“,
Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2011.*

Kompletní publikace on-line:

www.fatym.com/taf/knihy/vianney1.htm
www.fatym.com/taf/knihy/vianney2.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney3.htm
www.fatym.com/taf/knihy/vianney4.htm

www.fatym.com/taf/knihy/vianney5.htm

Tištěné publikace si můžete objednat na adrese apostolat@fatym.com nebo na straně 33 tohoto čísla za příspěvek 15 Kč (výrobní náklady na jeden výtisk) a poštovné.

„Kdo jí tento chléb, bude žít na věky.“

Ježíš Kristus (Jan 6,58)

Tajná evangelia?

Kromě čtyř kanonických evangelií – Matoušova, Markova, Lukášova a Janova – existuje mnoho tzv. apokryfních evangelií. Některá se dochovala celá, z jiných zůstaly jen zlomky. Doslovný překlad řeckého slova „apokryphos“ je „tajný“. Co je v těchto „tajných“ evangeliích? Kdy, jak a proč vznikala? Nakolik byla a jsou tajná? A jak je to s evangeliem Marie Magdalény?

„Tajná evangelia“ – velmi dobře prostudovaná a známá!

Apokryfní neboli „tajná“ evangelia nejsou tak tajná, jak by si někdo mohl myslet. Již více než jedno století se nejen biblisté, ale i další odborníci z různých filologických oborů věnují s velkou důkladností jejich publikaci a podrobnému výzkumu. Už v roce 2001 vyšlo i v českém jazyce velmi kvalitní dílo s touto tematikou. Obsahuje nejen překlady dochovaných apokryfních evangelií – včetně těch, z nichž se zachovaly jen zlomky –, ale také komentáře k nim. Tuto rozsáhlou publikaci vydalo Centrum biblických studií Akademie věd ČR a Univerzity Karlovy v Praze. Nese název *Neznámá evangelia* (viz prameny na konci článku) a jde o první svazek z celé, dnes již kompletní ediční řady novozákonních apokryfů. Další svazky ediční řady *Novozákonní apokryfy* se jmenují *Příběhy apoštolů* a *Proroctví a apokalypsy* – nebyla totiž jen apokryfní evangelia, ale ke všem knihám Nového zákona vznikaly jejich apokryfní obdoby. A tak jako v Bibli navazuje na čtyři evangelia kniha Skutky apoštolů, pak následují dopisy apoštolů a celý Nový zákon uzavírá kniha Zjevení svatého Jana, podobně existují

Jan Rombouts: *Pád Šimona Mága* (1533–1530). Nevznikala jen apokryfní evangelia, ale i další spisy. Podle apokryfních *Skutků Petrových* Šimon Mág (Sk 8,9–24), považovaný za jakéhosi otce gnosticizmu, předváděl svou čarodějnou moc tím, že se vznášel.

i různé apokryfní skutky apoštolů, apokryfní dopisy apoštolů a apokryfní zjevení.

Knihy, které tvrdily, že obsahují tajemství

Existuje rozsáhlá skupina knih, které starověcí církevní otcové označovali jako „apokryphos“ (tedy „tajná“). Ve skutečnosti tyto knihy nikdy moc tajné nebyly – alespoň naprostá většina z nich. Zjednodušeně řečeno, jednalo se o knihy, které více

či méně vypadaly jako knihy Bible – ale ve skutečnosti jimi nebyly. Církev je nikdy nepřijala za inspirované (vdechnuté) Duchem Svatým. Až na výjimky nikdy ani vážně neuvažovala o tom, že by se na jejich vzniku mohl vedle jejich lidských autorů podílet nějakým mimořádným způsobem i Bůh... (Pozn. redakce: Více o tomto spolupůsobení člověka a Boha – Ducha Svatého – při vzniku pravých knih Bible, které Církev nazývá odborným termínem

nem „inspiration“, najdete v článku *Písma vdechnutá Bohem* v *Milujte se!* č. 24/2013, str. 20–24 – on-line v archivu všech dosud vydaných čísel na www.milujte.se.)

Již ve třetím století křesťanský učenec Origenes († 254 po Kristu), významný představitel nejstarší biblické školy v egyptské Alexandrii, rozlišuje mezi knihami, které byly určeny k veřejnému předčítání při bohoslužbách, a mezi knihami apokryfními. Mnohé z nich napsali různí bludaři, aby ospravedlnili svá učení – své vlastní výmysly. Takže spíš než o tajné knihy šlo o knihy, které jen tvrdily, že zachycují nějaká tajemství a tajné nauky. Tvářily se, že obsahují něco víc než to, co Pán Ježíš svěřil apoštolům a co je obsaženo ve čtyřech kanonických evangeliích.

„Tajná“ (apokryphos) spíš jako odborný termín

Později, kolem roku 400 po Kristu, se z označení „apokryphos“ stal odborný termín, který s nějakými tajemstvími už neměl prakticky nic společného. Označoval obecně spisy, které nějak připomínají biblické knihy, ale součástí Bible nejsou. Přitom už vůbec nemuselo jít o knihy, které by tvrdily, že obsahují nějaké tajné nauky – mohly to být i knihy celkem pravověrné, které ale nepatřily do Bible. V tomto smyslu termín „apokryphos“ používá například jeden z nejvýznamnějších starověkých biblistů svatý Jeroným († 420 po Kristu). Z označení, které mělo původně určitý nádech tajemnosti, se stal suchý odborný termín.¹

Gnóze: „Víme víc...“

Ale vraťme se ke knihám, které tvrdily, že odhalují skrytá tajemství – něco víc, než co je v Bibli a co hlásá katolická církev. Nejvíce z nich vzniklo v prostředí různých gnostických sekt. Jejich spisy známe díky rozsáhlému nálezů rukopisů v egyptském Nag Hammádí v roce 1945.

Gnóze se začala rozmáhat již na konci prvního křesťanského století a ve druhém století zaznamenala největší rozkvět. Stoupenci gnóze tehdy rozdělovali lidi do tří kategorií – uspořádáno „od nejhorších po nejlepší“:

¹⁾ Ještě v jiném významu začal výraz „apokryfy“ používat na začátku novověku Martin Luther a po něm i ostatní protestanti: začali tak říkat těm starozákonním knihám a částem knih, které Luther z Bible vyloučil (starozákonní kniha Judit, Moudrosti, Tobíáš, Sirachovcova, 1. a 2. Makabejská, Baruch a List Jeremiášův a také části knihy Ester a Daniel).

Spíš než o tajné knihy se jednalo o knihy, které tvrdily, že zachycují nějaká tajemství a tajné nauky...

Foto: Phtabay, Anther (CCO)

... tvářily se, že obsahují něco víc než to, co Pán Ježíš svěřil apoštolům.

1. hylci (*hylé* je řecky hmota): do této skupiny řadili ty, kteří se zajímají jen o hmotné, o materiální prospěch – dnes bychom možná řekli hmotáři nebo materialisté;
2. pistici (*pistis* je řecky víra): to jsme dle jejich třídění my, věřící křesťané –
3. katolická neboli všeobecná církev, kteří jsme přijali víru v Ježíše Krista a jeho nauku od očitých svědků – od apoštolů;
3. gnostici (*gnosis* je řecky poznání): sem zařazovali sami sebe jako ty, kteří mají vyšší poznání – něco víc než to, co ▷

Mezi dvěma skly zakonzervovaný *Papyrus Oxyrhynchus 405* s manuskriptem spisu *Proti bludům* sepsaného sv. Irenejem z Lyonu kolem roku 180 po Kr., fragment opisu přibližně z roku 200 po Kr.

Foto: Wikimedia Commons

Důležitou postavou gnostických evangelií se stala Marie Magdaléna: „Ano, vy máte apoštoly, ale my máme ještě někoho zasvěcenějšího a informovanějšího...“

Georges de La Tour: *Kajicnice Marie Magdaléna* (pol. 17. stol.)

Pán Ježíš svěřil apoštolům, než to, co hlásá Církev...

(Pozn. redakce: blud gnóze existuje pod jinými názvy i dnes a může mít celou řadu podob: New Age, různá esoterická učení... Vždy však jde o domnělé „hlubší poznání“, které má ambici překonat to, co hlásá „obyčejné křesťanství“ a řádný učitelský úřad Církve.)

Marie Magdaléna – důležitá postava gnostických evangelií

Církev se vždy odvolávala na apoštoly. Jim Pán Ježíš předal své učení, oni ho dál předali svým žákům... Podle toho, co apoštolové učili, byla v letech 65 až 95 po Kristu sepsána evangelia. Bylo to v době, kdy ještě žili očití svědkové Ježíšova působení.

Teprve o sto let později, ve druhé polovině druhého století, bylo sepsáno gnostické *Filipovo evangelium*. O Marii Magdaléně se v něm mluví jako o té, kterou Ježíš miloval víc než všechny učedníky a často ji líbal na ústa (gnostické *Filipovo evangelium* 59). Bylo to právě v době, kdy lyonský biskup svatý Irenej ve svém dodnes dochovaném díle *Adversus haereses* (*Proti herezím*, nebo také můžeme přeložit *Proti bludům*) vytýká stoupenům gnóze, že na rozdíl od Církve, která se opírá o apoštoly, očitě svědky Ježíšova působení, oni se nemohou opřít o nic, jen o své vlastní výmysly. A tak v některých gnostických sektách vznikla zajímavá reakce: „Ano, vy máte apoštoly, ale my máme ještě někoho zasvěcenějšího a informovanějšího...“

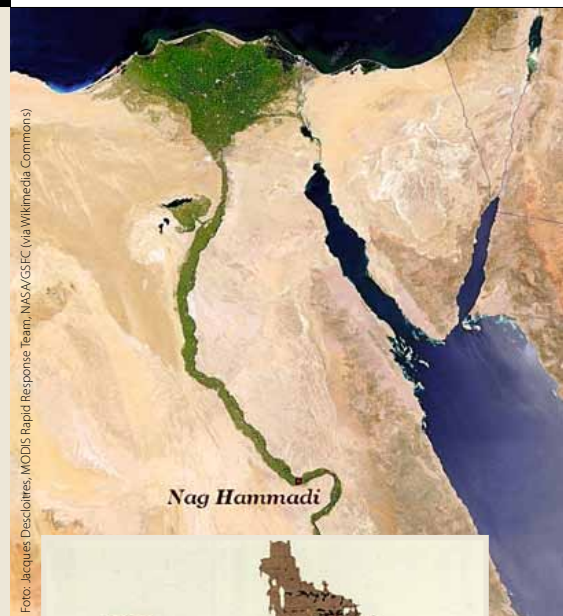

Foto: Jacques-Ducloux, MODIS Rapid Response Team, NASA/GSFC (via Wikimedia Commons)

Foto: Wikimedia Commons

Apokryfní Mariino evangelium, Papyrus Oxyrhynchus L 3525, objevený roku 1896

To vysvětluje, proč se důležitou postavou gnostických evangelií stala Marie Magdaléna. V gnostickém *Filipově evangeliu* (znovu připomínám, že bylo sepsáno ve druhé polovině druhého století, tedy sto let po kanonických evangeliích, v době, kdy už žádní pamětníci nežili) je Marie Magdaléna označována jako Ježíšova družka:

„Tři chodily stále s Pánem: Marie, jeho matka, její sestra a Magdaléna, ta, kterou nazývali jeho družkou. Jeho sestra, jeho matka a jeho družka byly Marie.“ (gnostické *Filipovo evangelium* 59)

Pokud se vám zdá, že předcházející věty nedávají dohromady příliš smysl (byla ta jedna Marie sestra Pána Ježíše, nebo Panny Marie?), nejste sami... Je to dost charakteristický rys gnostických spisů a svatý Irenej jim právem vyčítal, že se sice tváří moudře, ale učí jen lidským výmyslům a to ještě poněkud zmateným způsobem – viz úryvek z gnostického *Filipova evangelia* v rámečku na straně 21.

Gnostické Mariino evangelium

Nyní již nepřekvapí, že Marie Magdaléna je také důležitou postavou takzvaného

Velké množství gnostických spisů bylo nalezeno v Nag Hammadí v Egyptě.

Koptské muzeum v Káhiře, jehož součástí je Nag Hammadi Library s kolekcí papyrů z úsvitu křesťanství včetně apokryfních spisů

Mariina evangelia – gnostického spisu, který byl sepsán ve druhé polovině druhého století nebo na začátku třetího století. I když se nikde ve spisu výslovně neříká, že jde o Marii Magdalénu, můžeme si to domyslet z toho, co již víme z gnostického *Filipova evangelia*. Ježíš v tomto apokryfním gnostickém evangeliu prozrazuje různá „skrytá tajemství“ – z části prostřednictvím této Marie:

Pravil Petr Marii: „Sestro, víme, že tě Spasitel miloval nad ostatní ženy. Pověz nám Spasitelova slova, která si pamatuješ, ta, která znáš a my ne, ani jsme je neslyšeli!“ Marie odpověděla, řkouc: „To, co je vám skryto, to vám sdělím. A začala jim vyprávět... (gnostické Mariino evangelium 10)

Marie jim potom předává různé gnostické nauky, které s křesťanstvím a s Ježíšovým skutečným učením, které předal apoštolům a Církvi, nemají téměř nic společného. Autor gnostického *Mariina evangelia* si je toho dobře vědom a tak očekávané námitky, pro jistotu na konci, vkládá do úst samotným apoštolům:

Odpověděl však Ondřej a řekl bratřím: „Povězte, co říkáte tomu, co nám vyprávěla. Já ovšem nevěřím, že Spasitel toto řekl. Vždyť věru tato učení jsou plná

Některá z apokryfních evangelií vznikla z touhy uspokojit lidskou zvědavost.

jiných myšlenek.“ Petr odpověděl a mluvil podobně. Otázal se jich ohledně Spasitele: „Cožpak mluvil se ženou tajně bez nás a ne veřejně? Máme se sami obrátit a poslouchat ji? Vybral si spíše ji než nás?“ (gnostické Mariino evangelium 17)

A pak popisuje, jak prý apoštolové po delší diskuzi a pochybnostech tyto „skryté nauky“ nakonec Marii uvěřili:

Z apokryfního gnostického „Filipova evangelia“

(místa označená ... jsou v rukopisu poškozená a není možné je spolehlivě zrekonstruovat)

Osel, který otáčí mlýnským kamenem, ušel sto mil. Když byl vypřažen, zjistil, že je na stejném místě. Jsou lidé, kteří vykonají mnoho cest a nepostoupí k jinému místu. Když je zastihl večer, neviděli město ani vesnici, ani výtvar, ani přírodu, ani mocnost, ani anděla. (Pozn. redakce: autor má na mysli ty, kteří nedosáhli „pravého poznání“, k jakému dospěl on a členové jeho gnostické sekty.) Nadarmo se ubožáci namáhali.

Ježíš je svátost. Nazývá se totiž syrsky „Farisatha“, tj. „Roztažený“. Ježíš totiž přišel ukřižovat svět. Pán přišel do Léviho barvírny. Vzal sedmdesát dvě barvy a hodil je do kotle. Vyňal je a všechny byly bílé. A řekl: „Tak přišel Syn člověka jako barvíř.“

Moudrost, které říkají „neploďná“, je matkou andělů a družkou ... Marie Magdaléna. Pán ji miloval více než všechny učedníky a líbal ji na její ústa ... často. Zbytek učedníků ... mu řekl: „Proč ji miluješ více než nás všechny?“ Spasitel dopověděl a řekl jim: „Proč vás nemiluji jako ji? Jsou-li slepý s vidoucím ve tmě, nelší se jeden od druhého. Když přijde světlo, vidoucí světlo uvidí, ale slepý zůstane ve tmě.“

Pán řekl: „Blahoslavený je ten, který je ještě dříve, než vznikl. Ten, který je, totiž vznikl a bude existovat.“

(z gnostického *Filipova evangelia* 63n, citováno podle: Dus, Pokorný: *Neznámá evangelia* – viz prameny na konci článku)

... a začali chodit, aby zvěštovali a kázali *Evangelium podle Marie*. (gnostické *Mariino evangelium* 19)

Je to však jen fikce sepsaná téměř dvě století po tom, co Ježíš žil.

Další „evangelia“

Existují i další gnostická evangelia: Petrovo, Egyptanů, Tomášovo... To poslední má jen určitý gnostický příděch a jeho původ sahá asi až do prvního století. Marie Magdalská v nich žádnou důležitou roli nehraje. V Petrově gnostickém apokryfním evangeliu je nazývána „učednice Páně“ (XII,50). A je třeba dodat, že v řadě gnostických spisů nehraje žádnou důležitou roli ani křesťanství. Gnóze nebyl rozhodně nějaký jednoduší duchovní směr, ale šlo o řadu sekt, které dohromady spojovalo jen přesvědčení „my víme víc“.

Evangelia, která měla vyjít vstříc lidské zvědavosti

Apokryfní evangelia ale nevznikala jen proto, aby s jejich pomocí různí bludaři odůvodnili své nauky. Řada z nich byla vedena zcela jinými záměry. Jedním z nich byla i touha uspokojit lidskou zvědavost. V pravých – kanonických – evange- ▷

Foto: Wikimedia Commons

Codex II z Nag Hammádí: konec Janova apokryfu (Papyrus 32) a začátek Tomášova evangelia (Papyrus 111). Text v sahidštíně (nářečí koptštiny) psaný řeckým písmem (rukopisy ze 4. stol.)

lích se například jen velmi málo píše o Ježíšově dětství a o událostech, které předcházely Ježíšovu narození. Matoušovo a Markovo evangelium je v tomto ohledu velmi stručné, Markovo a Janovo o Ježíšově dětství nemluví vůbec. A tak volný prostor vyplnila lidská fantazie: *Pseudo-Tomášovo evangelium dětství* (viz úryvky v rámečku na této straně), *Pseudo-Matoušovo evangelium*, *Protoevangelium Jakubovo* (viz následující článek) nebo třeba spis *Sedmnáct zázraků při Kristově narození* – kromě hvězdy oznamující Ježí-

šovo narození se v něm píše o tom, jak všechny chrámy po celém světě naplnilo jasné světlo, kolem Betléma vytrysklo čtrnáct pramenů, dozrálo víno v Jeruzalémě a na pobřeží Kaspického moře se objevila obrovská ryba, na kterou by se vešlo padesát mužů, kteří by mohli stát tak daleko od sebe, kolik může člověk dohlédnout... Čím víc jejich autorům chyběly zdroje spolehlivých informací (protože všichni psali až dlouho po tom, co byla sepsána čtyři kanonická evangelia), o to víc prostoru dali své fantazii.

Z „Pseudo-Tomášova evangelia dětství“

Když mu bylo šest let, poslala ho matka, aby nabral vodu a přinesl ji domů, a dala mu vědro. V tlačenici do něj někdo vrazil a vědro prasklo. Ale Ježíš rozprostřel plášť, který měl na sobě, naplnil ho vodou a donesl matce. Když matka viděla, ten zázrak, co se stalo, políbila ho a pamatovala si ty tajemné věci, které viděla, že dělá.

Jednou procházel mezi vystavenými modlami a z jednoho domu na něj spadla cihla. Ježíš řekl: „Dolů s tebou, barabizno!“ A hned se ten modlářský chrám zřítíl. Potom řekl: „A teď se zase postav, ať je z tebe pořádný dům a ne hnízdo ďáblovo. A tu se ten dům hned krásně postavil.“

(Podle: Dus, Pokorný: *Neznámá evangelia* – viz prameny na konci článku)

Apokryfní evangelia jako pokus o falešné důkazy

Autoři apokryfních evangelií se také často snažili poskytnout další důkazy Ježíšova božství. To je vidět nejen v apokryfních evangeliích vyprávějících o jeho dětství, ale také třeba v apokryfních evangeliích, která se znovu a podrobněji vracejí k jeho utrpení, smrti a vzkříšení: *Nikodémovo evangelium*, *Vyprávění Josefa Arimatejského*, několik údajných Pilátových dopisů... Ani ty Církev nepřijala – přestože mohou obsahovat i nějaké stopy historické tradice –, protože měla sice stručné, ale spolehlivé svědectví očitých svědků, jak je zachycují čtyři kanonická evangelia.

P. Pavel Zahradníček ■

Prameny:

Dus, Jan. Pokorný, Petr (ed.). *Neznámá evangelia (Novozákonní apokryfy I)*. Vyšehrad; Praha, 2001. (Podle tohoto díla jsou citovány texty apokryfních evangelií v tomto a následujícím článku.)

R. E. Brown, P. Perkins, A. J. Saldarini: *Apocrypha; Dead Sea Scrolls; Other Jewish Literature*. In: R. E. Brown, J. A. Fitzmyer, R. E. Murphy (ed.): *The New Jerome Biblical Commentary*. New Jersey; Prentice Hall, 1990, 2. vyd.

Tam, kde pravá, kanonická, evangelia mlčí nebo jsou stručná, nastupuje lidská fantazie.

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Co je to apoštolská tradice?

Apoštolská tradice je předávání Kristova poselství, které se uskutečňuje od počátku křesťanství kázáním, svědectvím, institucemi, bohoslužbami a inspirovanými spisy. Apoštolové předali svým nástupcům, biskupům, a skrze ně všem generacím až do konce světa všechno, co přijali od Ježíše Krista a čemu se naučili od Ducha Svatého.

Srov. *Kompendium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.*

Slovo Boží a lidská slova – rozdíl, který udeří do oka

Proč Církev některé texty předčítala při bohoslužbách jako Slovo Boží a jiné texty považovala jen za obyčejná lidská vyprávění? Někdy napoví již letmé srovnání. Rozdíl doslova udeří do očí. Je to jako pověstné „nebe a dudy“. Zkusme se podívat alespoň na malou část jednoho z apokryfních evangelií, tzv. Protoevangelia Jakubova. Nese název „protoevangelium“, tedy „první evangelium“, protože se pokouší „dovyprávět“ to, co událostem v kanonických evangeliích předcházelo a o čem Matoušovo, Markovo, Lukášovo a Janovo evangelium nemluví buď vůbec, a nebo jen velmi stručně. Lidská zvědavost však chce znát podrobnosti...

Neznámý byzantský autor: Svatý Jan Evangelista (1133); symbolika božské inspirace

Daleko akčnější vyprávění

Tzv. *Protoevangelium Jakubovo*, jehož původ sahá až do 2. století po Kristu, bylo mezi čtenáři velmi oblíbené. Svědčí o tom i množství jeho překladů do dalších jazyků. Jedním z nejstarších je syrskoarabský překlad z 5. až 6. století. Bylo přeloženo i do arménštiny, gruzínštiny, koptštiny, staroslověnštiny...

Protoevangelium Jakubovo oproti čtyřem kanonickým evangeliím (Matoušovu, Markovu, Lukášovu a Janovu) rozhodně nelze upřít, že ho jeho autor pojal mnohem akčněji. Dramaticky začíná i scéna popisující Ježíšovo narození:

Ušli tak půl cesty a Maria říká: „Sundej mě z toho osla. To dítě, co nosím, už mě nenechá jít dál.“ On (Josef) ji sundal z osla a řekl: „Kam tě zavedu? Kam mám schovat tvou hanbu? Vždyť je tu

poušť.“ Pak našel jeskyni a tam ji zavedl a nechal u ní syny (podle Protoevangelia Jakubova IX,2 je Josef již stařec s velkými syny – tím se autor snaží čelit představě Josefa jako Mariina fyzického ▷

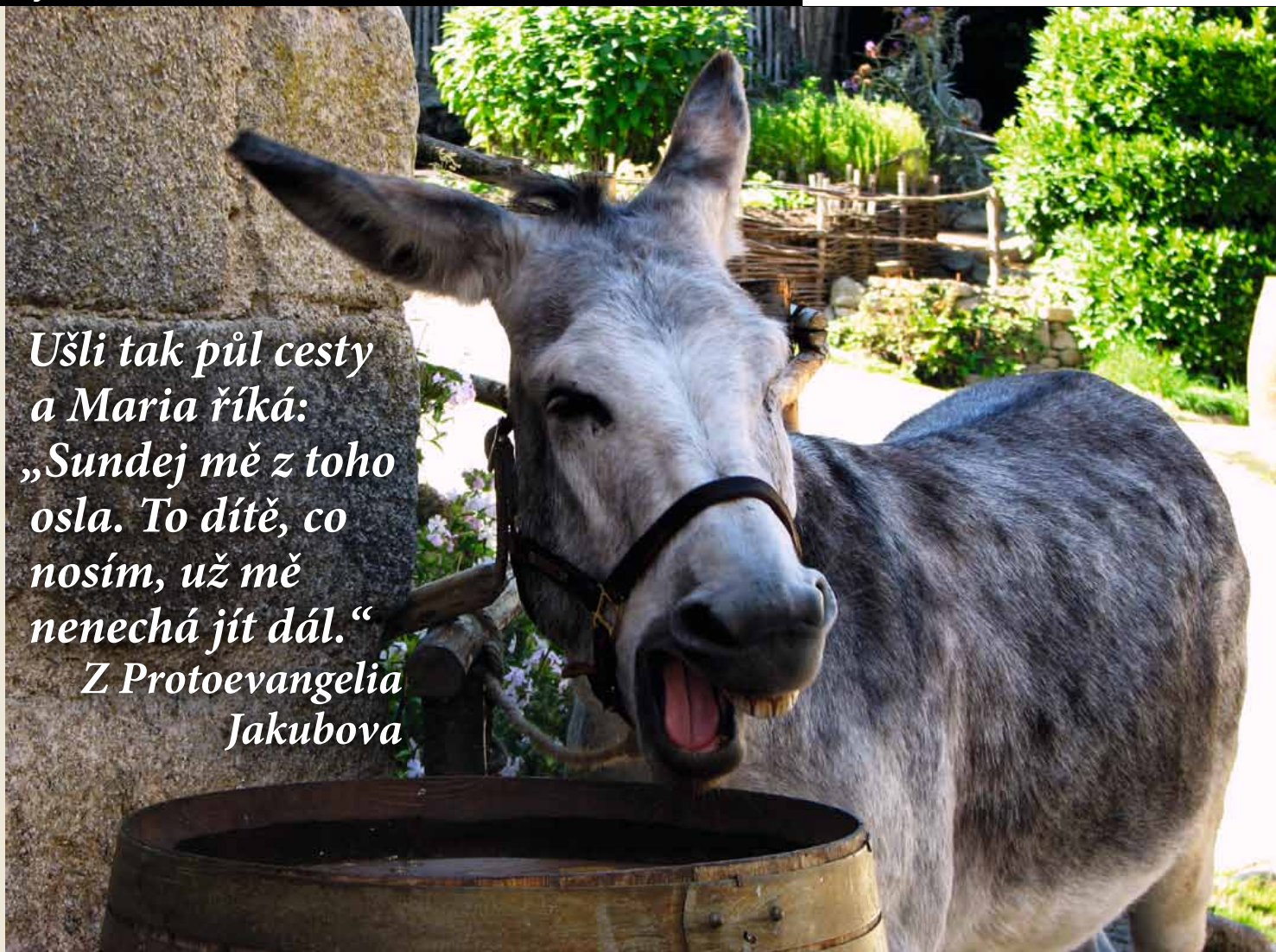

Foto: Flickr, hans s (CC BY-ND 2.0)

*Ušli tak půl cesty
a Maria říká:
„Sundej mě z toho
osla. To dítě, co
nosím, už mě
nenechá jít dál.“
Z Protoevangelia
Jakubova*

Apokryfnímu „Protoevangeliu Jakubovu“ nelze upřít, že ho jeho autor pojal mnohem akčněji oproti čtyřem kanonickým evangeliím (Matoušovu, Markovu, Lukášovu a Janovu).

partnera – pozn. red.) a vydal se hledat porodní bábu Židovku v okolí Betléma. (XVII,3–XVIII,1)

Zázraky na každém kroku

Dalším častým rysem některých apokryfních evangelií je přemíra zázraků. Jsou doslova na každém kroku – často poněkud pohádkové. Tak je tomu i ve chvíli, kdy se Josef vydává hledat porodní bábu a najednou se pohyb všeho kolem zastaví, jako když se v pohádce o Šípkové růžence princezna píchne do prstu:

A já, Josef, jsem tedy šel – a nešel: Pohlédl jsem do vzduchu – a viděl jsem, jak vzduch nehybně visí. Pohlédl jsem na nebeskou klenbu – a viděl jsem, že je bez

hnutí a že ptáci na nebi stojí, ani nehlesnou. (...) A opodál hnali ovce na pastvu; už nešly dál – stály na místě a pastýř zvedal ruku, aby je popohnal holí, a zůstal s rukou napřaženou. (XVIII,2)

Také dělníci, co nedaleko jedli z mísy, se zastavili s rukou na půl cesty k ústům. Ale tím není nápaditost autora tohoto textu ani zdaleka vyčerpána. Celý děj dokáže zdramatizovat ještě mnohem víc...

„Gynekologické vyšetření“ jako vrchol všeho...

V tu chvíli právě scházela z hor nějaká žena. „Kam jdeš, člověče?“ říká.

A já říkám: „Porodní bábu hledám, Židovku.“

Ona na to: „Ty jsi z Izraele?“

„Ano,“ říkám.

„A ta v té jeskyni,“ ptala se ona, „ta, co bude rodit, to je kdo?“

„Moje snoubenka,“ řekl jsem.

„Takže ne tvá žena?“ vyptávala se.

„Je to Marie,“ řekl jsem jí. „Vychovali ji v Božím chrámu a já jsem ji pak dostal losem za ženu, ale moje žena není a to dítě, co čeká, má od Svatého Ducha.“

Ona na to: „A to ti mám věřit?“

A já jsem řekl: „Pojď, však uvidíš. A bába šla s ním. (Zde se náhle končí vsuvka psaná v první osobě a pokračuje vyprávění ve třetí osobě, na textu postupně od 2. do 5. století pracovalo několik autorů – pozn. red.)

A když se ocitli u jeskyně, objevil se světlý mrak, který jeskyni zastínil. A bába řekla: „Moje duše se dnes povznesla, protože jsem na vlastní oči spatřila neuvěřitelné: Izraeli se porodila záchrana. A mrak se hned vznesl a jeskyni zaplavilo velké světlo, které oči nemohly snést.

A zanedlouho se ztlumilo i to světlo, takže bylo vidět nemluvně, které šlo samo se chopit prsu své matky Marie. A bába

Giotto di Bondone: Život Jáchymův: Setkání ve Zlaté bráně. Fresky z počátku 14. stol. jsou příkladem, jak církevní umění čerpal z Protoevangelia Jakubova

Narození Panny (1450), dílo neznámého autora nazývaného „Mistr Jáchyma a Anny“. Události ze života Panny Marie a jejich rodičů, o kterých pojednává Protoevangelium Jakubovo, se staly inspirací mnoha děl sakrálního umění.

Šíření „Protoevangelia Jakubova“ Církev nebránila – ale také ji nikdy nenapadlo považovat ho za Boží slovo. Stačí si kousek přečíst a důvod je zřejmý.

vykřikla: „Dnes je můj veliký den, protože jsem spatřila tenhle div, jaký nikdo neviděl.“

A bába vyšla z jeskyně a potkala Salomé. Řekla jí: „Salomé, musím ti povědět o divu, jaký nikdo neviděl. Panna porodila, i když je to proti přirozenosti.“ A Salomé řekla: „Jako že je živ můj Pán a Bůh, dokud si na ni nesáhnu vlastním prstem a neověřím si, jak je to s tou její přirozeností, neuvěřím, že panna porodila.“

A bába vstoupila dovnitř a řekla Marii: „Pěkně se polož, protože se okolo tebe vede ne zrovna malý spor.“

A Salomé vložila prst do jejího přirození a vykřikla: „Proč jsem se dopustila takového bezpráví, proč jen jsem nevěřila! Podrobila jsem zkoušce živého Boha a ruku mi za to sžírá plamen a odtrhává ji od těla.“

Prostá vznešenost Božího slova

Sami jistě vnímáte ten obrovský rozdíl mezi textem apokryfního *Protoevangelia Jakubova* a prostě jednoduchým líčením

Božího narození v Betlémě, jak ho popisuje Lukášovo evangelium:

Když tam byli, naplnil se jí čas, kdy měla porodit. A porodila svého prvorozeného syna, zavinula ho do plének a položila do jeslí, protože v zájezdním útulku nebylo pro ně místo. (Lk 2,6n)

Nakolik je známo, šíření *Protoevangelia Jakubova* Církev nebránila – ale také ji nikdy nenapadlo považovat ho za Boží slovo. Stačí si kousek přečíst a důvod je zřejmý.

Starokřesťanský text, který má svou hodnotu

I když v žádném případě nejde o Duchem Svatým inspirované Boží slovo, text *Protoevangelia Jakubova* má pro Církev svou hodnotu:

- Je to cenné, velmi poutavě napsané dílo, které dokládá pestrost starokřesťanské literární tvorby.
- Je jedním z mnoha svědectví o víře v panenské početí a porod Panny Marie v prvních staletích existence Církve.

- A snad uchovává i některé prvky historické tradice, která není obsažena v kanonických evangeliích. Např. co se týče jmen rodičů Panny Marie.

Když si Církev každoročně 28. července připomíná památku svatého Jáchyma a svaté Anny, rodičů Panny Marie, čerpá právě z tohoto apokryfního evangelia, protože je to nejstarší pramen, kde jsou jména obou zaznamenána.

Připravil P. Pavel Zahradníček ■

Pramen:

Protoevangelium Jakubovo in: Dus, Jan. Pokorný, Petr (ed.). *Neznámá evangelia (Novozákonní apokryfy I.)*, Vyšehrad; Praha, 2001.

**Nejde o Boží slovo,
ale o cenné, velmi
poutavě napsané
starokřesťanské
literární dílo.**

K branám Damašku Východní Afrikou aneb Dobrodružná cesta k víře

Nebyl jsem ateista, ale „něcista“

V letech 2004 a 2005 jsme spolu s Michaelou, která je dnes mou manželkou, uskutečnili dlouhou cestu stopem a pěšky napříč celou Afrikou. Když jsme odjížděli, bylo nám dvacet tři let. Oba pocházíme z nevěřícího prostředí, ovšem oba jsme na cestu vyráželi jako duchovní hledači, tedy ti, kdo věří, že „Něco nad námi je“,

***Oba pocházíme
z nevěřícího
prostředí, ovšem
oba jsme na cestu
vyráželi jako
duchovní hledači,
tedy ti, kdo věří, že
„Něco nad námi je“.***

ale nejsou schopni to blíže uchopit. Toužili jsme po duchovním poznání a také po dobrodružství.

Po předchozích cestách stopem po Asii jsme chtěli prožít něco extrémního, něco, co posune naše hranice až na krajní mez.

Směr určovaly jen války, deště a epidemie...

Vypravili jsme se tedy na celé dva roky do Afriky. Bez plánu, bez zajištění, absolutně svobodně. Naši cestu neomezoval nedostatek času, ani předem stanovená trasa, která umí dokonale zadusit rodící se radost z volnosti. Náš směr ovlivňovala pouze politická situace a války v zemích ležících před námi, období dešťů nebo naopak sucha, která uzavírala mnohé oblasti na řadu měsíců, a smrtící nemoci, jako byla ebola v západní Africe.

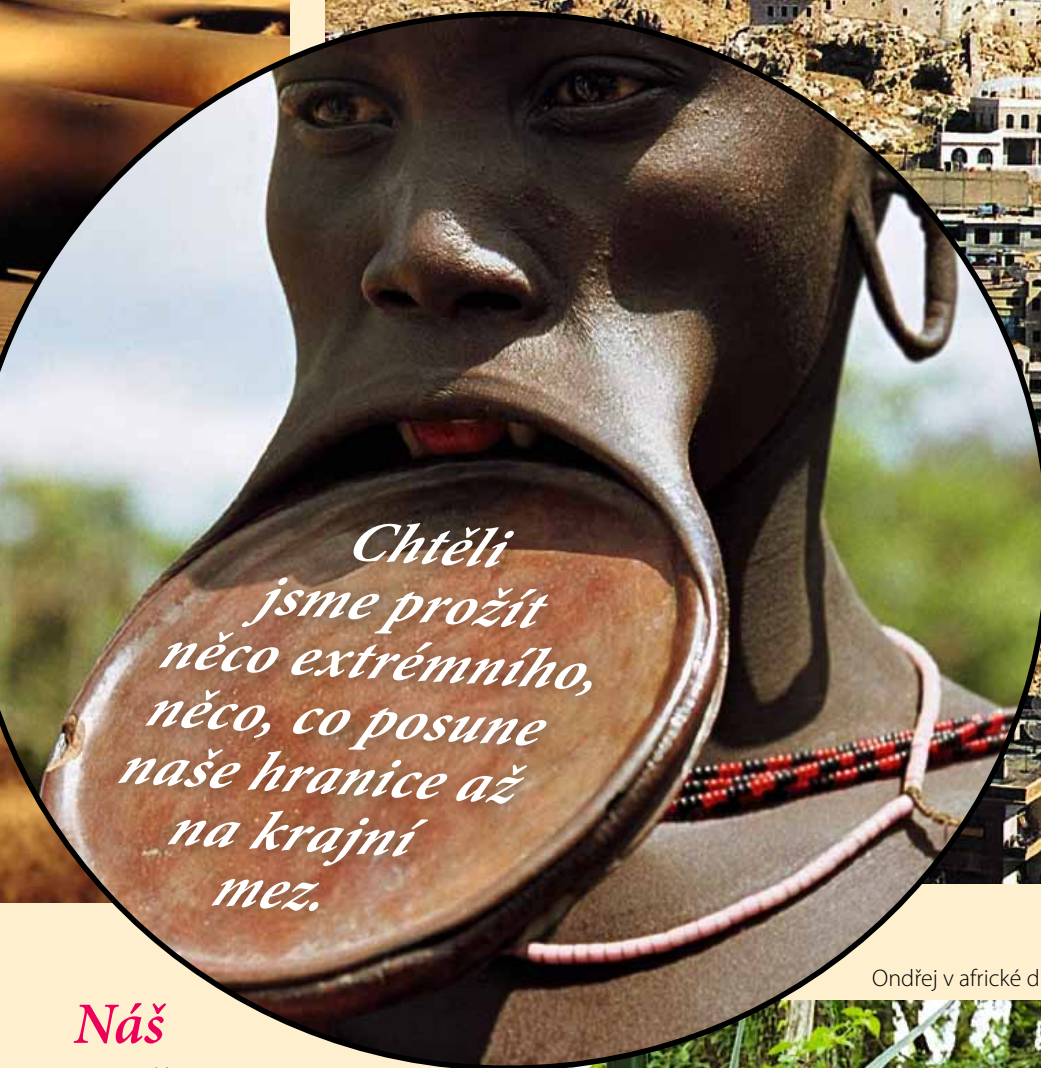
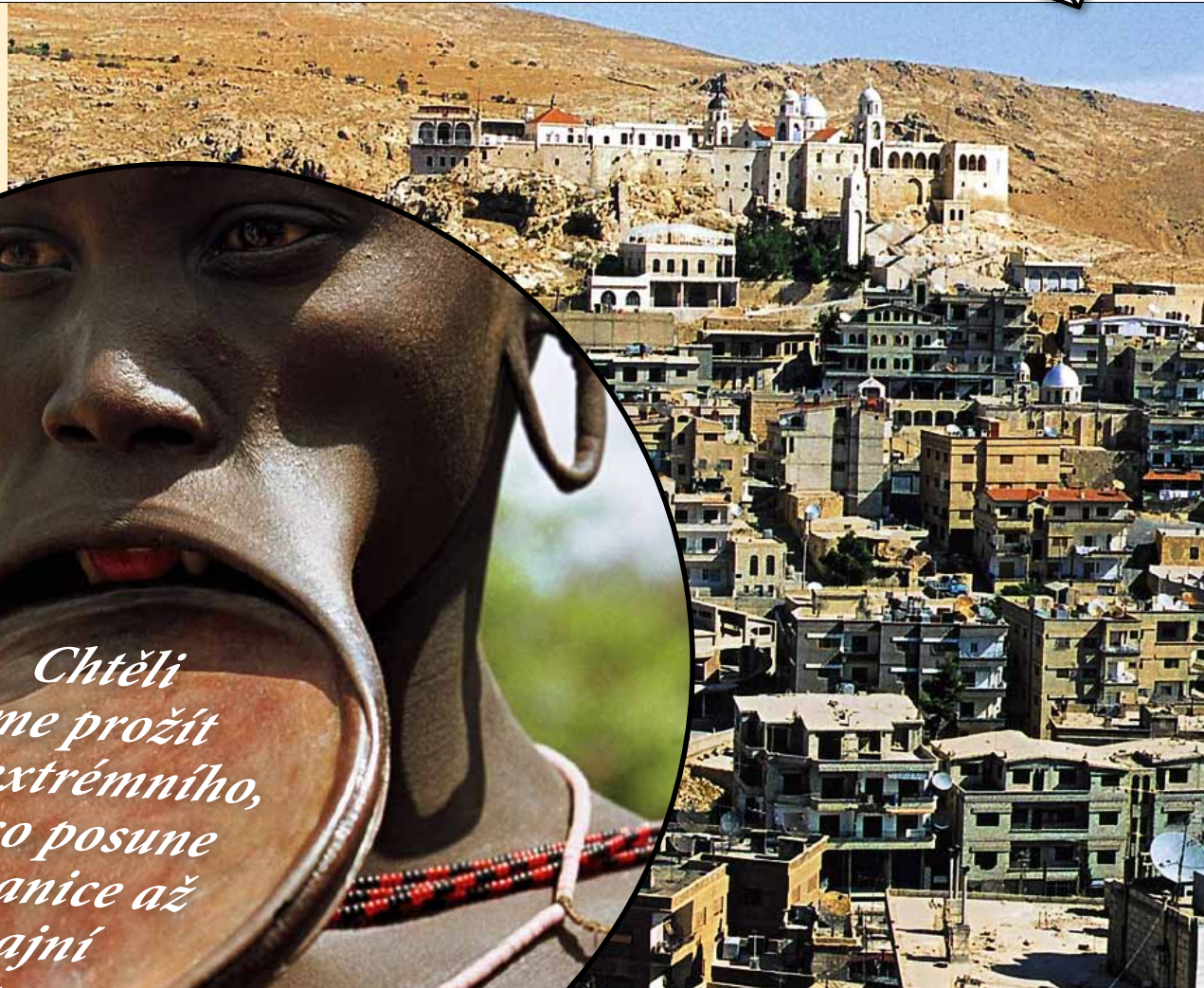
Stopem...

Cestovali jsme velmi levně, neboť jsme celou cestu absolvovali stopem a nocovali jsme ve stanu. Stopovali jsme všechno možné i nemožné a nejčastěji něco mezi

tím. Karikatury vozidel, které by v Evropě již ani nenastartovaly, překonávají v Africe nejnáročnější terén za přispění obdivuhodné schopnosti improvizace domorodců a nemenší dávky kouzel místních šamanů. Často ale do cíle nedojedou. Válečné zóny jsme překonávali na střechách humanitárních kamionů nebo kamionů se zbraněmi a municí, někdy tak záhadně promíchaných, že nebylo jasné, co vezou, na čí straně stojí a kam vlastně dojedeme. Jediné, co bylo zřejmé, byli odstřelovači, kteří pálili do všeho, co projelo jejich územím, a proto bylo potřeba splynout se střechou kamionu.

... i pěšky

Tam, kde se stopovat nedalo, jsme šli pěšky. Koneckonců ta nejkrásnější místa jsou většinou velmi odlehlá a jinak než pěšky se tam dostat nelze. Jsou to místa, kde do současnosti prosvítá původní kouzlo Afriky. Jsou to místa prolomených výhledů do minulosti, snad k onomu původnímu, co nás tak fascinuje. Místa, kde lze stále zakusit život mezi civilizací nezasaženými domorodými kmeny.

*Chtěli
jsme prožít
něco extrémního,
něco, co posune
naše hranice až
na krajní
mez.*

Foto: 4x Ondřej Havelka

Ondřej v africké divočině

**Náš
směr
ovlivňovala pouze
politická situace
a války v zemích
ležících před
námi...**

Místa, kam se turista nepodívá, protože mu v tom zabrání lenost a strach. Pro tato místa stojí Afrika za dlouhou cestu, protože mimo ně, na většině území černého kontinentu, najdete odporný hnus, zapáchající špínu, bující nemoci, šokující brutalitu, tupou nefunkční byrokracii a nepochopitelný africký nesmysl. Na druhou stranu i z toho nakonec krystalizuje něco, co smysl má. K jeho uchopení ale vede dlouhá cesta a ta nám trvala léta. ▷

Ondřej s Michaelou

Foto: Ondřej Havelka

Voodoo a síla modlitby

V té době jsme byli fascinováni východními náboženstvími, zejména buddhismem. Už dříve, když jsme se v roce 2001 poprvé dostali do odlehleho buddhistického kláštera uprostřed Himálaje v Ladakhu, mysleli jsme, že jsme našli tu pravou duchovní cestu. Cítili jsme se jako

v ráji, jako bychom našli ztracený domov.

V Africe jsme se ale nečekaně tvrdě střetli s voodoo. Zejména západní Afrika je jím prostoupená. Byli jsme tak lační po jakémkoli duchovním zážitku a tak otevření všemu, že nás zlo zasáhlo téměř fatálně. V okamžiku jsme pochopili, že buddhistická meditace nepomůže

a krásná východní filozofie nemá větší sílu než příjemná literatura. Bylo životně důležité se bránit. Naštěstí jsme brzy na naší cestě stopli holandskou misiónářku Chrisje, která nám vysvětlila, co je voodoo a že je také možné se proti tomu bránit. Poprvé jsme se dozvěděli o Kristu. Seznámila nás s několika dalšími misiónáři a byli jsme také svědky vymítání zlého ducha z posedlého v domorodé vesnici Fulbů.

Tak začala naše cesta ke křesťanství. Ačkoli jsme ještě nebyli pokřtěni, v Africe jsme poznali sílu modlitby.

Útes Bandiagara

Na cestě jsme prožili mnoho velmi nebezpečných událostí, většinou pramenících z kulturních rozdílů. Jeden příklad za všechny, na území Dogonů.

Plánovali jsme projít jedno z nejdivočejších míst na světě, útes Bandiagara, během týdenního pochodu. Útes je 150 kilometrů dlouhý a místy až 500 metrů vysoký. Útes plný jeskyní obývají Dogoni, divoký kmen, jehož původ není zcela znám. Tito lidé jsou extrémně uzavření. Mají záhadné rituály založené na sofistikovaném pozorování hvězd. Tyto rituály jsou doprovázeny vystoupením tanečníků v děsivých maskách a zpěvy, které doslova nahánějí hrůzu.

Na území Dogonů se nesmí vstoupit bez dogonského průvodce. To jsme sice věděli, ale nevěděli jsme proč. Takže jsme se i tam vydali na vlastní pěst.

Stopovali jsme všechno možné i nemožné a nejčastěji něco mezi tím.

Cestovali jsme velmi levně, neboť jsme celou cestu absolvovali stopem a nocovali jsme ve stanu.

Foto: Ondřej Havelka

Tam, kde se stopovat nedalo, jsme šli pěšky.

V první vesnici na horní části útesu na nás Dogoni zlostně pokřikovali. Ve druhé už nás napadli dva muži, ovšem když jsem použil svůj elektrický paralyzátor, utekli. Skalní rozsedlinou jsme sestoupili pod útes a nedaleko další vesnice jsme si chtěli odpočinout na větším rovném kameni pod košatým stromem. Bylo kolem ▷

Dogonské rituály

Foto: Flickr, Martha de Jong-Lantink (CC BY-NC-ND 2.0)

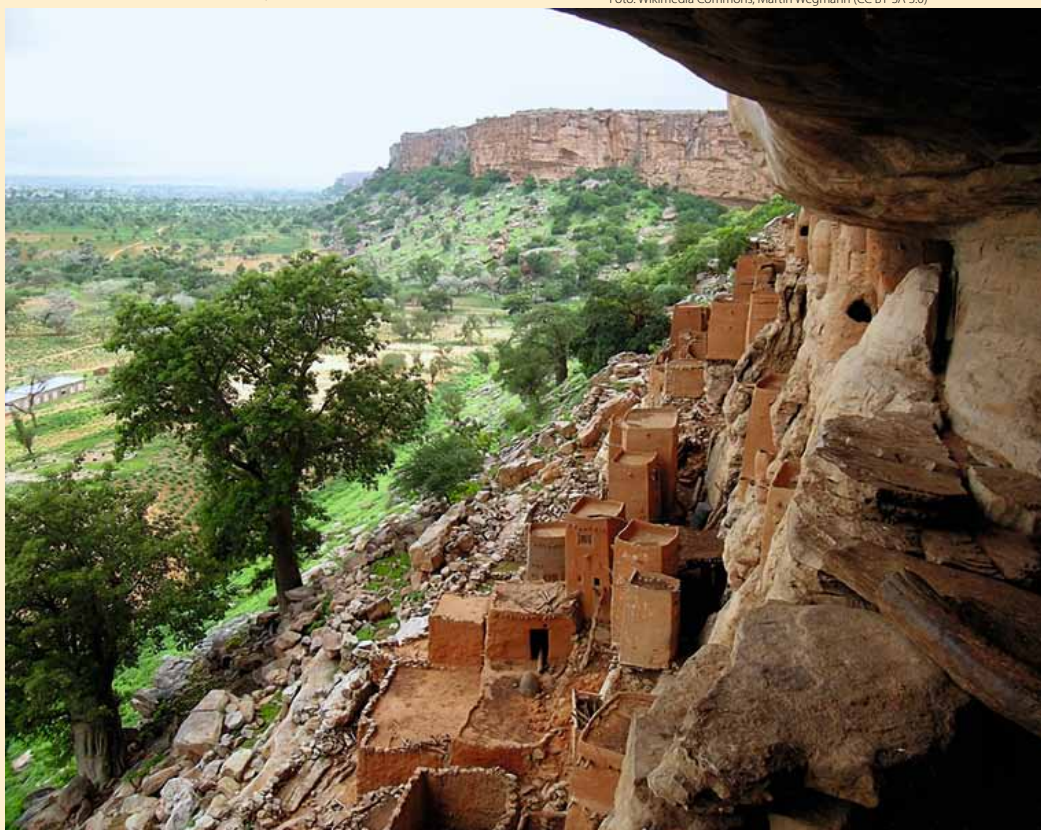

Foto: Ondřej Havelka

Koneckonců ta nejkrásnější místa jsou většinou velmi odlehlá a jinak než pěšky se tam dostat nelze.

Útes Bandiagara s dogonskými stavbami

Foto: Wikimedia Commons, Martin Wegmann (CC BY-SA 3.0)

*Ačkoli jsme ještě nebyli pokřtěni,
v Africe jsme poznali sílu modlitby.
Tak začala naše cesta ke křesťanství.*

*V Africe jsme se nečekaně tvrdě
střetli s voodoo. V okamžiku jsme
pochopili, že buddhistická meditace
nepomůže a krásná východní
filozofie nemá větší sílu
než příjemná literatura.*

Foto: Flickr, peacecorpschadsey (CC BY-SA 2.0)

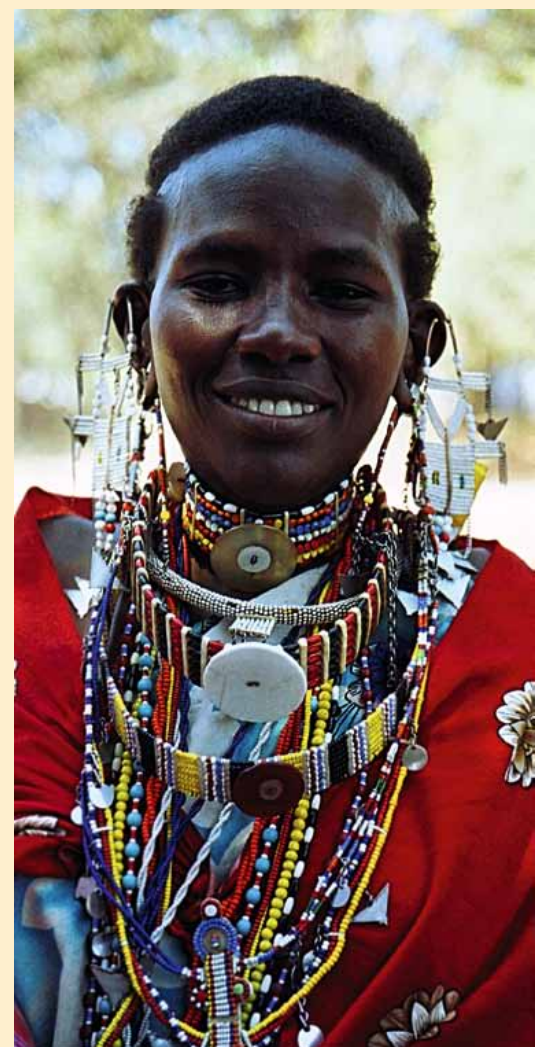

Foto: Ondřej Havelka

a nebylo to moc, v přepočtu asi 150 korun. Proč nechtěli vše? Mohli si s námi dělat, co chtěli, byli jsme jejich zajatci a nikdo nevěděl, kde jsme.

Dlouze a nechápavě jsme na sebe hleděli. Potom jsme vytáhli peníze s předtuchou, že se na nás vrhnou, ale nestalo se. Chtěli pouze danou částku. Poté, co jsme zaplatili, vyhnali nás z vesnice pod pořádnou sprchou kamenů. Dostali jsme několik zásahů do rukou, kterými jsme si kryli hlavy.

O co šlo, jsme pochopili až za týden

Teprve po dalším týdnu jsme v civilizovanější oblasti potkali člověka mluvícího francouzsky, který nám vysvětlil, co se stalo. Kámen, na kterém jsme odpočívali, byl nejposvátnějším obětním místem,

40 stupňů a nutně jsme potřebovali odpočinek ve stínu. Na kámen jsme si rozložili karimatky a lehli jsme si.

Chytili nás jako zvířata

Neuplynulo ani pět minut a kolem nás se seběhlo asi dvacet mužů. Dříve než jsme stihli jakkoli zareagovat, chytili nás jako zvířata a odnesli do vesnice před náčelníka. Tam nás hodili do písku před jakési totemy, které podepíraly náčelníkovu přístřeší, a obklíčili nás s kameny a klacky v rukou.

Nechápali jsme, co se děje. Náčelník s podivným kloboukem na hlavě, trůnící mezi děsivými maskami, na nás cosi kři-

šel. Pokusili jsme se komunikovat francouzsky, ale neúspěšně. Byli jsme zajati v nejdivočejších místech Afriky a vůbec jsme netušili proč. Nevěděl jsem co dál, tak jsem vytáhl paralyzér a zapráskal do vzduchu. Dogoni se přiblížili a jeden z nich mi paralyzér vyrazil klackem z ruky. Poté náčelník vyryl na kus kůže číslici. Pochopili jsme, že chtějí peníze

*Na cestě jsme prožili mnoho velmi
nebezpečných událostí, většinou
pramenících z kulturních rozdílů.*

Foto: Ondřej Havelka

Foto: Ondřej Havelka

Bible se nám poprvé dostala do ruky v Etiopii, na velmi zvláštním místě v Lalibele, kde je jedenáct kostelů vytesaných do skály a zapuštěných do země.

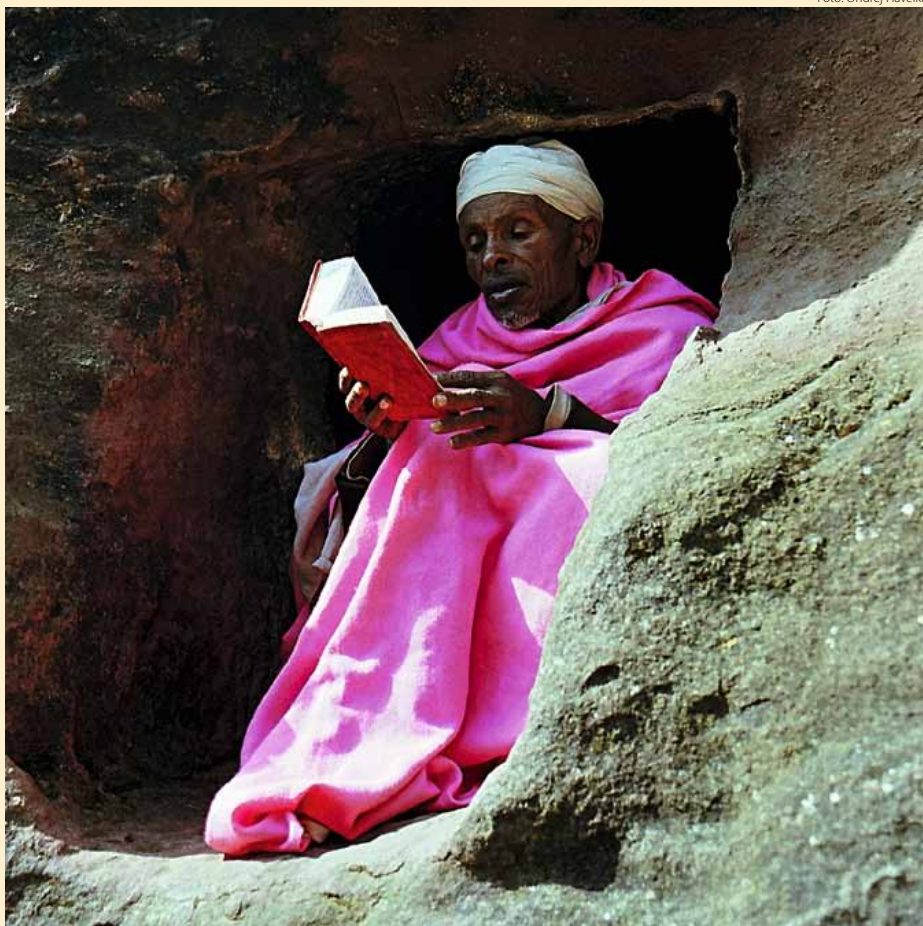
Foto: Ondřej Havelka

na kterém se dodnes pravidelně obětují zvířata. Donedávna to byli lidé a proslychá se, že lidské oběti stále existují. Každá dogonská vesnice má své obětní místo, které nikdo mimo tuto vesnici nesmí spatřit. Proto se nelze po území pohybovat bez dogonského průvodce, který poutníka bezpečně provede mimo obětní místa.

Peníze, které od nás Dogoni vzali, byly určeny na koupi krávy, kterou museli okamžitě obětovat, aby své obětní místo od nás očistili. Ještě ten večer byla oběť vykonána. Podle muže, který nám celou situaci vysvětlil, bychom museli být obětováni my, kdybychom odmítli nahradit očistění obětního místa krávou.

Poprvé držím Bibli – v Etiopii

Po tomto a mnoha podobných zážitcích jsme vnitřně stále silněji mířili ke Kristu. Bible se nám poprvé dostala do ruky ▷

Český překlad Bible jsme viděli až v Egyptě, kde jsme se díky naší znalosti arabštiny dostali jako instruktoři potápění do archeologické expedice.

Foto: Ondřej Havelka

v Etiopii, na velmi zvláštním místě v Lalibele, kde je jedenáct kostelů vytesaných do skály a zapuštěných do země tak, že nejvyšší bod je v bodě terénu. Původ těchto kostelů není zcela objasněn. Zatímco u nás je zvykem stavět kostely do výše, aby věže symbolizovaly výstup k Bohu, v Lalibele jsou kostely postaveny opačným směrem, tedy do hloubky.

První český překlad Bible jsme do ruky dostali až v Egyptě, kde jsme se díky naší znalosti arabštiny dostali jako instruktoři potápění do archeologické expedice zkoumající pravděpodobné místo přechodu Hebrejů vedených Mojžíšem přes Rákosové moře.

Naše cesta do Damašku

Po dvou letech v Africe jsme i my překonali Rudé (Rákosové) moře v podobném místě jako Hebrejové, ovšem na lodi, a vyšli jsme vstříc Damašku, do kterého jsme původně namířeno neměli. Před branami Damašku jsme si uvědomili, že vyvrcholila cesta našeho duchovního hledání a že hluboce toužíme po křtu.

Na začátku naší dvouleté cesty jsme rozhodně neměli namířeno do Damašku,

Foto: Flickr, narayangm (CC BY-NC 2.0)

Původně jsme mířili do Indie, za poznáním buddhismu. Tam jsme plánovali celou cestu zakončit.

Jenomže dva roky v Africe nás změnily a nasměrovaly až do Damašku, před jehož branami prožil před dvěma tisíci lety své dramatické obrácení židovský učenec Šavel z Tarsu.

Ondřej a Michaela v Damašku

Foto: Ondřej Havelka

a to ani doslovně, ani symbolicky. Mířili jsme do Indie, za poznáním buddhismu. Tam jsme plánovali celou cestu zakončit. Jenomže dva roky v Africe nás změnila a nasměrovala až do Damašku, před jehož branami prožil před dvěma tisíci lety své dramatické obrácení židovský učenec Šavel z Tarsu. (Pozn. redakce: Šavel z Tarsu se po svém obrácení a křtu stal známým jako apoštol Pavel, vyprávění o jeho obrácení u Damašku zachycuje jedna z knih Bible, Skutky apoštolů – viz Sk 9,1–30.) Ani on se nechtěl stát křesťanem. Naopak. Vyrazil na cestu, aby křesťany pronásledoval. Podobný dar víry,

změny cesty, doslova proměny, který se před branami Damašku dostal Šavlovi, jsme zakusili i my.

Žízeň, která mě dodnes neopustila

Naše putování po celé Africe jsme ukončili v Damašku a naše duchovní hledání jsme po návratu z cesty uzavřeli křtem.

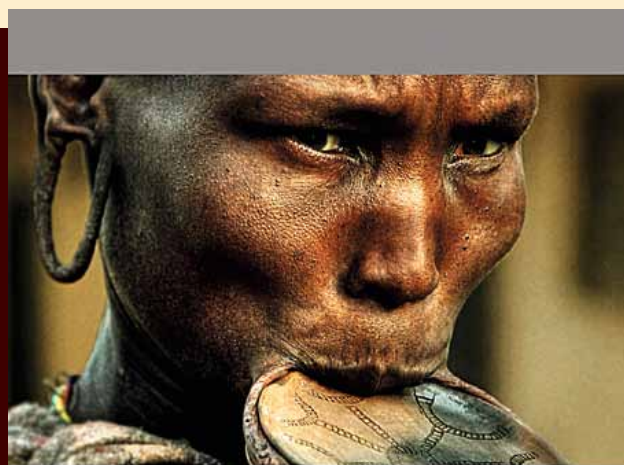
Žízeň po doteku Božích tajemství mě vedla dál ke studiu teologie na Univerzitě Karlově a neopustila mě dodnes.

Naši dvouletou cestu stopem a pěšky napříč Afrikou, která vedla k branám Damašku, tedy k obrácení a přijetí Krista,

jsme podrobně popsali v knize „Cesta k branám Damašku Východní Afrikou“.

Ondřej Havelka (autor knihy „Cesta k branám Damašku Východní Afrikou“ – viz upoutávka na této straně) ■

Naše duchovní hledání jsme po návratu z cesty uzavřeli křtem.

Ondřej Havelka

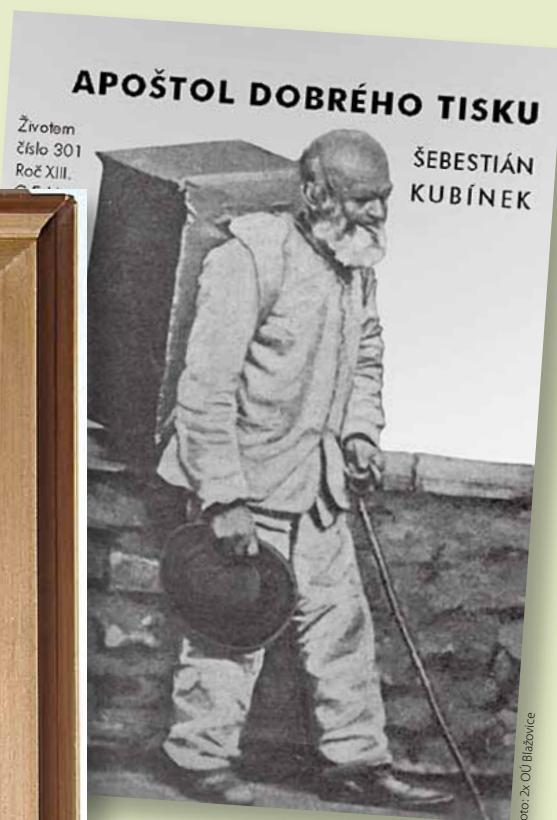
Cesta k branám Damašku

VÝCHODNÍ AFRIKOU

Kniha přináší strhující příběh mladého páru, který stopem a pěšky procestoval celou Afriku během unikátní cesty trvající dva roky. Živý popis krajního dobrodružství střídají pasáže zamyšlené, kdy autor hledá hlubší pochopení prožívaných událostí. Filozofické a teologické úvahy směřující k uchopení smyslu jsou odlehčovány vtipnými vsuvkami a poutavým faktografickým popisem, zaměřeným zejména na výjimečná domorodá etnika, mezi nimiž mladý pár prožil mnoho času, ale i na historii, současnost a výhled jednotlivých afrických regionů. Dobrodružná rovina cestopisného románu je okořeněna popisem profesionálního potápění na nejlepších podvodních lokalitách celé Afriky. Čtivý příběh vede k objevení cesty k branám Damašku, podobné té, kterou před dvěma tisíci lety uskutečnil židovský učenec Šavel z Tarsu.

HAVELKA, Ondřej. *Cesta k branám Damašku Východní Afrikou*. Praha; Akbar, 2016, 400 stran.

Moravou s knihami na zádech

Dobová fotografie Šebestiána Kubínka na obálce publikace (nahore) a obraz (vpravo) vytvořený podle tohoto snímku R. Paulíkem a umístěný v kostele Nejsvětějšího Srdce Ježíšova v Blažovicích

Pozdvížení na náměstí

Je rok 1850. Na Velké náměstí v Brně (Grosser Platz, dnešní Náměstí svobody) přichází zvláštní nápadná postava: vousatý muž s harmonikou a s těžkou nazeleno natřenou dřevěnou skříňkou, kterou má pomocí popruhů pověšenou na zádech. Je plná knih. Tak, jak je to zvyklý dělat i na všech ostatních místech, která na Moravě navštěvuje, pokleká a začíná modlitbou. Modlí se přímo venku na náměstí u sochy Panny Marie. Po úvodní pobožnosti se dá do zpěvu různých náboženských písní. K tomu vyhrává na harmoniku. Není divu, že se hned sbíhá velké množství lidí. Zanedlouho se dostaví i strážník a vyzve ho, aby se od sochy klidil. Ale muž si klidně a naplno pokračuje dál po svém. A tak strážník použije své úřední moci, zatkne ho a odvede do šatlavy. Muž – jmenuje se Šebestián Kubínek – jde poslušně se strážníkem.

Je škoda, že o některých osobnostech, které velmi ovlivnily vývoj v naší zemi, mnozí lidé vůbec nevědí. Mezi takové nedocenené postavy našich dějin patří i velký moravský apoštol Šebestián Kubínek, muž, který se 35 let věnoval na Moravě tiskovému apoštolátu – odhaduje se, že v přepočtu na dnešní ceny rozdal knihy za víc než tři miliony korun. Na tiskový apoštolát věnoval celý svůj majetek. Málokdo ho zná, a to přesto, že už v roce 1933 byly zahájeny kroky k prozkoumání jeho života pro případné otevření procesu jeho blahorečení. Tento neúnavný šířitel dobrých knih jako by byl popoháněn a nesen slovy, která zapsal jeho současník Ondřej Králík, farář ve Višňové: „Mnohý nebyl by své víry pozbyl, kdyby byl dobré knihy četl a tímto duchovním pokrmem se sílil.“

S harmonikou a s „almárnou“ plnou knih 35 let chodil od vesnice k vesnici, od města k městu.

Svérázným misionářem mezi vězni

Takto se Šebestián Kubínek zcela nečekaně ocitl mezi různými vyvrheli a darebáky. Když se za ním zabouchly dveře šatlavy, nevypadal, že by z toho byl nějak zdrčený. Trochu se po spoluvězních rozhlédl a povídá: „Zdá se, že se málo modlíváte, jinak byste se sem nedostali. Poklekněte a pomodlíme se růžencem!“ Začali se mu posmívat. Když však viděli, jak se opravdově, vroucně a zbožně modlí, postupně se jeden po druhém k jeho modlitbě přidávali a vydrželi až do konce. Po růženci Kubínek všem řekl: „Myslím, že také málo chodíváte na kázání, a proto vám přečtu evangelium, které se četlo minulou neděli.“ Po evangeliu přidal kázání a pře-

četl i životopis svätce, který měl ten den svátek. Vězni poslouchali. Když probral umučení Pána Ježíše a začali modlitbu křížové cesty, zarachotil klíč ve dveřích a strážník přišel Kubínka propustit, aby si šel po svých. Prosil strážníka, aby ho ve vězení ještě chvíli nechal, aby mohl svou misi dokončit. Když se loučil, řekl strážníkovi: „Bylo dobře, že jste mě sem zavřel – sám Pán Bůh to dopustil, aby tito lidé přece jednou na něj vzpomněli a vedli lepší život.“ Možná si při tom vzpomněl na slova Písma svätého: „Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému...“ (Řím 8,28)

Základem je dobrá rodina

Kdo byl tento zvláštní, svérázný muž? Šebestián se narodil v Blažovicích 1. ledna 1799. Byl jedenáctým z dvanácti dětí manželů Kubínkových – dospělosti se ale dožil pouze on a dvě sestry. A měl to štěstí, že hned od malička do sebe nasával spolu s mateřským mlékem matčinu dobrotivost a pohostinnost a otcovu poctivost, pracovitost a zbožnost. Základem je rodina, tam vše dobré začíná...

Ve škole dlouho nepobyl, protože už od čtrnácti let musel nastoupit na rodinné hospodářství místo čeledína, který v té době odešel do války.

Pro toto poslání byl ochoten obětovat vše – i svůj dosavadní životní styl a jisté zabezpečení...

Bitva u Slavkova

Nemálo ho ovlivnilo, když byl v roce 1805 jako ani ne sedmiletý kluk svědkem bitvy u Slavkova. Blažovice leží mezi Brnem a Slavkovem asi tři a půl kilometru od návrší Žurán, na kterém měl svůj hlavní stan Napoleon. Bitva probíhala i přímo na pozemcích, které patřily rodině Šebestiána Kubínka. Pohled na spoustu nesmyslně zabitých vojáků v něm probouzel mnoho otázek. Sám o tom později zapsal: „Francouzské vojsko obsadilo celý brněnský kraj, tedy také i Blažovice. Způsobilo lidem všude hodně trápení jak na hmotných statcích a také na mravních hodnotách... .. a tisíce zahrabaných mrtvol...“ V těch dnech bojů se modlil denně s rodiči a sestrami za padlé a také ▶

Rekonstrukce bitvy u Slavkova

Foto: Flickr, uwebrodrecht (CC BY-SA 2.0)

Foto: sr. Gregorie

za osvobození kraje a své milované vlasti. Modlili se i za vojáky, aby se mohli brzy vrátit ke svým rodinám. Když pak vojsko konečně odtáhlo, všichni si oddechli.

Promarněný čas a obrácení

Mladý Šebestián se věnoval společně se svým tátou především práci na statku. Už od mládí žil v harmonii s přírodou, což v něm probouzelo i vědomí Boží blízkosti.

Několik let se nemohl zbavit jedné své chyby, kterou bychom mohli nazvat falešné ohledy na druhé: musel být všude, kde byli druzí mladí – dnes bychom řekli „nechtěl trhat partu“. Pořídil si dýmku a s ostatní mládeží promarnil spoustu času při různém neúčelném vyláskávání a zábavách.

A pak u něj nastalo obrácení. Šebestián se zpětně ohlíží za svým obrácením takto: „Od osmnáctého do dvaadvacátého roku byl jeden rok pro mě šťastným, že jsem s Boží pomocí vyběděl z nebezpečnosti, kde hrozí světákům zkáza, kde se k nim tovaryši nemravnost, kde mnohé zkazí tělesnost, prostopášnost, která ani

„Byl to chasník jako struna, červený jako růže, a zpíval a tančival u muziky až dost, ale vždycky v poctivosti a v pořádku.“

P. Václav Kosmák, moravský písmák a farář z Tvarožné, farnosti, do které obec Blažovice tehdy patřila

„V jeho životě není Ježíš Kristus pouze přidaná hodnota, ale hodnota základní, od níž se odvíjí vše ostatní.“

Mons. Vojtěch Cikrle, brněnský biskup

ve starším věku se ho nerada spustí, ale jej v úplnou zkázu vrhnout usiluje.“

Boží požehnání

Maminka mu zemřela v roce 1826 a tatínek o šest roků později v roce 1832. Na statku se nic podstatného nezměnilo. Boží požehnání ho provázelo tak jako za života rodičů.

Pár roků před smrtí měl totiž otec starost, jak to bude s jejich hospodářstvím dopadat, až tu nebude. Všechno měl zdědit Šebestián. Ale on organizoval různé poutě, hodně času věnoval modlitbě, často byl v kostele a na práci doma už mu zbývalo jen málo času. Táta měl obavu, že hospodářství při takovémto

přístupu může zkrachovat. Proto navrhl, aby se dědicem stal jeden z jeho vnuků, ale to nedovolil obecní úřad v Blažovicích a prosadil Šebestiána jako právoplatného dědice. Uvedl: „Šebestián chodí sice po poutích a hoví svým pobožnostem, jiní však hospodáři prosedí dny ve vinopalně a hospodách, nedbají o svůj dům, nestarají se o domácí ani o žádné pořádky a práce na polích, a též hospodáří.“ Opravdu je velký rozdíl mezi časem stráveným u alkoholu, který přivádí do problémů, a časem stráveným s Bohem, který přináší požehnání. Šebestián Kubínek je jen dalším, který může dosvědčit, že čas, který věnujeme Pánu Bohu, se mnohonásobně vrátí. Existuje rčení: Najdi si čas pro Pána Boha a on ti dá čas na všechno ostatní! A také se říká: Bez Božího požehnání, marné lidské namáhání!

Muž askeze

Písmo svaté se stalo každodenním společníkem mladého hospodáře – četl jej a nad jednotlivými verši přemýšlel. Po vzoru velkých postav víry, zvláště Tobi-

áše, se stal mužem pokání a rozdavatelem almužny – darů pro lidi, kteří potřebovali pomoc. Chodil bosý, někdy i za nepříznivého počasí, přísně se postil – a to třeba i po několik dnů, kdy do úst nevzal chléb, jen se občas napil vody – a vedl život spojený s mnohým odříkáním. Někdy to v mládí až dost přeháněl, ale časem z toho vyrostl.

Nejprve se horlivě začal angažovat ve své rodné farnosti. Byl představeným růžencového bratrstva, organizoval pomoc pro chudé a postižené.

Nápadnice

Vnímal, že to, k čemu ho Bůh volá, není manželství. I když se rozhodl zůstat svobodný, děvčata ho nepřehlédla a mnohá mu přímo nadbíhala. Zvlášť jedna velmi zbožná si dělala naděje, že by snad mohla být jeho manželkou. Tak jako on chodila na všechny pobožnosti, četla zbožné knížky a hodně se modlila. Proto s ní Šebestián rád mluvil. Myslel však jen na náboženství, zatímco ona i na jeho statek. Jednou se konečně odhodlala: „Šebesto, když jsme si již tak na sebe zvykli a jeden druhému rozumíme, uzavřeme manželství. Jinak na nás nadělají pomluvačné huby nehezských řečí.“ A on na to „Chceš-li, tak se zasnoubíme, ale jako svatý Josef a Panna Maria.“ To se jí nelíbilo a časem se provdala za jiného.

Rozhodl se vše opustit – pro Ježíše

I když to Pán Ježíš neradí všem, jednomu mladíkovi kdysi řekl: „Chceš-li být dokonalý, jdi, prodej svůj majetek a rozdej chudým, a budeš mít poklad v nebi. Pak přijď a následuj mě!“ (Mt 19,21)

V roce 1847 udělal Šebestián důležitý životní krok. Zašel za svým synov-

Současná podoba Kubínkova rodného domu v Blažovicích

Pamětní deska na domě Šebestiána Kubínka v Blažovicích

Foto: 2x OÚ Blažovice

cem Václavem Nohelem a prodal mu svůj statek za tři tisíce zlatých (pro srovnání: roční plat učitele byl tehdy asi 130 zlatých – pozn. redakce). Potřeboval mít volné ruce, aby se naplno mohl věnovat svému životním poslání, které postupem času objevil – totiž povzbuzovat lidi k opravdovému křesťanskému způsobu života, k modlitbě a ke službě Bohu. Věděl, že toto poslání je mimořádně důležité a byl ochoten obě-

tovat vše – i svůj dosavadní životní styl a jisté zabezpečení, které mu rodný statek doposud poskytoval. Stal se úplně volným a nezávislým. Teď se také mohl naplno věnovat šíření kvalitních knih.

Poutníková výbava

Nejprve si opatřil „almárku“ – dřevěnou skříňku s poličkami natřenou nazeleno – to pro vzpomínku, že pochází ze země- ▶

Foto: Ludek Strašák

Otče biskupe, o působení Šebestiána Kubínka jsem se začal zajímat díky tomu, že jste o něm několikrát vyprávěl. Čím vás osobně nejvíc zaujal?

Šebestián Kubínek mne zaujal opravdovostí své víry, ve které viděl, že v jeho životě není Ježíš Kristus pouze přidaná hodnota, ale hodnota základní, od níž se odvíjí vše ostatní.

V čem se může stát inspirací pro dnešek?

V tomtéž. Protože právě toto vnímání mu umožnilo pochopit, jaký má mít postoj k lidem i ke svému majetku v praktickém životě pro druhé.

Otázky pro Mons. Vojtěcha Cikrleho, biskupa brněnského, připravil P. Marek Dunda ■

Foto: Flickr, chiarality (CC BY-NC 2.0)

„Nikdy však Bůh nesešle víc soužení, než ho můžem' snést...“

Šebestián Kubínek

někde na návsi kříž nebo sochu svěťce. Poklekl, pomodlil se a pak hrál na harmoniku a k tomu zpíval své vlastní zbožné písně. Tímto vystoupením brzy přilákal děti, mládež a pak i dospělé. Když už se vytvořil kolem něj hlouček, předčítal z knížek a časopisů ze své almárky, všichni nejprve poslouchali a pak se k němu přidali a často až do noci společně zpívali.

Tiskový apoštolát

Těm, kteří na to měli, náboženské knihy prodával, těm chudším, kteří o ně měli zájem, je rozdával. Solidně také zásobil nejednu farní i školní knihovnu.

Šířil nejen knihy, ale všemožně lidi povzbuzoval ke zbožnému životu a také získával nové členy pro různé zbožné spolky, tzv. dědictví, které knihy vydávaly a dodávaly je svým členům. Šlo zejména

dělských kořenů. Když byla almárka plná knih, byla dost těžká, ale on byl v tomto apoštolátu ve službě Kristu připraven přinášet i jakékoli oběti. Kromě knih měl s sebou na svých cestách i svou nerozlučnou přítelkyni – harmoniku.

Od vesnice k vesnici, od města k městu

A tak chodil v létě i v zimě po celé Moravě a i po části Čech. Od vesnice k vesnici, od města k městu a od domu k domu. Když přišel do obce, nejprve vyhledal

Foto: Flickr, seadigs (CC BY-NC 2.0)

Pro šíření víry věnoval nejen všechny svůj nemalý majetek, ale mnohem víc: desítky let svého života.

Václav Kosmák ve svých Kukáčcích vypráví o svém farníkovi Šebestiánovi Kubínkovi a dává nám nahlédnout, jak mohla vypadat jeho setkání s lidmi. Příhoda se odehrála, když Kubínek dorazil do pastoušky, kde bydlela chudá vdova Pilná s postiženou dcerou Veronikou, která špatně chodila:

V okénku se objevila vousatá šedivá hlava se širokým černým kloboukem. Hranatý stařec v konopné kazajce a v ošumělých kalhotách, se hřmotnými botama na nohou, sukovitou holí v ruce a s almárnou na shrbených zádech vkročil hned nato do světnice. Hlavu měl krásnou a ctihodnou jako apoštol. „Pochválen buď Ježíš Kristus!“ pozdravil zvučným hlubokým hlasem. (...) „Jak ti říkají?“ – „Veronika.“ – „Veronika! To máš krásné jméno. Veronika dostala vod Krista Pána vobraz jeho svatého, trním korunovaného a zkrváceného obličej. To byl vzácný dar. Jak pak seš dlóho nemocná?“ – „Jsem mrzáčkem od narození, ale od třináctého svého roku poléhám bez ustání.“ – „To máš veliké dar vod Boha. Nos trpělivě svó trnovó korunu a Pán Bůh ti dá za ňo v nebi zlató.“ (...) Verunka pohlédla na cizince s úžasem. „Nejste Kubínek?“ ptala se. „Tak mi říkají. Po čems mě poznala?“ – „Velebný pan kaplan nám o vás vypravoval.“ – „A povídal vám taky, že sbírám óde (údy tj. členy – pozn. red.) pro Dědictví?“ – „Arči“, odvětila Veronika.

„A seš také v některém dědictví?“ Verunka vzdychla a zavržela hlavou, že ne. „A proč? Te bes měla bét ve všech Dědictvích. K mozikám beztoho nemůžeš, jak te vostatní frnde, a modlit se pořád také nemožeš, proto bes měla číst obzvlášť nábožný knihe, abys něco vo nebi věděla, až tam přijdeš, dá-li ti to Pánbu.“ – „Zlatý strýčku, ze srdce bych ráda do všech Dědictví se zapsala, ale jsme žebračky.“ A počala mu vyprávět, jak by ráda četla,

kteře knihy má již v hlavě. (...) „Děvče, líbíš se mi. Takových je málo. Víš co? Že seš tak hodná, zaplatím sám za tebe do dědictví sv. Cyrila a Methuda.“ Verunka se zajíkala radostí a chtěla políbit ruku Kubínkovi. On však odvětil: „Těch hlópostí nech,“ bránil se. „Ruke nemáme líbat žádnym, jen knězovi, protože v ní držívá Pána Boha. Víš co, nyní se pomodlíme spolu, že sem našel já tebe a te mě, a poprosíme, abysme se jedná take v království nebeském setkale.“

(Citováno podle publikace Františka Michalčíka „Šebestián Kubínek, velký syn Moravy“)

Dobový snímek Šebestiána Kubínka

Foto: archiv OU Blazovice

o Dědictví Cyrilometodějské – členové (nazývali se „údy“) zaplatili vstupní poplatky a pak pravidelně dostávali knihy, které dědictví pro své členy ve velkých nákladech velmi levně vydávalo. Tisk knih byl financován z jistiny, kterou tvořily vstupní poplatky nových členů a další dary a která byla dále zhodnocována (srov. „Dědictví“ v Ottově slovníku naučném – [cs.wikisource.org/wiki/Ottův_slovník_naučný/Dědictví_\(literatura\)](https://cs.wikisource.org/wiki/Ottův_slovník_naučný/Dědictví_(literatura))). Spolupracoval i s Dědictvím sv. Prokopa, sv. Ludmily a dalšími. Šířil jimi vydávané knihy a získával pro ně nové členy, aby mohli lidé dostávat další tiskoviny už pravidelně.

říká: „Na světě v náboženství křesťanském nemůže býti důležitějšího, jako rozmnožovat ty nejvznešenější prostředky, dobré knihy, našim křesťanským rodinám.“

Každoročně putoval do Křtin, aby poděkoval Pánu Bohu a Panně Marii Křtinské, že jej ponechává naživu, při síle a poměrně dobrém zdraví – že může v díle pokračovat.

K cíli i přes překážky

Lidé v Kubínkovi brzy začali vidět svého velkého dobrodince a měli ho rádi. Ne všude to ale bylo zpočátku jednoduché. Na různých místech narazil, a to nejen v Brně... Zážitku ze svých cest měl nepřehledně a do vězení se v roce 1850 dostal i v Kounicích.

Ať už se ocitl v jakékoli situaci, nikdy nezapomínal, o co mu jde. Sám o tom

Udělal víc než jiní vzdělanější...

I když sestavil i básně, je třeba přiznat, že tak jako nebyl hudebně vzdělaný, a přesto rád na veřejnosti hrál nejen na harmoniku, ale když měl příležitost i na klavír, nebyl ani básníkem, jehož dílo by obstálo před odbornou kritikou. Přesto však splnilo svůj účel. Kubínkovi totiž šlo o povzbu-

zení ve víře a o obrácení pozornosti k duchovnímu životu. Mnozí vzdělanější a schopnější, kteří si dávali záležet na splnění všech uznávaných pravidel a norem, neudělali pro povzbuzení náboženského života zdaleka tolik jako tento obyčejný člověk, původním povoláním sedlák. Šlo mu o spásu všech a použil k tomu všechny prostředky, které mu Bůh dal k dispozici. Pro mnohé se stal jakousi autoritou, ▷

majákem, který vytyčoval cestu ke zbožnému životu. Pro svou věrohodnost si mohl dovolit přijít ke komukoli a svým originálním způsobem zvěstovat pravdy víry.

„Bůh nesešle víc soužení, než můžeme snést...“

Skoro třicet pět roků chodil po naší zemi, rozšířil tisíce a tisíce knih. Na svých cestách nosil šaty z hrubého lněného plátna, na nohou měl velké těžké boty s podkůvkami a cvočky. Na hlavě černý široký klobouk a v ruce poutnickou hůl. Sám zmiňuje, že na svých cestách se musel setkat i „s nevěrci, posměvači a prostopášnými krajany“, snášet útrapy cest – „soužení horka, zimy a povětrí nepohodlného“. Přesto ale shrnuje: „... nikdy však Bůh nesešle víc soužení, než ho můžeme snést, ale také nikdy méně, vždy ale vrchovatě, neboť víme, že skrze mnohá soužení musíme vejít do nebeské slávy, věčné, neskonalé. Jest nám tedy nejvš potřebné ozbrojit se vírou a důvěrou v pomoc Boží, která jest slíbená...“

Povzbuzení v Príměticích

Asi nejtěžší zkouškou, která Kubínka už v pozdním věku potkala, byla ztráta levého oka. Tehdy si zapsal do deníku, který si vedl, tato slova: „Vím však dobře – co Bůh činí, dobře činí! I kdybych tedy i na druhé oko oslepl, vím, že by to pro mě bylo jistě dobré... A proto, ó Bože, i druhé své oko

Titulní strana jedné z Kubínkových publikací (pobožnost pro poutní chrám ve Křtinách)

za oběť dávám, nebo tys mně dal zrak, a když ho budeš chtít, tedy si ho vem zase, nic proti tomu nechci ani nesmím mluvit, jen toliko vždy tvá vůle staň se v čase i ve věčnosti...“ Den po ztrátě oka došel do Prímětic u Znojma. Byla neděle a při mši svaté slyšel v evangeliu slova „... lepší s jedním okem přijít do nebe než s oběma do pekla...“ Píše, že to pro něj bylo velkým povzbuzením.

Poslední pouť: povolán do věčnosti

Až do posledních dnů svého života si nedopřál odpočinku. Asi dva dny před smrtí se hlemýždím krokem ubíral v Brně po ulici Pekařská. Neměl však sil pokračovat v cestě dál, nemohl se hnout z místa. Byl odvezen do nemocnice, přijal svátosti a tiše zemřel 18. července 1882. Za účasti mnoha lidí byl 20. července pohřben na starobrněnském hřbitově.

Svědectví vyznavačů – potřebné i dnes

František Schildberger píše ve sborníku vydaném obecním úřadem Blažovice k jubileu dvou století od narození Šebestiána Kubínka: „Víra roste nejen z krve mučedníků, ale i ze svědectví vyznavačů, z jejich ryzí, s žádným světským cílem nespojené námahy, přijatého rizika, úzkostí, odvahy i potu. Měl by být tedy Šebestián Kubínek kanonizován (tj. prohlášen za svatého – pozn. red.)? Podle mého názoru ano. I když je to postava jaksi málo světsky reprezentativní, málo salónní a neotitulovaná.“

Pro apoštolát, pro šíření a prohloubení víry věnoval nejen všechny svůj nemalý majetek, ale mnohem víc: desítky let svého života. Zřekl se všech příležitostí osobních i společenských, aby nepatřil nikomu a ničemu jinému, jenom Svatému Bohu a jen skrze něho svým krajanům. Tedy i nám.

Věřím, že také dnes může jeho příklad inspirovat mnohé muže, ale i ženy. A že jeho příměluva nám již nyní pomáhá...

P. Marek Dunda ■

Prameny:

Michalčík, František. *Šebestián Kubínek, velký syn Moravy*. Řím-Wahlen, 1988.

Soldán, Ladislav; – Daněk, Vít. *Laický apoštol Šebestián Kubínek (1799–1882). K jubileu dvou století od narození*. Obecní úřad Blažovice, 1999.

Tiskový apoštolát A.M.I.M.S.

Smyslem tiskového apoštolátu A.M.I.M.S. (*Apostolatus Mariae Immaculatae Matris Spei* – česky: Apoštolát P. Marie Neposkvrněné – Matky Naděje) je tisk kvalitních, srozumitelných a velmi levných brožurek či knih nejen pro ty, kteří si je sami přečtou, ale především pro ty, kteří je budou dále šířit – rozdávat, půjčovat, nabízet za dobrovolný příspěvek ve farnostech...

Otec Marek Dunda dává takovýto návod k jejich používání: Knih si objednat alespoň deset od každého vybraného titulu. Sám si nejdříve knihu přečíst (to je možné i bez toho, že byste si knihu objednali – kompletní texty většiny brožurek a knih z A.M.I.M.S. najdete na těchto internetových adresách: www.fatym.com a www.amims.net. Potom byste měli uvážit, koho z vašich známých, přátel, sousedů, příbuzných (zejména těch, kteří jsou nevěřící či více odcizení, kteří již dlouho neudělali nic pro své náboženské vzdělání, kteří jsou nemocní, osamělí) by kniha mohla oslovit, zaujmout, komu by byla prospěšná. Knihy pak rozdávat, půjčovat, nabízet za příspěvek na tisk...

Značná část produkce A.M.I.M.S. jsou publikace srozumitelné i nevěřícím.

Evangelizovat je možné i dárkem – zajímavou knihou.

Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk

kusů

P. Josef Soukop: Velký náčelník dává Základní kurz křesťanské nauky (A5, 60 stran, 15 Kč) Velmi srozumitelně a přitom do hloubky (a ještě k tomu velmi poutavě s použitím velkého množství příkladů). P. Josef Soukop, který měl mezi skauty přezdívku „Velký náčelník“, měl mimořádnou schopnost podat i obtížná teologická témata tak, aby jim porozuměl i obyčejný člověk – a aby z nich měl duchovní užitek.

P. Martin Sedloň, OMI: Doprovázení (12 x 21 cm, 44 stran, 10 Kč) Řada myšlenek a impulsů – kniha, kterou můžete kdekoliv otevřít a hned se do ní začtete. Stručné, jasné, čtivé – výborná dárková kniha.

P. Martin Sedloň, OMI: Poutníkem naděje (12 x 21 cm, 44 stran, 10 Kč) Kniha o tom, co tak mnoho lidí potřebuje, ale přitom to postrádá: o naději. Kniha na četbu již trochu náročnější než ta předchozí.

P. Marek Dunda (ed.): Tak kázal Vianney (A5, 72 str., 15 Kč) Tiskový apoštolát A.M.I.M.S. postupně publikuje kázání svatého faráře arského. V této a následujících čtyřech publikacích najdete již více než polovinu z celkem osmdesáti dochovaných kázání sv. Jana Marie Vianneye.

P. Marek Dunda (ed.): Jak kázal Vianney o svaté zpovědi (A5, 68 stran, 15 Kč)

P. Marek Dunda (ed.): I tak kázal Vianney (A5, 68 stran, 15 Kč)

P. Marek Dunda (ed.): Promluvy sv. Jana Marie Vianneye (A5, 60 stran, 15 Kč)

P. Marek Dunda (ed.): Z myšlenek sv. Jana Marie Vianneye (A5, 36 stran, 10 Kč)

P. Jan Richter (ed.): Zajed' na hlubinu (formát A5, 56 stran, 15 Kč) Mozaika z myšlenek svatého papeže Jana Pavla II.

P. Marek Dunda (ed.): Řekli svatí a to platí I. a II. (A5, 80 + 84 stran, 2 x 20 Kč) Rozsáhlá sbírka 2 x 777 citátů svatých a blahoslavených

I. díl

II. díl

sv. Jan Zlatoústý: Kázání na Janovo evangelium, kázání 1–15 (A5, 84 str., 20 Kč) Kázání, ve kterých jeden z nejvýznamnějších kazatelů starověké Církve probírá takzvaný „Prolog“, tj. prvních osmnáct veršů Janova evangelia. Editorem celé série je P. Marek Dunda.

sv. Jan Zlatoústý: Kázání na Janovo evangelium, kázání 62–75 (A5, 84 str., 20 Kč) Kázání na Jana 11.–14. kap., tedy o událostech předcházejících Ježíšovu utrpení a o části poslední večeře.

P. Ladislav Simajchl: Stáří (A5, 48 stran, 10 Kč) Jak prožívat stáří tak, abyste se na něj mohli téměř těšit...

P. Ladislav Simajchl: Rodiče a školáci (A5, 76 stran, 15 Kč) Čítanka o výchově dětí od školáčků po studenty. Pro rodiče dětí školního věku (od 1. třídy až po pubertu včetně).

Křesťané ve společnosti (sada 3 ks DVD, příspěvek na výrobu celé sady 60 Kč) Celkem devět dokumentárních filmů vysvětluje základy sociálního učení Církve.

P. Jan Peňáz: Biblický rozjímavý růženec (A6, 32 stran, 5 Kč) Rozjímavý způsob modlitby růžence založený na biblických textech. Nyní ve 2. vydání doplněný i texty pro růženec světla.

P. Marek Dunda (ed.): Sedm kajících žalmů (A6, 32 stran, 5 Kč) Přicházejí chvíle, kdy vnímavý člověk pocítí, že je vhodné dělat mimořádné pokání. Pro tyto chvíle je určena tato brožurka. Zároveň může pomoci prohloubit smysl pro pokání.

A já jsem s vámi i za železnou oponou (A5, 76 stran, 15 Kč) Příběhy křesťanů ze zemí, které byly a nebo ještě jsou ovládnány komunismem. Velmi poutavé a čtivé beletristické zpracování celkem devatenácti příběhů z Polska, Maďarska, Ruska, Číny...

P. Leo Zerhau: Vyřídte sionské dceři (A5, 24 stran, 7 Kč) Celkem třináct zamyšlení o různých aspektech nemoci (proroctví nemoci, užitečnost nemoci, příprava na budoucí zdraví...) a o prožívání jednotlivých dní týdne (pondělí – Duch Svátý, úterý – anděl strážní, středa – sv. Josef... neděle – vzkříšení) tak, aby pro nemocného nebyl jeden den jako druhý.

P. Leo Zerhau: Pověsti a příběhy z Podyjí (A5, 48 stran, 15 Kč) Celkem 28 pověstí a starých příběhů z oblasti, kterou spravuje FATYM (tedy z předměstí Znojma – Přímětice a dále na západ podél Národního parku Podyjí až po okolí Vranovské přehrady).

Antonio Castiglione: Svatý zázraků a lásky (A5, 68 stran, 15 Kč) Život svatého Františka z Pauly – kniha je vhodná i pro starší děti a mládež.

**NOVINKA!
JIŽ 2 DÍLY!**

Křesťané ve společnosti

Základní otázky sociální nauky Církve
3 DVD s 9 dokumentárními filmy
po 30 minutách

Poutníkem naděje

Tak kázal Vianney

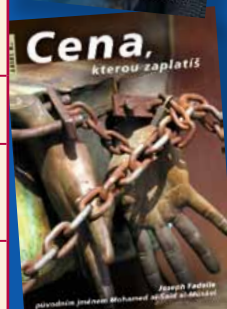
JAN HUS
V PŘEDSTAVĚCH ŠESTI STOLETÍ
A VE SVĚTĚLNOSTI

od B...

JERUSALEM V. POLC.

V edici A.M.I.M.S. M. dosud vyšly tyto knihy:

Název publikace, popis a doporučený příspěvek na tisk	kusů
P. Pavel Zahradníček: Dějiny, jak je možná neznáte (formát A5, 128 stran, plnobarevná obálka, 30 Kč) 10 mýtů o křesťanství ve světle historických faktů. Přehled knih z edice A.M.I.M.S. M. najdete ve sloupci vpravo na této straně.	
Joseph Fadelle: Cena, kterou zaplatíš (formát A5, 160 str., plnobarevná obálka, 30 Kč) Napínavý příběh iráckého konvertity. Kniha se v roce 2015 umístila na 1. místě ve čtenářské anketě <i>Katolického týdeníku</i> .	
P. Josef Doubrava, P. Marek Dunda: Mozaika duchovní moudrosti (formát A5, 96 stran, plnobarevná obálka, 20 Kč) Výběr citátů známých osobností.	
Ze života pro život (A5, 96 stran, plnobar. obálka, 20 Kč) Výběr z nejzajímavějších svědectví, která vyšla v prvních dvaceti číslech časopisu <i>Milujte se!</i>	
sestra Cecílie: Útěk sestry Cecílie (A5, 96 stran, plnobarevná obálka, 20 Kč) Napínavé, ale i humorné vyprávění řeholnice, která v 50. letech ukryvala kněze před StB a pak před ní sama utíkala.	
sv. Alfons M. Liguori: Návod na dobrý život (A5, 96 stran, plnobarevná obálka, 20 Kč) Stručně a jasně o základech duchovního života – dobrého a radostného.	
Jaroslav V. Polc: Jan Hus v představách šesti staletí a ve skutečnosti (A5, 128 str., plnobarevná obálka, 30 Kč) Kým byl Jan Hus ve skutečnosti – ve světle faktů, jeho klady i záporny...	
P. Jan Kabeláč: Základy křesťanské víry (A6, 44 stran, 5 Kč) Stručně a srozumitelně nás toto dílko uvádí do křesťanských postojů. Je to jedna z nejžádanějších brožurek A.M.I.M.S. – vytištěno již přes 40 000 kusů.	
P. Marek Dunda: ... a nezapomeň na modlitbu! (A6, 72 stran, 7 Kč) Knižička se známými i méně známými modlitbami – původně vznikla jako evangelizační dárek pro Tříkrálovou sbírku.	
P. Marek Dunda: To promodlím (A6, 42 stran, 5 Kč) Další z evangelizačních publikací s modlitbami – také s těmi nejzákladnějšími.	
P. Josef Havelka: Rozmlouvej s Bohem (A6, 24 stran, 5 Kč) Nejen modlitby, ale také stručný úvod do modlitby – publikace hlavně pro mládež.	
P. Petr Šabaka: Pane Bože, co mám dělat? (A5, 44 stran, 12 Kč) Aneb manuál pro člověka, který si v kostele připadá jako Alenka v říši divů.	
P. Marek Dunda a kol.: Příprava na svátost smíření dnes (vydala MCM, A6, 48 stran, doporučený příspěvek na tisk při objednání naším prostřednictvím je 25 Kč) Publikace nabízí víc než jen zповědnl zrcadlo...	
Thomas E. Woods jr.: Jak katolická církev budovala západní civilizaci (A5, 206 stran + 16 stran barevné přílohy, 180 Kč) V našem současném kulturním prostředí snadno zapomínáme – a především se ve školách téměř vůbec neučíme – za kolik toho naše civilizace vděčí právě Církvi. Knihu vřele doporučujeme. Jejím vydavatelem je Res Claritatis, ale je možné si ji objednat prostřednictvím A.M.I.M.S. – kniha je k dispozici již jen v omezeném množství.	

Dějiny, jak je možná neznáte – 10 mýtů o křesťanství ve světle historických faktů. Autorem je šéfredaktor časopisu *Milujte se!* P. Pavel Zahradníček. (128 stran, více než 130 barevných obrázků a schémat, doporučený příspěvek na tisk 30 Kč)

Cena, kterou zaplatíš Joseph Fadelle (původním jménem Mohamed al-Said al-Músávi) se měl stát hlavou šíitského rodu klanu. Místo toho se rozhodl opustit islám a přijmout křesť. Následovalo zděšení a hněv rodiny, vězení, mučení, útěk z Iráku... Svůj příběh napsal ve Francii, kde se nyní i s manželkou a dětmi skrývá před fatvou – islámským rozsudkem smrti. (160 stran, 30 Kč)

Mozaika duchovní moudrosti Dva kněží (P. Josef Doubrava, P. Marek Dunda) celý život sbírali zajímavé citáty známých i méně známých osobností o moudrosti, štěstí, lásce, naději, víře, vztahu vědy a víry... Do knihy se začtete, kdekoliv ji otevřete. Výborný dárek pro každého – podobně jako předchozí a následující dvě knihy. (96 stran, 20 Kč)

Ze života pro život Výběr těch nejzajímavějších svědectví z prvních dvaceti čísel časopisu *Milujte se!* Skutečné příběhy, někdy obyčejné, jindy zcela mimořádné, které zaujmou snad úplně každého. (96 stran, 20 Kč)

Útěk sestry Cecílie Řeholní sestra vypráví svůj příběh nejen o tom, jak v 50. letech minulého století pomáhala v útěku kněžím, kterým hrozilo uvěznění, jak potom sama utíkala, skrývala se jako psanec... Místa napínavé jako detektivka, místy naopak velmi humorné autentické vyprávění z vlastního života. Další kniha, která se čte doslova jedním dechem. (96 stran, 20 Kč)

Návod na dobrý život Velmi stručná, ale praktická knížka učitele Církve sv. Alfonse Marie de Liguori. Stručně a jasně to podstatné. Ve světě vyšla již ve více než 600 vydáních! (96 stran, 20 Kč)

Níže můžete dopsat objednané tituly podle www.amims.net

Nezapomeňte prosím uvést své jméno, adresu a PSČ:

Jméno:

Adresa: PSČ:

Vyplněný kupon zašlete na adresu A.M.I.M.S., Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí. Knihy vám přijdou jako obyčejná poštovní zásilka České pošty s vloženou složenkou na úhradu příspěvku na tisk a poštovné (možno uhradit i bezhotovostně). Možno objednat i na apostolat@fatym.com

Doprovázení do Boží náruče

Foto: Flickr, BPPrice (CC BY 2.0)

Bylo to úmrtí jako každé jiné... Vysvlékly jsme mrtvé tělo, na pravé stehno napsaly jméno, datum narození a úmrtí, na palec pravé nohy přivázaly štítek s iniciálami, omotaly hlavu obinadlem, aby ústa zůstala zavřená, natvarovali „výraz“ v obličejí, přivřeli oči... jako již po tolikáté, a přesto to pro mě bylo jiné...

Měl to být obyčejný den jako každý jiný, ale pro mě obyčejný nebyl. Pracuji jako zdravotní sestra na interním oddělení a člověk zde zažije opravdu mnoho.

***Nabídnout kněze...
Byla to myšlenka
od Duchu Svatého,
který mi zároveň
vzal strach ji
vyslovit.***

Stalo se to před několika týdny. Na jednolůžkovém pokoji ležela paní – dva roky přes padesát let, dvě kila pod padesát. Na první pohled na ní bylo vidět, že jí rakovina stála již mnoho. Vyhublá na kost, šedivé vlasy po chemoterapiích asi jeden centimetr dlouhé, oči zapadlé, bledá, slabá... Tak nějak vypadali lidé v koncentračním táboře.

Ráno se ještě sama umyla, najedla

Ráno si ještě chodila po pokoji, sama se umyla, najedla. Od rána si ale stěžovala, že se jí hůř dýchá a pobolívá ji na hrudi. Během dopoledne se postupně zhoršovala. „Špatně se mi dýchá.“ Dobrá, dáme kyslík. Na otázku „kdy to tak asi zabere“ opravdu neznám odpověď. Tuším, že to nemusí zabrat vůbec. „Hm, do půl hodinky... uvidíme,“ odpovídám, abych nespálila její naději. U lůžka nemocné je její dcera. Opakovaně nás upozorňuje, že mamince nějak není dobře, že se jí přitížilo, že se to nějak zhoršuje... Těžko se

hledají odpovědi. Kyslík moc nezabral. Paní je úzkostná, chce, abychom jí nějak pomohli. Rádi bychom... A tak se snažím v průběhu dne povzbuzovat.

U hranice toho, co mohou udělat lidé

Ve dvě hodiny odpoledne ordinuje paní doktorka morfin. Paní žádné bolesti nemá, ale morfin by jí měl alespoň trošku zklidnit. Přicházím na pokoj. Jsou přítomny tři dcery a manžel. Svírá se mi srdce v hrudi. Tři mladé holky, nejmladší z nich asi stejně stará jako já. Jak se mám chovat? Co říct? Rodina naléhá, ať mamince nějak pomůžeme. Pláčou. Vařím z vody, protože vím, že těch možností, jak pomoci, moc není. Na paní je vidět, že se trápí, špatně se jí dýchá. Soudím, že se bude trápit ještě dlouho. Někdy takto lidé umírají i několik dní ve velkých bolestech a agonii.

V 15.30 přichází manžel na sesternu, paní začala mít velké bolesti. Nemám co nabídnout, to nejsilnější, morfin, dostala před hodinou a půl, další můžeme ▷

Foto: Designed by Jcomp - Freepik

aplikovat až po šesti hodinách. Ještě mě napadá dát večerní dávku tabletek proti bolesti, alespoň to. Z posledních sil si paní s pomocí sedá na posteli a rozpuštěné tabletky s velikou námahou asi po pěti minutách polyká. Zde již medicína nepomůže...

Nechcete kněze...? – Jo, honem!

Hlavou mi bleskla myšlenka, nad kterou nepřemýšlím, a hned ji potichu směrem k manželovi vyslovím: „Nechcete zavolat kněze?“ Jedna z dcer měla v naší farnosti před rokem svatbu, napadlo mě, že jim kostel nebude až tak cizí. Pán mi nerozumí, proto znovu říkám: „Nechcete

zavolat kněze?“ Pán pomalu kývne hlavou, že ano. Ještě rychlejší je však reakce pacientky: „Jo, zavolejte, zavolejte ho, ale honem.“ Začíná hra s časem. Navrhuji tři možnosti. Vybíráme nakonec našeho kněze, kterého rodina zná, protože oddával nejmladší dceru. Volám našemu knězi... Může až v sedm hodin večer, to je za celé dlouhé tři hodiny. „Dobrá, myslím, že to bude stačit,“ odpovídám do telefonu a v paměti mám lidi, kteří se celé dny v takových stavech trápili. Sdělují zprávu na pokoji. „Ne, ne, to nevydržím...“ je zoufalá reakce pacientky, která tuší blízkost smrti. Ona to věděla. „Dobrá, zavoláme místního kněze,“ a okamžitě letím „googlit“ číslo fary, a už se mi ozývá... „Přijdu

do čtvrt hodiny,“ je rychlá reakce kněze. Manžel pacientky jde knězi naproti, za pár minut již spolu vchází na pokoj. Co se tam dělo, nevím. Po čtvrt hodině kněz odchází. Velice si oddechne.

Poslední objetí a polibek

Za dalších deset minut zvoní zvonek. „Zvonili jste?“ ptám se trapně. Přicházím k lůžku, kolem plačící dcery a manžel. Pacientka má oči v sloup, lapavé dechy, záškuby čelisti. Už nic... Chytnu paní za ruku a po tvářích mi tečou slzy. Nestydím se za ně. Všichni pláčou. „Nezavolat doktora?“ ptá se jedna z dcer. „To už... stejně... hlavně, že jste tady.“ Předávám ruku pacientky do rukou jejího manžela, naposledy ji obejmeme, políbíme...

A tak se stávám svědkem velmi intimní chvíle loučení a odchodu. Poslední polibky, pohazení, poslední výdech. Je čtvrtek, 16.40.

Klid – a vděčnost

Necháváme rodinu v tichosti se rozloučit. Najednou už nikdo nepláče. Přichází jakýsi nepochopitelný klid.

Bylo to velmi rychlé a nečekané. Během jednoho dne nečekaný zvrat. Ten den jsem odcházela z práce o hodinu a půl později, ale vůbec mi to nevadilo. Cítila jsem velký dotek nebe se zemí. Velký zásah Boží. Myšlenku od Ducha Svatého, který mi zároveň vzal strach ji vyslovit. A pak ta přesnost, že kněz přišel a paní vzápětí přešla z tohoto světa na druhý břeh. Veliký Boží dar. Pane Bože, díky...

Měla krásné jméno. Jmenovala se Amálie.

Drahá Amálko, necht' ti dá Pán věčné odpočinutí a světlo věčné ať ti svítí.

Anička (zkráceno, mezititulky redakce) ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus Co je to viatikum?

Je to eucharistie, kterou přijímají ti, kdo se chystají opustit pozemský život a přejít do života věčného. Ve chvíli přechodu z tohoto světa k Otci je přijetí těla a krve Krista, který zemřel a vstal z mrtvých, semenem věčného života a silou vzkříšení.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

Tři brány

Jednoho dne se žák zeptal svého starého mistra: „Mistře, kdy je povoleno hovořit?“

Mistr odpověděl: „Každé slovo musí před svým vyslovením projít přes tři brány:

„Jsi pravdivý?“ ptá se strážce první brány.

„Jsi nutný?“ táže se ochránce druhé brány.

„Jsi laskavý?“ zkoumá hlídka třetí brány.“

Pravda, vhodnost a laskavost musí být charakteristickými znaky našeho mluvení.

Foto: Flickr, Blawtand (CC BY-NC 2.0)

Oceán

Ryba v oceánu řekla jednoho dne své známé: „Promiň, že ruším, ale jsi starší a moudřejší: nevíš náhodou, kde bych mohla najít tu věc, kterou nazývají oceán?“

Stará ryba odpověděla: „Oceán je to, v čem právě plaveš!“

„Ale vždyť tohle je jenom voda!“

Kázání

Jeden dosud nezkušený kazatel se vydal za poustevníkem, který byl široko daleko považován za moudrého a ctnostného muže, a zeptal se ho: „Otče, jak má vypadat dobré kázání?“

Poustevník odpověděl: „Aby se mohlo kázání vrýt posluchačům do paměti, musí mít hlavně dobrý začátek a dobrý konec. Ale především to musíš udělat tak, aby začátek a konec byly co možná nejbliže od sebe!“

*J sme ponořeni v Bohu
a ani si toho nevšimáme,
„v něm totiž žijeme,
hýbáme se a jsme“.
(Sk 17,28)*

Foto: Designed by Freestockcenter / Freepik

3x Pino Pellegrino (z knihy „Příběhy pro osvěžení duše“, Karmelitánské nakladatelství, 2012 – objednávky knih s krátkými příběhy pro zamyšlení viz upoutávka na této straně) ■

Tisíce titulů katolické duchovní literatury

Objednávky on-line na www.ikarmel.cz

V této internetové prodejně si můžete objednat publikace Karmelitánského nakladatelství a mnoha dalších nakladatelství. Většina titulů je přehledně provázána s tituly souvisejícími.

www.ikarmel.cz

KARMELITÁNSKÉ KNĚHUPEČTVÍ

ikarmel.cz Online prodejna Hledat: v knihách OK

V této internetové prodejně si můžete objednat publikace Karmelitánského nakladatelství a mnoha dalších nakladatelství. Většina titulů je přehledně provázána s tituly souvisejícími.

Novinky | Připravené tituly | Odběrná místa | Slovensko | O webu | Obchodní podmínky

Novinky KNA (všechny zde)	Naše tipy
<p>Babičko, máme tě rádi Eduard Martin Cena: 150,- Kč Umění být babičkou je vznešené, výsostné umění. Babičky bývají svým vnučatům velkými malířkami. Nabírají jasné barvy a malují dělem svět... Babičky ... Koupit Druh zboží: kniha</p>	<p>Papež František - Wake up! (CD) Jorge Mario Bergoglio Cena: 329,- Kč Album s proslovů papeže Františka z různých míst v angličtině, itaštině, španělštině a portugalštině, proloženými a podkreslenými pop-rockovou hudbou ... Koupit Druh zboží: CD</p>
<p>Sedmero skutků miloardenství Anselm Grün Cena: 150,- Kč Sedmero skutků miloardenství se v církevní tradici ustálilo na základě Ježíšovy řeči o posledním soudu; ve středověku bylo ke skutkům Mléčného mládenství ... Koupit Druh zboží: kniha</p>	<p>Carolus IV. (CD,MP3) Schola Gregoriana Pragensis Cena: 329,- Kč Byl to právě český král Karol IV. (1316-1378), který vstál Praze její neobyčejnou krásou. Bononští architekti a sochařští umělci z jeho doby je ... Koupit Druh zboží: CD MP3</p>
<p>Y-Bible (YOUCAT) Cena: 590,- Kč</p>	<p>Fenomén J.R.R. Tolkien Colin Durie</p>

Foto: Pexels.com, jeshoots.com / MS!

Nechtěná svatá Otýlie

Některé svaté objevujeme teprve postupně. Ale bylo by škoda, kdybychom je neobjevili. Opakovaně žasnu nad tím, jak někteří z nich jsou aktuální pro dnešní dobu a jak mohou velmi pomoci – jak svým příkladem, tak svou přímlovou.

Svatá s očima na tácku

Díky opravě kostela ve Vranově nad Dyjí, kde jsem farářem, jsem kromě jiného takto objevil i svatou Otýlii. Její socha už zde byla dávno – a to dokonce z dob, kdy na Vranovsku převažovalo německé oby-

vatelstvo. Vždyť právě Němci mají k této světici velmi blízko. Socha stávala v kostele pod kůrem a někteří si ji pletli se svatou Lucií. Má totiž v ruce tácek a na něm oči. (Pozn. redakce: Jde o takzvané atributy svatých, podle kterých se jejich vyob-

razení rozeznávají. U mnoha starověkých a středověkých světců neznáme jejich podobu, a tak je umělci zobrazují s jejich atributy: svatý Petr s klíči, protože Pán Ježíš mu řekl „Tobě dám klíče od nebeského království“; svatý Pavel s mečem, kterým byl sťat; svatá Barbora s věží, ve které byla vězněna... Sv. Otýlie mívá často jako atribut také oči v rozevřené knize nebo položené na zavřené knize.)

Od narození problémy...

Velmi zajímavý je její životní osud. Žila v letech 662–720 v Alsasku, které dnes tvoří nejvýchodnější část Francie při hranici s Německem. Otýlie byla dcerou mocného hraběte Aldaricha a jeho manželky Beresinty.

Problémy začaly hned. Narození děvčátka, mírně řečeno, nepotěšilo především jejího otce. Chtěl syna a narození dcery viděl jako něco strašného. Ještě horší však bylo, že se brzy zjistilo, že je slepá – proto

ty oči na tácku. Její otec dokonce chtěl po matce, aby ji usmrtila – jak je to aktuální pro mnohé z rodičů, kteří dnes usmrčují děti ještě před narozením, a to jen kvůli možnému riziku, že by dítě mohlo být sebezmeně poškozeno. A někdy i jen kvůli nechtěnému pohlaví dítěte. Matka Beresinta vyjednala kompromisní řešení: nechtěné „mimino“ svěřili řeholním sestřičkám benediktinkám v Burgundsku. V místě vzdáleném zhruba dvě stě kilometrů od jejich sídla. Sestřičky se malé šlechtičny s veškerou péčí ujaly. Brzy zjistily, že ji rodiče nenechali ani pokřtít – až tak se jí zřekli. A protože to byla dcera ze vznešeného rodu, domluvily její křest s biskupem svatým Erhartem z Řezna. Při křtu malá Otylka začala vidět!

Mínus, které bylo ve skutečnosti plusem

Přestože tuto radostnou zprávu vzkázali rodičům, jejich postoj se nezměnil a dcera musela zůstat v klášteře v péči řeholnic. To však nebylo ve skutečnosti mínus, ale plus. Sestřičky jí totiž věnovaly veškerou péči a kromě výchovy jí předali i hlubokou zbožnost a tím ji připravily pro nelehké životní podmínky, tak aby mohla dorůst ke svatosti.

Tajný návrat

Když už dospívala, zorganizoval Otýliin bratr její tajný návrat domů. Myslel si, že se otcovo srdce podaří obměkčit. Jakmile mu ale vše prozradil, hrabě Aldarich se tak rozzuřil, že ve hněvu svého syna zabil. Pak mu ale došlo, co udělal. Velice se zděsil a alespoň souhlasil s tím, že Otýlie už může zůstat doma, ale pouze jako služebná. Nadále ji však naprosto nepřijal, což bylo pro toto děvče velmi bolestné a těžké.

Bůh má řešení i v beznadějných situacích...

Bůh však má vše rozehráno velmi velkoryse a ti, kdo mu nekadají jeho plány ▷

Bůh dokáže přeškrtnout naše mínusy: a když se mínus shora dolů škrtne, vznikne z něj plus...

Bůh má obrovské plány a šance i pro naše životy. Ale my mu většinou nedáme šanci, abychom mohli zažít jeho velkolepá rozuzlení. Vše „zabalíme“ dřív, než na Boží řešení dojde.

Klášteř na hoře sv. Otýlie v Alsasku (nahore), dole: socha sv. Otýlie z tohoto klášteřa

Foto: Flickr, Madrid2011jmj (CC BY-NC-ND 2.0)

„Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují.“ (Mt 5,44)

tím, že by prosazovali vůli svou nebo se nechali nalákat na cesty „toho zlého“, zažívají velkolepá vítězství. Po nějaké době táta vážně onemocněl a asi si domyslíte, kdo se o něho nejvíce v době jeho nemoci staral. Byla to právě jeho nechtěná dcera Otýlie. Trávila u jeho lůžka mnoho času ve dne i v noci. On se k ní ale choval stále stejně, mírně řečeno: hnusně. Ukázalo se však, jak je pravdivé staré latinské rčení: *gutta cavat lapidem, non vi sed saepe cadendo* (kapka hloubí kámen ne silou, ale častým padáním). Časem jeho nenávist povolila, přijal ji za svou dceru a jeho vztah k ní se uzdravil.

Strohé odmítnutí a pak velkorysá podpora

Po nějaké době Otýlie u svého otce opět narazila, a to když oznámila, že by se ráda stala řeholní sestřičkou. Ani to však nebylo definitivní odmítnutí ze strany otce. Postupně dorostl k velkorysému souhlasu. A to natolik, že milované dcerce

Otýlii věnoval pro její záměr hrad Hohenburg. Hrad přeměnila na klášter a stala se v něm časem představenou 130 sester.

Jiná doba, podobné problémy

Přestože nás od doby, kdy žila svatá Otýlie, dělí více než tisíc let, je její příklad stále velmi aktuální. Jistě i vy se setkáváte s lidmi, kteří prožívají v našem 21. století podobné problémy: nepřijetí ze strany rodičů, nemožnost ovlivnit nějakou situaci, která strašným způsobem komplikuje život, postavení do pozice toho, kdo je nechtěný, nepřijímaný...

Dáš Bohu čas?

Jak to řešila Otýlie? Modlitbou, pokorou, dobrotou a milosrdenstvím. Je třeba zmínit ještě její obrovskou vytrvalost. Někteří dnes ještě zvládnou na chvíli „nasadit dobrotu“: vlídnost, modlitbu, pokoru a milosrdenství; ale když hned nevidí výsledky, upadají do pokušení vzdát se.

Bůh má obrovské plány a šance i pro naše životy. Ale my mu většinou nedáme šanci, abychom mohli zažít jeho velkolepá rozuzlení. Vše „zabalíme“ dřív, než na Boží řešení dojde.

A ještě jedna věc ze života svaté Otýlie pro současnost:

Mnoho lidí nemá moc vůle pomáhat těm, kteří jim nějak ublížili. Často říkají něco jako: přece se nenechám využívat nebo nebudu někomu dělat hlupáka... Svatá Otýlie tvrdě nepřijetí přemáhala láskou, i přesto, že z toho neměla nic jiného než ponížení, urážky, zlobu. Tuto lásku si určitě vyprosila. Nepřišlo to hned. Musela jistě den co den obnovovat své rozhodnutí jednat s láskou vůči tomu, kdo ubližuje. A častokrát ji zabolelo chování jejího otce, ale vytrvala. Splnila Pánova slova: „Kdo mě miluje, bude zachovávat má přikázání.“ (Jan 14,15) A jeho přikázání je: „Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují.“ (Mt 5,44)

Její vytrvalost byla odměněna, dokonce již zde na zemi: zloba překonána, hříšník se změnil.

P. Marek Dunda ■

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

Boží vlastnosti jsou jak s Boží bytostí, tak také mezi sebou reálně identické!^[De fide]

Bůh je absolutní ontologické dobro v sobě i ve vztahu k druhým.^[De fide]

Bůh je absolutně věrný.^[De fide]

Bůh je všemohoucí.^[De fide]

Bůh je pánem nebe i země.^[De fide]

Bůh je nekonečně spravedlivý.^[De fide]

Bůh je nekonečně milosrdný.^[De fide]

Srov. *Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.*

Pozn.: ¹⁾ Důvod spočívá v absolutní jednoduchosti Boha. Předpoklad reálného rozdílu (*distinctio realis*) by vedl k předpokladu, že Bůh je složený z různých rozdílných prvků a tím k zrušení Božství. Ale naše rozlišování četných atributů v Bohu má věcný důvod v nekonečné plnosti Božského bytí. I když tato plnost sama o sobě je jednoduchá, přece si ji nemůžeme přiblížit jinak než množstvím pojmů (srov. sv. Tomáš Akvinský, *Summa Theologiae* I 13,4).

Řekli ti, kteří vytrvali až do cíle...

O vytrvalosti v dobrém a o trpělivosti v obtížích většinou svatci a světice příliš nemluvili, ale především tyto vlastnosti měli. Svě okolí jim učili v prvé řadě příkladem vlastního života. Tak tomu bylo třeba v životě svaté Otýlie (viz přecházející článek). Dva svazky publikace „Řekli svatí a to platí“, které jsou sbírkou více než jednoho a půl tisíce výroků světců, přesto obsahují i řadu citátů svatých a blahoslavených na tato témata. O vytrvalosti a trpělivosti mluví svatí většinou prostě, ale jasně – tak, že je patrné: tyto vlastnosti jsou základ...

Dobré je udělat to, co záleží na mně,
a dobré je snášet to, co na mně nezáleží –
v tom je celá dokonalost.

sv. Maxmilián Maria Kolbe

Dvě věci vás udrží ve zbožném životě: velká pečlivost při plnění závazků vašeho stavu a velká odvaha, abyste se nevzdávali a neztráceli ducha v těžkostech, do kterých můžete přijít.

sv. František Saleský

*Nejlepší a nejsilnější zbraň k dobytí nebe je trpělivost ve zkouškách.
sv. Terezie z Avily, učitelka Církve*

*Bože, dej mi sílu změnit to,
co změnit mohu,
dej mi trpělivost snášet to,
co změnit nemohu
a dej mi moudrost rozeznat
jedno od druhého.*

*(z modlitby připisované
různým světcům)*

Kdybychom povznesli naše srdce a povzbudili je k větší věrnosti místo toho, abychom upadli na duchu a ztratili odvahu, když se setkáme s nějakou chybou, ušli bychom ohromný kus cesty k Pánu.

sv. František Saleský

Abychom konali dobro, vystačí mít trošku odvahy být připraven k přijetí jakéhokoli pokoření, neponižovat nikoho, být vždy milujícím.

sv. Jan Bosco

Malé utrpení trpělivě snášeti znamená nepoměrně více, než množství jiných skutků vykonati.

sv. Bernard

Foto: P. Karel Janečka

svatí o vytrvalosti a trpělivosti

Je nutné mít srdce schopné trpělivě vyčkávat; velké věci se uskutečňují pouze velkou trpělivostí a dlouhou dobou.

sv. František Saleský

Bez velkých těžkostí není možné dojít k velkým věcem, proto musíme být připraveni na všechno.

sv. Jan Bosco

Buď pevně přesvědčena o tom, že čím je duše milejší Bohu, tím více musí být zkoušena. Proto: odvahu a stále vpřed.

sv. Pio z Pietrelciny

Bůh je dobrý, trpělivý a shovívavý k lidem, proto – chceme-li být podobni Bohu – musíme se cvičit ve ctnosti trpělivosti.

bl. Rupert Mayer

Vytrvalost je jakýsi předobraz věčnosti.

sv. Bernard

Naučte se velmi trpělivě snášet křehkosti druhých a pomáhat jim v nich s nadějí, že i když nejsou dobří teď, jednou přece jen budou.

sv. František Xaverský

Nejlepším projevem ducha oběti je vytrvalost v započaté práci: a to jak tehdy, když je dílo příjemné, tak i tehdy, když je vyčerpávající.

sv. Josemaría Escrivá

Je třeba mít lásku v srdci a trpělivě pracovat.

sv. Jan Bosco

Ve svém boji buďte stále vytrvalí a radostní, skromní ve vítězství, pokojní v porážce a pevní v těžkostech.

sv. Jan XXIII.

Čas víry se podobá času zasévání; není třeba klesat na duchu a není třeba se zneklidňovat – až do konce. Buď vytrvalý až do chvíle, kdy budeš moci sklidit, co jsi zasal.

sv. Augustin

Trpělivost je zkušebním kamenem ctnosti v duši.

sv. Kateřina Sienská

Pořád je ještě trpělivost nejlepší způsob, jak zvítězit nad nepřáteli.

sv. Antonín z Padovy

Připravila Irena Brožová
(podle knihy: Marek Dunda, „Řekli svatí a to platí“ 1. a 2. díl, A.M.I.M.S., 2009 a 2010;
kompletní text on-line na www.fatym.com,
objednávka v papírové podobě
na www.amims.net nebo kuponem
na stranách 41–42, příspěvek na tisk á 20 Kč) ■

Řekli svatí a to platí aneb Citáty blahoslavených a svatých (1. a 2. díl)

Každý svazek obsahuje 777 citátů blahoslavených a svatých, které mohou povzbudit, potěšit... Brožurka s výroky svatých a blahoslavených se může stát průvodcem v upřímném hledání správných životních postojů pro každého, kdo o to bude stát. Editorem obou svazků je P. Marek Dunda. Formát A5, 80 a 84 stran, doporučený příspěvek na tisk jednoho svazku je 20 Kč; možno objednat pomocí kuponu na následující straně nebo na www.fatym.com a www.amims.net.

„Velmi často sníme o tom, jak se stát anděly, ale unavuje nás být dobrými muži a ženami.“

sv. František Saleský

Akrobat

Vedoucí jednoho akrobatického souboru jednou mluvil o svém umění, které každý večer okouzlovalo stovky diváků v cirkuse. Vysvětloval: „Musím mít naprostou důvěru ve svého kolegu, který mě má zachytit na konci zhoupnutí. Publikum si může myslet, že velká hvězda na visuté hrazdě jsem já, ale ve skutečnosti je tou velkou hvězdou on. Musí být připraven mě přesně v pravý okamžik chytit a musí mě popadnout, když k němu letím prázdným prostorem.“

„Jak to funguje?“ zeptal jsem se.

„Tajemství je v tom, že létající akrobat nedělá nic,“ řekl mi, „kdežto ten, který ho chytá, zastane všechno. Když letím k němu, musím mít prostě jen napřážené paže a čekat, až mě chytí a stáhne do bezpečí na pódiu za hrazdou!“

„Vy neděláte nic?!“ řekl jsem překvapeně.

„Nic,“ opakoval. „To nejhorší, co může akrobat na hrazdě udělat, je snažit se zachytit se sám. Nesmím chytat já jeho,

ale on mě. Jeden létá, druhý chytá – a ten první musí důvěřovat a natáhnout své paže k tomu druhému, který je připraven ho chytit.“

* * *

Zemřít znamená mít důvěru v toho, který na nás čeká a starat se o umírajícího znamená říci mu: „Neboj se, pamatuj, že jsi milované Boží dítě a že On bude při tobě, až uděláš ten velký skok. Jen natáhni ruce (je důležitá spolupráce s Bohem a jeho milostí: přijmout křest, ve kterém se stáváme adoptivními Božími dětmi, využívat i další prostředky, které nám Bůh skrze Církev nabízí, jako jsou svátosti; modlit se, tj. ze své strany „natáhnout ruce“... – pozn. redakce) a měj důvěru. Důvěru. Důvěru.“

Bruno Ferrero (zkráceno z knihy „Rosa pro duši“, Portál, 2014; 80 stran, 131 Kč – lze objednat na <http://obchod.portal.cz>) ■

Foto: Flickr, wolfsavard (CC BY 2.0)

Také pro tebe je nejdůležitější mít důvěru v TOHO, který je stále připraven tě zachytit. Nyní i jednou na samém konci...

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Z nauky Církve

K počátku víry a spásy je vnitřní nadpřirozená milost absolutně nutná.^[De fide]

Ospravedlněný nemůže bez zvláštní pomoci Boží v přijaté spravedlnosti vytrvat až do konce.^[De fide]

Srov. Dogmatika. Olomouc; Matice cyrilometodějská, 1994.

To jsou poslední Ježíšova slova: „Otče, do tvých rukou odevzdávám svého ducha.“

(Lk 23,46)

Jak jsem se stal knězem

Základní kámen

Pán Ježíš v evangeliu hovoří o modlitbě, která je základním kamenem pro stavbu vztahu s Bohem. I pro hledání mé životní cesty bylo velmi důležité odhalit, že modlitba není jen splnit si nějakou povinnost, něco se pomodlit. I když jsme se doma modlili, prosili Boha Otce o pomoc i o různé dary, přesto jsem hlubší zkušenost přímělné modlitby zažil až ve společenství mládeže.

Objevil jsem zodpovědnost za předávání radosti...

Bylo to ještě v době komunismu, kdy mě starší mládež přivedla do společenství. Nejprve se mi vůbec nechtělo – jít mezi cizí lidi a ještě v sobotu večer, kdy občas běžel

alespoň nějaký dobrodružný film. Díky povzbuzení maminky jsem šel. I když jsem většinu z těch mladých lidí neznal, tak mě přátelsky přijali a prožil jsem tam pěkný večer s pestrým programem.

Začal jsem vnímat, že i já mám zodpovědnost za předávání Kristovy radostné zvěsti.

Zaujalo mě jejich vyprávění o zážitcích s Bohem. Říkali, že mají vždy na měsíc úryvek z Písma svatého (Slovo života), nad kterým se zamýšlejí, a pak se Boží slovo snaží uskutečňovat ve svém životě.

Zažil jsem tam hlubokou chvíli modlitby díky a proseb, kdy jsme se modlili za sebe navzájem, za potřeby přátel. To mi velmi pomohlo i v mé osobní modlitbě. Velice rád jsem se v tomto společenství setkával, když jsme se scházeli v domácnostech těchto mladých lidí. Zde jsem poprvé začal uvažovat nad kněžským povoláním a cítil jsem, že mě k tomu něco přitahuje. Začal jsem také vnímat, že i já mám zodpovědnost za předávání Kristovy radostné zvěsti.

Foto: P. Krzysztof Dedeck

Foto: Flickr, bionicteaching (CC BY-NC 2.0)

Říkal jsem si, že na to nemám

Po pádu komunismu jsem zažil velká národní i diecézní setkání mládeže, kde také zaznívalo, abychom se nebáli odpovědět, když nás Bůh volá k duchovnímu povolání. Ač jsem cítil, že se mě to dotýká, přesto jsem si říkal, že jsem technický typ a na kněžství bych asi neměl. Zvláště na humanitní studia a jazyky, které mi moc nešly.

Váhání, nerozhodnost, čekání na znamení

Později jsem si začal uvědomovat, že se přeci jen budu muset sám rozhodnout o další cestě životem. Byl jsem v tom však velmi nerozhodný. Prosil jsem tedy Pána, aby mi dal znamení, kterou cestou se dát. Potkal jsem i dívku, která se mi líbila, a měl jsem ji rád.

Na druhé straně zase rostlo vědomí, že mě Pán volá, abych mu sloužil. Rád jsem chodíval skoro každodenně na mši svatou. Ta byla pro mne potěšením a posilou.

Po střední škole jsem nastoupil na civilní službu (místo základní vojenské služby) a říkal jsem si, že je to čas, kdy se mohu v klidu rozhodnout a Bůh mi dá jistě jasné znamení, když budu prosit. Možná jste mnozí zažili chvíle, kdy se vám modlitba daří a jde jakoby úplně sama, kdy srdce oplývá chválou Boží. Člověk se ani nemusí moc snažit a radost ze setkání

Ač jsem cítil, že se mě to dotýká, přesto jsem si říkal, že jsem technický typ a na kněžství bych asi neměl.

s Pánem ho stále provází. V té době jsem prožíval tuto radost, ale na druhé straně jsem stále čekal na znamení, na světlo, a ono jakoby nic. Bůh jako by v tomto neodpovídal, nedával znamení.

Bůh dává znamení, naznačuje – jen vidět a slyšet!

Dvacet sedm měsíců však uteklo jako voda a mně se zdálo, že jsem stále na začátku. Později jsem si uvědomil, že těch znamení bylo víc. Jeden pán mi například častěji říkával: „Ty bys byl dobrý kněz, nechceš se jím stát?“

Když jsem pak nastoupil do zaměstnání, hovořil jsem o tom svém dilematu s jedním bohoslovcem, také on pocházel z Jilemnice, mého rodného města. Ten mě pozval na mezinárodní setkání bohoslovců do Itálie, které se mělo právě konat. Po chvíli váhání jsem tuto lákavou nabídku přijal a vydal se s bohoslovcem z České republiky na tuto akci. Atmosféra setkání a vyprávění bohoslovců z různých zemí posílily moje přesvědčení o cestě kněžství. Na zpáteční cestě při rozhovoru s bohoslovcem se rozptýlily i další mé obavy,

které mi možná bránily udělat rozhodný krok. V tom jsem vnímal vyslyšení mé prosby a jasné znamení. Po návratu jsem si podal přihlášku do semináře.

Studium mi nad mé očekávání šlo docela dobře, i to bylo další znamení.

Bůh nejedná podle našeho časového plánu...

Mé mnohé zkušenosti s vyslyšením modlitby mi stále pomáhají ve službě a ujišťují mě o Boží blízkosti, i když se nenaplnují podle mých představ a podle mého časového plánu. Tak se stále učím modlit se „Buď vůle tvá...“ a vážit si přímelných modliteb druhých.

Přeji i vám, ať zakoušíte mnohé plody modlitby a rádi se o ně dělíte s ostatními.

P. Zdeněk Mach (zkráceno, titulky redakce) ■

Zdroj:

Půst v Roce povolání. Svědectví kněží hradecké diecéze o cestě za Kristem. Hradec Králové; Biskupství královéhradecké, 2014.

Ať se ti život povede!

P. Guy Gilbert

Foto: archiv Guye Gilberta

„Nejlepší chvíle vašeho života je dnešek,“ říká otec Guy Gilbert, francouzský kněz, který se většinu svého života věnuje mladým lidem na okraji společnosti.

Zkuste ze všech sil milovat celých čtyřicet hodin, prožijte tyto hodiny naplno. Včerejšek nebyl lepší a o zítřku nic nevíme. Bůh vás stvořil pro tento den.

I ten nejmenší skutek lásky je Bohem požehnaný a nepatrné skutky se stanou velkými, když je budeme konat s velkou touhou líbit se Bohu.

Vydařený život je tvrdý, náročný. Protože neztratíte zájem o druhé. Protože budete soucítit s každým utrpením, trápením a budete se snažit pomáhat a utěšovat.

Náš svět velmi potřebuje lidské bytosti, které umějí odpouštět i poprosit za odpuštění. Jedině takoví muži a ženy mohou světu dodávat životodárný kyslík.

Pokoj v duši je darem z nebes, snažte se ho získat.

Pokud všechno přijímáte s láskou, bude to pro vás úžasná a jedinečná cesta svatosti. Všechno dělejte s láskou.

Bůh by měl být jednoduše středem našeho života. Pokud ho tam umístíte hned od rána, pak bude vaše vnitřní radost hluboká, ať bude den sebevíc náročný.

Během svého života se setkáte s nástrahami, všemožnými problémy a budete muset bojovat. Proste každý den svého anděla strážného o ochranu.

Zpověď je jednou z nejlepších protilátek, které působí proti naší pýše, naší ubohosti a také nás zbavují samoty.

Včerejšek nebyl lepší a o zítřku nic nevíme. Bůh vás stvořil pro tento den.

Čas na nikoho nečeká.

Věnujte čas dobru, je to cesta ke štěstí.
Věnujte čas přemýšlení, je to zdroj
moci. Věnujte čas lásce, je to důvod
k životu.

Chceš-li se dozvědět, jakou cenu
má minuta, zeptej se toho, komu
ujel vlak. Čas na nikoho nečeká.

Staňte se bojovnice Lásky. Vaší
zbraní ať je respekt ke každému
člověku.

Popadni každou chvíli,
která ti zbývá, a nepuť ji –
bude pro tebe velmi cenná.

Pokud nezvládáte milovat,
požádejte Boha o nové srdce. On
o tom něco ví, protože on je láska.

Čím méně mám osobních potřeb, tím víc
se můžu starat o potřeby ostatních.

**Popadni každou chvíli,
která ti zbývá, a nepuť ji –
bude pro tebe velmi cenná.**

Foto: Flickr, University of Central Arkansas (CC BY-NC-ND 2.0)

Guy Gilbert (z knihy „Ať se ti život povede!“, Portál, 2012; vybral
P. Antonín Hráček s kolektivem spolupracovníků z AG Kroměříž
a Pastoračního domu Velehrad v Itálii; knihu můžete objednat
na <http://obchod.portal.cz>, 88 stran, 143 Kč) ■

Učednice Božského Mistra – to není jen hezký název, to je životní program

Kongregace Sester Učednic Božského Mistra je třetí z pěti řeholních kongregací a pěti institutů, které tvoří Rodinu sv. Pavla Apoštola, založenou bl. Jakubem Alberionem. Učednice Božského Mistra vydávají svědectví o primátu Boží lásky a Kristova učení modlitbou, životním stylem a službou církvi ve 41 zemích. Snaží se sloužit Ježíši Mistru v adoraci jako bdělá přítomnost, která vzdává chválu, prosí a usmiňuje jménem celého lidstva. V jejich komunitách si mohou duchovní odpočinout od svých starostí, obnovit svůj cit pro život liturgie, najít radu a pomoc. Učednice Božského Mistra pracují pro to, aby byl každý liturgický akt pochopen, připraven a prožit v celé jeho pravdě, kráse a posvátnosti. Dávají umění a řemeslo do služeb liturgie: vyšívají, zdobí roucha, starají se o chrámové náčiní a vybavení, nabízejí konzultace ohledně liturgie, projektují kostely, zabývají se katechezí a formační činností. Všechna tato činnost se odvíjí z Eucharistie a má jedinou motivaci: Být živými a aktivními členy církve, aby Kristova láska pronikla k srdci dnešního člověka.

Sestry Učednice Božského Mistra, Wolkerova 8, 602 00 Brno, <http://www.pddm.cz>

Foto: archiv PDDM

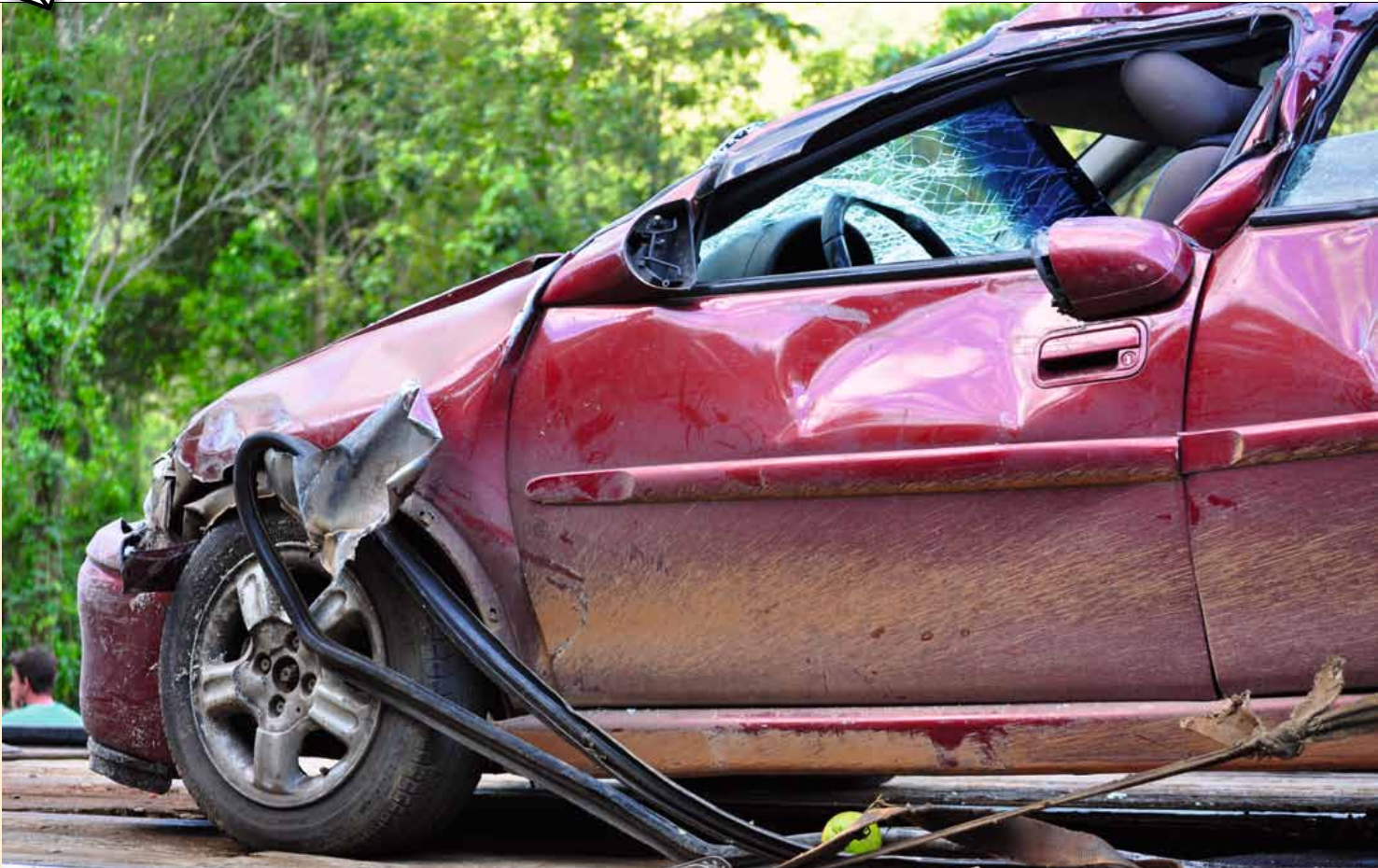

Foto: Pixabay, fignetto (CCO)

Nechtěla jsem se smířit s tím, že syn zemře

Kromě toho, že jsem šéfredaktorem časopisu „Milujte se!“, jsem také farářem v Dubňanech – městě s 6600 obyvateli nedaleko od Hodonína. Letos na jaře jsem připravoval na svatbu dva mladé lidi. Když jsem se jich ptal, jak je to s jejich vírou, snoubenec mi řekl: „Ve víře jsem byl vychovávaný od malička, ale od té doby, co mi Bůh zachránil život, vím, že je.“ Pak mi ve stručnosti vyprávěl svůj příběh a dodal: „Ale lepší by bylo, kdyby vám to povyprávěla moje máma.“

Já to vlastně také znám jen z vyprávění, protože jsem po většinu té doby byl v bezvědomí...“ Na svatební hostině jsem seděl vedle jeho maminky. Poprosil jsem ji, aby mi to, co prožila, poslala mailem.

Za pár dní mi přišel následující příběh.

P. Pavel Zahradníček, šéfredaktor časopisu „Milujte se!“

Autohavárie

Stalo se to před třemi roky. Můj syn měl vážnou dopravní nehodu. Byl podvečer pátek 3. května a dvacetiletý Andrej velmi

spěchal za kamarády, kteří na něho už čekali před domem. Nezdržoval se nějakým vysvětlováním, kam jde a kdy se vrátí. Zavolal jen od dveří, že jdou něco oslavo-

vat. Ten den jsem syna viděla naposled zdravého a tento pátek jedla naše rodina naposledy k večeři maso...

V noci u nás zvonila policie, že syn měl dopravní nehodu a převáží ho do nemocnice ve Skalici. Nehodu způsobil on. S alkoholem v krvi řídil kamarádovo auto. Jeho podobně naladěný kamarád seděl na sedadle spolujezdce.

Svět se mi zhroutil

Okamžitě jsem se začala modlit a prosit o záchranu synova života. Zranění měl velmi vážná. Náraz při havárii „schyta“ naplno. Důsledkem bylo vnitřní krvácení, poškozená slezina, játra i ledviny. Takže nejdříve zastavili krvácení, odebrali mu slezinu, jednu ledvinu a zašili játra. Mimo to měl polámaná žebra a pánev. Měl problémy se srdcem a krevním oběhem, naražené plíce. Druhá ledvina byla rovněž poškozená a nefungovala...

Nehodu způsobil on. S alkoholem v krvi řídil kamarádovo auto.

Jako matce se mi hroutil celý svět. Ale s nadějí jsme s manželem přivedli do nemocnice kněze, aby mu hned po operaci udělil svátost pomazání nemocných.

Prosili jsme za něho úplně všichni

Byla sobota 4. května, fatimská sobota (sobota, kdy tři malé děti, pasácci Lúcia dos Santos a její sestřenice Jacinta a bratranec Francisco Marto v portugalské Fatimě v roce 1917 poprvé uviděli zjevení Panny Marie, která pak s nimi hovořila každého 13. dne v měsíci až do října 1917 – pozn. redakce). Po cestě z nemocnice jsme jeli na poutní místo Šaštín k Sedmibolestné Panně Marii. Při zpovědi jsem knězi řekla, co se stalo, a on mi poradil, abych prosila Pannu Marii o pomoc a přímlovu u jejího Syna a něco přitom obětovala. Abych se něčeho dob-

rovolně vzdala, něco Bohu slíbila. Byla bych ochotná udělat cokoliv a vzdát se čehokoliv, jen aby můj syn žil.

Celý další týden byl pro nás velmi těžký. Každý den jsme s manželem chodili do nemocnice, modlili jsme se a prosili Pannu Marii o přímlovu u jejího syna. Ježíše jsem neustále prosila, aby Andreje uzdravil, protože on je lékařem nade všechny lékaře. Modlili jsme se celá rodina. Za Andreje se sloužily mše svaté. Mnoho našich známých se modlilo. Za syna se modlili i ti (jak jsem se později dozvěděla), o kterých jsem si myslela, že se ani modlit neumí.

Lékaři nás připravovali na nejhorší

Zprávy z nemocnice se neposlouchaly lehko. Největším problémem byly plíce. Jednou byly splasklé, potom zatuhlé, stále s nimi byla nějaká potíž, byly zahaleněné a nakonec přišel zápal. Po týdnu nás v pátek k synově posteli už ani nepustili. Mohli jsme se na něj podívat jen přes sklo.

Nejdříve primář a potom lékařka nám vysvětlovali vážnost situace. Ani nejlepší chirurg, se kterým synův stav neu-

stále konzultovali, už neví, co dalšího by se mělo udělat. Už se nedá nic vymyslet, vše se už udělalo. Plíce nedokážou rozdychat, ostatní orgány se jakoby uzavíraly do sebe – zapouzdřovaly. I ta poškozená zbývající ledvina, která v průběhu týdne vzbuzovala naději, že by snad pomalu mohla začít pracovat, už nyní nefunguje. Bylo vidět, že jim ho je líto. Udělali vše, co mohli, víc už nešlo. Lékařka se mi snažila všechno vysvětlovat. Už jsem ji ale nedokázala dál poslouchat. Chtěla jsem se jen za syna modlit. V duchu jsem si myslela: ať mi nic nevykládá, já jsem se jí na nic neptala, jí jsem syna nesvěřila – Pán Ježíš je jeho lékařem, ne ona. Svěřila jsem ho Ježíšovi, ne jí. Ale nahlas jsem neřekla nic. Jen jsem ji požádala, zda bychom ho mohli opláchnout vodou, kterou jsme přinesli od Panny Marie – měli jsme vodu z poutního místa Dechtice, kterou jsem dostala od kamarádky naší babičky, které tu vodu donesl, ani nevím kdo... Lékařka souhlasila. Nechala to zapsat do karty. Na tomto místě musím podotknout, že syn jako malý chodíval s babičkou často do Dehtic. S manželem jsme pochopili, že se nás lékaři snaží připravit na to nejhorší... >

Foto: Flickr, Bart Heird (CC BY-NC-ND 2.0)

*S manželem jsme
pochopili, že se
nás lékaři snaží
připravit na to
nejhorší...*

Foto: selected by freepik

Věděla jsem, že musím ten pátek protrpět za všechny ty pátky, co jsme se nepostili, užívali si jídla a veselí a vůbec nemysleli na to, že v pátek Pán za nás trpěl a zemřel na kříži.

Pátek

A byl to opravdu ten nehorší a nejtěžší pátek, na jaký si vzpomínám. Po cestě z nemocnice jsme se zastavili u našeho pana faráře pro radu, co ještě máme udělat. Vždyť se pořád modlíme – můj manžel měl od růžence už otlaky na prstech –, chodíme každý den do kostela, přistupujeme ke Svatému přijímání, postíme se. Od havárie jsem nejedla nic jiného než suchý chleba a vodu. Dal nám radu: je třeba přijmout Boží vůli.

Celý zbytek pátku od večerní mše svaté až do půlnoci jsem buď klečela před křížem, nebo chodila od obrazu Panny Marie k obrazu Pána Ježíše a stále

Mohu jen každý den děkovat Bohu za jeho velkou lásku.

se modlila. Nechtěla jsem se smířit s tím, že by můj syn zemřel. Ale věděla jsem, že musím ten pátek protrpět za všechny ty pátky, co jsme se nepostili, užívali si jídla a veselí a vůbec nemysleli na to, že v pátek náš Pán za nás trpěl a zemřel na kříži.

„Věřím, věřím ti!“

V sobotu ráno, když jsem plakala, mi manžel připomněl, co říkal kněz, abych už přijala Boží vůli. A já jsem ji přijala. V duchu jsem si řekla, že teda přijímám všechno. Jestli je to Boží vůle (a Bůh přece ví, co je pro nás v danou chvíli nejlepší), tak ať zemře. Já to беру. V tom okamžiku, ve zlomku sekundy, padl můj zrak na zrcadlo, kde se odrazil obraz Pána Ježíše, který má manžel nad postelí. Jasně jsem uslyšela slova, na která se nedá zapomenout a vždy se rozpláču, když si je připomenu: „Tak málo mi věříš?“ V duchu jsem odpověděla: „Věřím, věřím ti. Komu jinému bych věřila. Věřím ti celým srdcem, celou duší, celým svým bytím ti věřím.“ Potom

jsem uslyšela – už velmi slabě: „Tak zahod své starosti!“

Šla jsem hned za manželem a řekla mu, že Andrej bude v pořádku. Manžel šel zavolat tak jako každé ráno do nemocnice. Řekli mu, že Andrejův stav je stabilizovaný. A potom už to šlo velmi rychle. Všechno začalo postupně fungovat – i ledvina, trávicí soustava, všechno se dalo do pořádku.

Mohu jen děkovat – za syna i za sebe

O týden později, zrovna v pátek, syna odpojili od přístrojů. Probudili ho z umělého spánku. V pátek znovu začal sám dýchat. Lékař, který ho dostal ten týden na starost jen nevěřičně kroutil hlavou. I ta dolámaná pánev držela, vůbec se s ní již nemuselo nic dalšího dělat. Za pár dní ho postavili na nohy a dva týdny po probuzení – opět v pátek – ho pustili z nemocnice. Vrátil se nám domů. V nemocnici se divili i tomu, že syn neměl žádné bolesti a po probuzení z umělého spánku nepotřeboval žádné léky proti bolesti. Já jsem se nedivila. Vždyť ho uzdravil Ježíš. Syn je v pořádku a říká, že se cítí být úplně zdravý.

A já mohu jen každý den děkovat Bohu za jeho velkou lásku a za Boží milosrdenství. A Panně Marii za velkou pomoc při záchraně synova života a za to, že mě více „přitáhla“ k Ježíšovi, svému synu, který mi nejen uzdravil syna, ale také mě utěšil, když jsem to nejvíc potřebovala.

Děkuji.

Miroslava (titulky redakce) ■

A pravda vás osvobodí

související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

Co říká katechismus

Jaké účinky má svátost pomazání nemocných?

Milost svátosti pomazání nemocných působí tyto účinky:

- spojení nemocného s Kristovým utrpením, k jeho vlastnímu prospěchu i k prospěchu celé církve;
- útěchu, pokoj a odvahu, aby křesťanský snášel utrpení nemoci nebo stáří;
- odpuštění hříchů, jestliže je nemocný nemohl obdržet ve svátosti pokání;
- uzdravení, jestliže to prospívá ke spáse duše;
- přípravu na přechod do věčného života.

Srov. Kompendium Katechismu katolické církve. Kostelní Vydří; Karmelitánské nakladatelství, 2006.

Hrubbián

Pracuji už mnoho let na poště a s lidmi jsem v kontaktu každý den od rána do večera. Mám lidi ráda, práce s nimi mě baví a nemám s nimi žádné problémy.

Až jednoho dne, asi před rokem, mi začal vozit ranní poštu pán, většího hulváta snad svět ani nenosil. Najednou tu byl problém vedle problému, spousta nemístných poznámek, stížností, hrubého chování... Byla jsem z toho tak trochu nesvá. Všechny moje vyzkoušené recepty na normální komunikaci selhávaly a já byla úplně bezradná.

Jednou ráno opět přijel a k hromadě pošty nezapomněl přibalit nějaké ty nemístné poznámky. Už jsem nevěděla kudy kam a tak jsem v duchu bezmyšlenkovitě zvolala: „Pane Bože, proč mi ho pořád posíláš, vždyť víš, že se spolu nekamarádíme...“

Odpověď byla jednoznačná – jako bych ji v tu chvíli někde uvnitř vnímala: „Tak se za něj modli.“

Řekla jsem si, že modlitba by neměla být problém – a všechny modlitby toho dne jsem obětovala za tohoto nerudného muže.

Druhý den ráno jsem přebírala poštu a zůstala jsem tam stát jako socha. Dotyčný přijel s úsměvem od ucha k uchu. A moc se mi omlouval za své chování. Že toho má prý občas moc a pak je nervózní...

Foto: Flickr, Joliebird (CC BY-NC 2.0)

Od toho osudného dne přijíždí téměř vždy s úsměvem a chová se tak, jak by se lidé k sobě chovat měli. Ale i tak každé ráno, když přijede, za něj ztratím jeden Otčenáš a jeden Zdravas s prosbou, ať mu to hlavně vydrží.

Marie ■

Odpověď byla jednoznačná – jako bych ji v tu chvíli někde uvnitř vnímala: „Tak se za něj modli.“

Všechny moje vyzkoušené recepty na normální komunikaci selhávaly.

ilustrace: 7 x © Iva Fukalová, © Biskupství brněnské

A pravda vás osvobodí
související body učení učitelského úřadu Církve k dalšímu studiu

- Z tradice Církve**
Skutky duchovního milosrdenství
1. Radit pochybujícím.
 2. Učit nevědomé.
 3. Napomínat hříšníky.
 4. Těšit zarmoucené.
 5. Odpouštět urážky.
 6. Snášet trpělivě obtížné osoby.
 7. Modlit se k Bohu za živé i mrtvé.

Foto: Flickr, holisticmonkey (CC BY 2.0)

Společenství čistých srdcí

Kontakty na Společenství čistých srdcí
www.spolcs.cz

P. Vilém M. Štěpán, O.Praem.
Římskokatolická farnost, 439 63 Liběšice u Žatce 1
farnost.libesice@seznam.cz, tel.: 608 831 584
P. Marek Dunda, Náměstí 20, 671 03 Vranov nad Dyjí
marek@fatym.com, tel.: 731 402 742

Kontrasty

Některé skutečnosti stojí proti sobě jako zásadně odlišné nebo protikladné, např. tma a světlo, hluk a ticho, horko a mráz... Ale i mimo tyto smyslové vjemy nás rozum orientuje k rozpoznání kontrastů jako dobro a zlo, pravda a lež, nenávisť a láska, plnost a prázdnota a mnoho dalších.

Kontrasty v Písmu svatém

I Písmo svaté takové kontrasty obsahuje. Tam se Dobro věčné a nekonečné střetává s ďábelskými silami a přemáhá je. Ježíš se potkává se satanem a zbavuje ho moci. Ale najdeme tam i jemnější kontrasty. Stalo se vám někdy, že jste si u stolu spletli cukřenku se slánkou? Nepříjemná chuťová reakce následovala a mohla nám i nenápadně připomenout, že Ježíš říká: „Vy jste

Církev podle přání svého zakladatele nemá být sladká či nasládlá, ale spíše má chutnat jako sůl, která ochucuje pokrm a chrání jídlo před zkažením.

Foto: Flickr, Marcin Wichary (CC BY 2.0)

Foto: Flickr, verkeorg (CC BY-SA 2.0)

sůl země.“ Říká to každému ze svých přátel. I když i cukr je Božím dobrým a zdařilým výtvozem, Církev podle přání svého zakladatele nemá být sladká či nasládlá, ale spíše má chutnat jako sůl, která ochucuje pokrm i chléb a chrání jídlo před zkažením. I řada jiných kontrastů v evangeliích čeká, až je objevíme a zamyslíme se nad nimi.

Kontrasty ve stvoření

Možná jsme už zažili pohled z okna do temné noci, kterou náhle prošlehne klikatý blesk. To je úžasný a dramatický kontrast.

Jednou jsem zase pozoroval v zahradě kroměřížského zámku, jak se tam producoval páv a jako vějíř rozprostíral nádherně zbarvené peří, a když byl v nejlepší a diváci se nemohli vynadávat, náhle vydal ošklivý, vřeštivý skřek, který byl navíc směšný. Aspoň já jsem se tomu zasmál. Tvůrce umí být vynalézavý ve své fantazii a ve všem nám má co říci. Nikdo se nemá co vyvyšovat nad druhé. Naopak slavík je nenápadný ptáček, a když zazpívá, žádný jiný z říše ptáčích na něj nemá. Každý máme svá plus a minus.

Kontrasty v umění

Jako bohoslovec jsem si rád amatérsky zahrál na varhany. Vzpomínám, že jedna

skladba Oliviera Messiaena se jmenovala *Ježíš přijímá utrpení*. Celou jsem ji nikdy nedokázal zahrát pro velkou obtížnost, ale začátek tvoří akord v plénu, který pronikne chrámovou prostorou až drásavou silou. Je disonantní a úsečně strohý a hned po krátké pomlce zazní druhý akord, ztlumený, v čisté harmonii e-moll. Kontrast, s jakým jsem se v hudbě asi nesetkal. Pouhé dva akordy vystihnou kontrast mezi člověkem a Bohem, mezi naší často rozdrásanou disharmonií a Boží dokonalou a čistou plností. (Pro ty, kdo hrají na varhany či jiný klávesový nástroj, udávám tóny obou akordů. Úvodní v plénu: levá ruka odspodu: E-fis-a-c-es, pravá g1-b-cis-e. Druhý, ztišený akord: E-e-g-h-e.) Známy kontrast obsahuje v české hudbě i závěr Smetanovy *Vltavy z Mé vlasti*. Poslechněte si ji. V závěru se orchestr působivě ztišuje do nejjemnějšího, téměř neslyšitelného pianissima a po něm přijdou ve fortissimu dva akordy – a po nich už nic.

A kontrasty v nás...

I v nás samých jsou kontrasty. Máme chvíle světlé, jasné, kdy jsme schopni udělat krásné a dobré věci a těší nás to, a jiné chvíle, kdy vzplaneme rozhořčením, hněvem a máme chuť třeba něco rozbít nebo někomu ublížit hodně nešetrně. Víme, jak

Nehledejme kompromisy mezi dobrem a zlem.

zní v duši tichý hlas Boží i zlé našeptávání ďábla. Víme o těchto kontrastech a máme na sobě pracovat. Díváme se na Ježíše. Podobal se nám ve všem kromě hříchu. Uměl říci ano i ne, a to neúplatně a jasně. Uměl být laskavý i nekompromisně odmítavý. Uměl rozvazovat pouta hříchů, ale i uplést z provazů bič pro vyhnání kupců z chrámu. Ale motivem všeho byla vždy láska k Otci i k lidem. Kolik kontrastů by se ještě dalo objevit! Třeba někdo z čtenářů dospěje k tomu, že o tom někdy vydá knížku duchovního obsahu. – Manželé by mohli potvrdit, že i jejich život obsahuje nevyslovitelné kontrasty: třeba chvíle intimity lásky – a manželská hádka na nejvyšší obrátky. I zde všude by mělo nakonec zvítězit usmíření (do západu slunce).

Skála, nebo bláto?

A na závěr ještě něco biblického. Kontrast řekněme geologický: *skála a tekutý písek*. – Skála je pevná. Tekutý písek je geologická vrstva velmi labilní a nebezpečná, může vtáhnout člověka nebo i sta- ▷

Pane Ježíši, děkuji ti, že mne miluješ láskou bez hranic, která chrání od zlého, pozdvihuje z největších pádů a léčí nejbolestivější rány. Odevzdávám Ti svou paměť, rozum, vůli, duši i tělo spolu se svou sexualitou.

Slibuji, že se nebudu oddávat sexu, dokud neuzavřu svátost manželství. Dávám si předsevzetí, že nebudu číst, ani kupovat, ani se dívat na časopisy, programy a filmy s pornografickým obsahem. Slibuji, že se s Tebou budu každý den setkávat v modlitbě i při četbě Písma svatého, v častém přistupování ke svatému přijímání a při adoraci Nejsvětější

Nejsvětější svátosti. Chci pravidelně přistupovat ke svátosti smíření, nepodléhat znechucení a ihned se pozvednout z každého hříchu.

Pane Ježíši, uč mne systematické práci na sobě, umění kontrolovat své sexuální tužby a city. Prosím Tě o odvahu, abych nikdy nebral(a) drogy a vyhýbal(a) se všemu, co zotročuje, především alkoholu a cigaretám. Uč mne žít tak, aby v mém životě byla nejdůležitější láska.

Panno Maria, Matko moje, veď mne cestami víry k samému zdroji lásky – Ježíši, abych důvěřoval(a) jen Jemu. Amen

Foto: Flickr, garryknight (CC BY 2.0)

vení a pohltnit, pohřbit je. Častěji se dnes ozývají hlasy, že Církev má být jako skála a nemá se snažit o přizpůsobení se světu. Ten se podobá spíše tekutému písku, kde se hodnoty a mravní zásady posouvají, jak se to zrovna komu hodí. Církev se nikdy nesmí stát tím, co ztrácí onu pevnost skály, nýbrž ona ať rozlišuje nekompromisně mezi *ano, ano – ne, ne*, jak to chce Ježíš. Žádné „bláto“ mezi tím. Církev je dům na skále.

Řeknu vám, co jinde neuslyšíte

Nehledejme kompromisy mezi dobrem a zlem. Nehledejme, kam až mohou zajít mezi pravdou a lží, mezi sebezáporem a egoistickým požitkem. Mezi těžkým a jen lehkým proviněním. Ani kněží nemají „slevovat“ v požadavcích ve strachu, že se jim vyprázdní kostely. Protože se ukazuje, že i dnešní mladí lidé odmítají laciné přizpůsobování se a hledají spolehlivé zásady pro život a jasné „buď – anebo“. Německá publicistka Gabriele Kuby

„Dám vám jeden tip – a to je, co neuslyšíte v kostele, co se váš farář bojí říci, abyste mu neutekli z kostela. A to je: ZDRŽENLIVOST PŘED MANŽELSTVÍM. Jen tak můžete vystoupit z tohoto šílenství a máte šanci vybudovat dobrou, pevnou rodinu.“

Gabriele Kuby

nedávno řekla na shromáždění mládeže: „Dám vám jeden tip – a to je, co neuslyšíte v kostele, co se váš farář bojí říci, abyste mu neutekli z kostela. A to je: *zdrženlivost před manželstvím*. Jen tak můžete vystoupit z tohoto šílenství a máte šanci vybudovat dobrou, pevnou rodinu.“ Sama se divila, že následoval potlesk vestoje!

Můžeme dodat: Kdo jiný by měl jít v první linii na tomto bojišti o bytí

a nebytí světa než právě křesťané?! Žádný tekutý písek pohlcující vše živé, ale Církev jako dům na skále, schopný odolat všem přívalům a náporům zevnitř i zvenčí!

Mons. Josef Hrdlička (titulky redakce; podle knihy „Oživ plamen“, Matice cyrilometodějská, Olomouc, 2015; možno objednat na www.maticecm.cz) ■

Časopis „Milujte se!“ nyní již ve 22 jazycích

angličtina, amharština,
arabština, arménština, bulharština,
čeština, čínština, chorvatština, finština,
francouzština, italská, litevština,
lotyština, maďarština, němčina, polština,
portugalština, ruština, rumunština,
slovenština, španělština,
ukrajinština

Časopis „Milujte se!“ vychází ve většině světových jazyků, ale také v některých velmi exotických řečech.

Některé z jazyků, ve kterých *Milujte se!* vychází, jsou sice pro nás dost exotické, ale současně patří k jazykům, kterými na světě mluví největší množství lidí. To platí o čínštině, která je mateřským jazykem pro rekordní počet lidí na světě, a o arabštině, která je na čtvrtém místě (podle CIA – The World Factbook; pro srovnání: na druhém místě je španělština, na třetím angličtina, na pátém hindština a na šestém bengálština). Čínštinou a arabštinou mluví jako svým mateřským jazykem i mnozí z lidí, kteří se v rámci novodobého „stěhování národů“ dali z různých důvodů do pohybu a doslova se valí nejen do Evropy, ale v pří-

padě Číňanů třeba i do Afriky, kterou postupně začínají hospodářsky ovládat. Nemyslím si, že by se někdo obrátil jen díky tomu, že se mu dostane do ruky pěkný časopis, ale i to může být jeden z prvních impulzů. Zvlášť pokud se najde někdo, kdo mu časopis nejen podá, ale kdo dotyčného dále doprovází.

Tak je možné používat i české vydání časopisu *Milujte se!*. Vím, že je řada našich čtenářů, kteří odebírají více výtisků a šíří je ve svém okolí mezi svými věřícími, ale i nevěřícími přáteli. Děkuji vám za to. A děkuji také vám všem, kteří duchovně i hmotně časopis podporujete. Díky vám může dále vycházet v nákladu kolem 55 000 výtisků (toto 39. číslo dokonce v nákladu 62 000 výtisků, z toho víc než 6000 kusů i s příloženou knihou *Dějiny, jak je možná neznáte* bylo zasláno jako dar pro knihovny v České republice

s nabídkou, že v případě zájmu jim budeme časopis včetně příloh zasílat i nadále).

Za všechny dárcy, kteří časopis podporují, a za jejich rodiny sloužím každý měsíc mši svatou.

P. Pavel Zahradníček ■

Poznámka: Cizojazyčná vydání je většinou možné objednávat v mezinárodní redakci časopisu na adrese <http://loamagazine.org>. Jsou k dispozici i on-line, některá však jako placená. Redakce časopisu *Milujte se!* ale nabízí všechna česká čísla ke stažení zdarma v on-line archivu na www.milujte.se. Nabízíme vám tam také fulltextové vyhledávání ve všech námi vydaných číslech časopisu.

Vychází v angličtině, francouzštině, španělštině..., ale také čínštině, amharštině, kterou se mluví na severu Etiopie, nebo arabštině.

Foto: archiv MSI / Wikimedia Commons; NASA, Image, Courtesy NASA/JPL-Caltech.

ABC civilizace lásky

1. Měj v úctě každého člověka, protože v něm žije Kristus. Buď vnímavý ke každému – je to tvůj bratr a sestra.
2. O každém smýšlej dobře – o nikom nesmyšlej zle. I v nejhorším člověku se pokus najít něco dobrého.
3. O druhých mluv vždy dobře – o bližních nikdy nehovoř zle. Naprav křivdu způsobenou slovem. Nebuď příčinou konfliktů mezi lidmi.
4. S každým hovoř jazykem lásky. Nezvyšuj hlas. Neproklínej. Nezpůsobuj problémy. Nezapřičiňuj pláč. Uklidňuj a projevuj dobrotu.
5. Odpouštěj všem a vše. Nepřechovávej v srdci hněv. Vždy podej ruku ke smíření první.
6. Čiň vždy dobře bližnímu. Každému čiň dobro tak, jak chceš, aby ho druzí činili tobě. Nepřemýšlej o tom, co má někdo udělat pro tebe, ale o tom, co máš ty udělat pro někoho.
7. Aktivně pomáhej v utrpení. Ochotně přispěj útěchou, radou, pomocí, srdcem.
8. Pracuj poctivě, protože plody tvé práce používají druzí, jako i ty používáš plody jejich práce.
9. Zapoj se do života společnosti. Otevři se chudým a nemocným. Poděť se o hmotná i duchovní dobra. Snaž se vidět potřebné kolem sebe.
10. Modli se za všechny, dokonce i za nepřátele.

kardinál Stefan Wyszyński

Když jsi to přečetl, promyslel a promodlil, běž, žij a šir to dál!

Všechna dosud vyšlá čísla časopisu **Milujte se!** najdete v on-line archivu na www.milujte.se v PDF formátu.

Časopis Milujte se! je koncipován tak, aby jeho obsah neztrácel ani po několika letech na zajímavosti a aktuálnosti.

Nedá se proto mluvit o nových a starých číslech – jen o číslech, která jsou ještě k dispozici v papírové podobě, a o číslech, která jsou již k dispozici pouze v elektronické podobě na internetu – na www.milujte.se.

Snažíme se o maximální šíření časopisu. Proto je k dispozici i zdarma na internetu. Přesto prosíme: podpořte **Milujte se!** – objednejte si jej.

Milujte se!

Římskokatolický farní úřad, Náměstí 20
671 03 Vranov nad Dyjí
e-mail: redakce@milujte.se